BARBARA STEEL

Vrăjitorul din Portland

ALCRIS

Capitolul 1

Alec Golightly începu să râdă atunci când auzi pentru a doua oară vocea disperată care-l chema la biroul principal. Totuși, nu era nimic amuzant în faptul că va sosi un expert eficient care va evalua compania pentru a fi preluată de un nou proprietar. Cu siguranță, șeful avea nevoie de sprijin moral. Lăsă secția de ambalaje în mâinile pricepute ale echipei lui și porni prin fabrica de mobilă pentru a ajunge afară, sub cerul strălucitor.

În clădirea principală, cheliosul Henry Fosse acoperea cu o cuvertură canapeaua uzată din biroul lui.

– Sunt prea bătrân pentru a mă împotrivi fuziunii Woodbox cu marea firmă de mobilă, începu el atunci când intră Alec. Dacă ai fi acceptat postul de manager general pe care ți l-a oferit consiliul, m-aș fi putut retrage și acum aș fi fost la pescuit.

– Managementul nu este pentru mine, spuse Alec în timp ce-și răsucea mustața maronie, creață.

– Prostii, ai renunțat la mult prea multe pentru cei de la ambalare. Puteai măcar, să-ți fi pus o haină pe tine.

Zâmbetul lui Alec se transformă în grimasă când își atinse cămașa hawaiană cu flori bleu și verzi, îndesată în blugi, și își privi cu îngrijorare adidașii uzați.

– Mă îndoiesc că eficientul expert va observa ținuta mea.

Henry se așeză oftând pe canapea.

– Știam că ea va avertiza Elegancé Furniture că trebuie să ne închidă. Tu știi să vorbești mai bine ca mine, poate ai reușit să discuți cu ea.

Alec împărtășea temerile lui Henry. Acum nu mai zâmbea.

– Bine, voi încerca din răsputeri să salvez Woodbox.

În momentul acela sosiră și ceilalți șefi de secții, îmbrăcați la costume, în frunte cu prea eleganta Nan Turner, care purta o rochie lungă. Henry le împărtăși îngrijorarea lui, și Alec se îndreptă spre fereastră pentru a privi un șlep lung ce înainta alene pe râul Columbia care se vărsa în ocean. Dacă vasul lui ar fi fost terminat, ar fi putut naviga pe valurile albastre și ar fi avut timp să se întrebe ce va face echipa lui dacă Woodbox ar da faliment.

În parcare intră o mașină roșie tip sport, și se opri chiar sub fereastră. Deveni foarte atent când din ea coborî o femeie și se îndreptă spre ușa biroului cu mișcări suple de felină. Chipul ei era perfect, umerii slabi, sânii mici, iar talia îngustă era strânsă într-o curea foarte lată. Chiar și de la distanță putea vedea că purta ochelari cu rame de aur, iar părul care-i încadra fața avea culoarea chihlimbarului.

Arăta ca o stea de cinema, dar ei nu așteptau așa ceva.

Câteva minute mai târziu se auzi bâzâitul interfonului.

– Bernice Fletcher este aici. Peste o secundă, după ce intră și îi privi pe cei din birou, începu să zâmbească fermecător.

– Uitați, vă rog, de Bernice, răspund la numele de Bunny.

Alec nu mai văzuse o persoană atât de frumoasă ca Bunny. Servieta ei părea să fie încărcată cu putere, costumul albastru și bijuteriile din aur erau moderne și sofisticate, arătând că stilistul ei era un om de milioane. Se îndoia că va reuși să discute vreodată cu această femeie.

Țeapănă și rece ca o înghețată, le scutură mâinile și le repetă numele în timp ce Henry făcea prezentările.

– Ultimul, dar nu cel din urmă, bărbatul de la geam, este Alec Golightly, șeful secției de ambalare.

Ochii ei erau mari și albaștri, umbriți de gene lungi. Aceștia se îngustară privind critic cămașa lui colorată și rămaseră mirați asupra mustății ciudate. Apoi îi oferi un zâmbet superior, impersonal.

– Domnul Golightly. Ce nume obișnuit.

Se îndreptă spre ea zâmbindu-i prietenos, sperând să poată face ceva pentru Woodbox, poate și pentru el însuși, prin obișnuita lui pricepere de a vorbi.

– Cred că strămoșii mei englezi au avut unele activități cam dubioase.

Ea nu răspunse glumei lui decât printr-un mic surâs. Era lipsită de umor? Era făcută din gheață? veşti proaste. Din fericire, nu era la fel de înaltă ca atitudinea pe care o afișa, creștetul capului ajungând numai până la bărbia lui. Înălțimea îi dăduse un avantaj numai până în momentul când își strânseră mâinile. În acea clipă, simți cum mâna ei transmitea ceva magic mâinii lui, lucru care-l miră și-l surprinse. Tot ce a reușit să facă a fost s-o privească, în timp ce un zâmbet amuzat îi apăruse pe buze.

Spre încântarea lui, nici ea nu rămase indiferentă. În obrajii aurii apărură pete roz. Eliberându-și mâna, își scoase încet ochelarii și-i privi pe toți încă o dată. Se întrebă ce o atrăsese la el, pentru că figura îi era comună, dacă nu chiar urâtă, nasul mare și bărbia proeminentă. Din nefericire, ea reveni la atitudinea rece pentru a discuta cu Nan Turner.

– Dumneata te ocupi de contabilitate, probabil că mă vei duce la un computer. Vreau să mă apuc de treabă.

Trezit din visare, își spuse că nu o poate lăsa să trateze fabrica Woodbox ca pe o treabă oarecare și își începu campania.

– Domnișoară Fletcher, am vrea să știm cine va însărcinat să decideți soarta celor peste cincizeci de angajați de aici, și ce calificări aveți.

– Eu nu iau decizii, voi face numai un raport, spuse ea repede, după care privi fețele îngrijorate din jurul ei, realizând pentru prima dată că în joc se află soarta multor oameni. Dar, dacă așa vă simțiți mai în siguranță, am absolvit facultatea de informatică și am o experiență de zece ani în afacerile din Los Angeles, la Wilderness Enterprises.

Alec ridică mirat sprâncenele.

– Vrei să spui că este vorba despre Wilderness Enterprises din filmele documentare și din marile filme despre poporul american? Când ea încuviință, el încremeni și își dădu seama că era mai mult decât expertă în afaceri. Dacă dumneata conduci o afacere multimilionară, ce naiba cauți într-un loc ca acesta?

Trăsăturile ei se înăspriră.

– Acum lucrez cu o firmă de consultanță care mi-a oferit prin contract evaluarea... Avea un lapsus.

– Fabricii Woodbox, îi aminti el, în timp ce mintea îi lucra rapid. Însemna că până la urmă, firma de consultanță fusese prea dinamică. Era exact ceea ce avea nevoie Woodbox în situația de criză în care se afla. În afară de asta, faptul că o va vedea în fiecare zi pe această femeie frumoasă, învelită în carapacea ei protectoare, era fascinant. Oftă, cu gândul la visele lui imposibile.

– Nu mă surprinde deloc faptul că o femeie cu experiența dumitale nu a reținut numele acestei făbricuțe neînsemnate. Am dreptate... Bunny?

Îl privi nervoasă.

– Nu te lăsa păcălit de numele meu, experiență și de cum arăt, domnule Golightly. Eleganté și-a trimis cel mai bun om și eu voi face dreptate în cazul acestei fabrici. Considerați-vă norocoși.

– Da, domnișoară Fletcher, eu mă consider binecuvântat, o tachină Alec zâmbind cu mustața zbârlită. Am admirat întotdeauna femeile deștepte și pline de succes.

Din nu se știe ce motive, efortul lui de a fi amabil o enervă și mai rău. Ochii ei aruncau săgeți de gheață și vocea îi era la fel de rece.

– Din fericire, munca mea nu depinde de ceea ce apreciezi sau nu dumneata.

Pentru a ieși din această situație neplăcută, Henry se apropie de ei râzând împăciuitor.

– Alec al nostru apreciază multe lucruri interesante, dar nu este atât de ușuratic pe cât îl face să pară cămașa de mătase cu care este îmbrăcat. Lucrează la Woodbox de când avea șaisprezece ani. Adică de unsprezece ani. A muncit în toate secțiile în timp ce urma școala, iar după colegiu s-a întors acasă, tot aici. Așadar, el este cel mai în măsură să vă arate fabrica.

Bunny scutură din cap agitându-și buclele spiralate.

– Nu! N-am timpul necesar pentru asta. Eleganté mi-a dat maximum două zile pentru a evalua fabrica, astfel că trebuie să vă verific mai întâi dosarele.

Alec făcu un pas înainte, deranjat de tensiunea discuției.

– Dosarele nu-ți vor spune multe despre cât de repede se lucrează aici și despre ce fel de angajați muncesc în fabrică. El ridică din sprâncene. Ești interesată și de muncitori?

Nu-i putu răspunde decât afirmativ.

– Sigur că da.

Îndreptându-se spre ușa biroului urmărit de privirile celorlalți, privi înapoi strâmbând din mustață.

– Atunci să nu pierdem nici un minut din timpul dumitale limitat, zise el.

Buzele lui Bunny zâmbiră la tactica lui. Parfumul ei bun se împrăștie în jurul lui când trase de ușa pe care el o ținea deshisă.

– Ai câștigat, murmură ea numai pentru urechile lui. De data asta.

Ieșind din birou, Bunny se îndreptă spre toaletă.

Alec se rezemă de perete, încercând să-și pregătească discursul. Trebuia să-i vorbească lui Bunny Fletcher în termeni tehnici, pe care ea să-i înțeleagă și care s-o facă să scrie un raport extraordinar.

Gândindu-se bine la felul în care trebuia tratată această femeie, își spuse că modul în care se obișnuise să flirteze nu-i va aduce nimic bun. Era și normal.

Când Bunny se îndreptă spre el, rămase uimit când îi văzu buclele aurii ce-i înconjurau ca un nimb fața frumoasă și corpul bine ascuns sub costumul bleu-strălucitor. Dar ea înlătură toate gândurile lui apreciative când ochii li se întâlniră și țepii de gheață îi risipiră toate iluziile.

– Câteva minute de calm ți-ar mai îmblânzi atitudinea, murmură el.

Ea își ridică bărbia sfidător.

– N-am fost calmă niciodată în viață.

– Bine.

Străduindu-se să-și controleze sentimentele, Alec o urmă afară. Razele soarelui încercau să străpungă norii. Aerul era împrospătat de mirosul râului, al nisipului și al brazilor. Cele patru hale ale fabricii erau curate și proaspăt vopsite în galben-pal cu dungi verzi, iar tufele din jurul lor erau proaspăt tunse.

Punându-și pe cap o cască de protecție la intrarea în prima hală, îi dădu și lui Bunny una și începură turul fabricii. Spre surprinderea lui, în timp ce vizitau secția de fabricare și cea de întreținere, ea se arătă foarte interesată de activitatea muncitorilor, de puterea instalațiilor, de iluminare, punând zeci de întrebări tehnice despre producție și despre materialele folosite la fabricarea mobilei.

Ultima secție era a lui. Alec își încălță cizmele de lucru înainte de a intra.

– Mai bine ți-aș explica unele lucruri înainte de a intra în secția de ambalare și expediere. Am o echipă de douăzeci de oameni, dar aproape jumătate dintre ei suferă de mici handicapuri.

– Vrei să spui că sunt retardați?

– Da. Protector ca un tătic care-și apără copilul, se așeză în fața ei. Sper că înțelegi marea contribuție pe care o are Woodbox la

angajarea unor oameni ca ei. N-ar fi făcut nimic bun dacă erau lăsați de izbeliște pe străzi. Nu există multe locuri în care se puteau face folositori.

– Da, poate că ai dreptate. Bunny văzu pe fața lui dârzenia cu care-i proteja. Există vreun motiv anume pentru care ții la acest subiect?

– Fiecare cu principiile lui, spuse Alec, nedorind să-și abandoneze crezurile și să-și demaște secretele în fața frumuseții ei. Hai înăuntru, să vezi cum sunt ambalate în cutii piesele de mobilier.

În interiorul secției, Bunny pătrunse într-o cameră lungă unde se aflau cartoane și cutii cu lipici. Câțiva angajați numărau cutiile, le împingeau și le înveleau în plastic. Alții împachetau în saci de folie plăcile de lemn și lipeau instrucțiunile, ajutați de mașini speciale. În cele din urmă, produsul era ambalat în cutii de carton cu marca Woodbox sub care se afla sigla firmei și ștampilele de calitate.

Alec își dădu seama după interesul și reacțiile ei că turul acesta îi asigura succesul.

– Echipa mea este formată din muncitori de la optsprezece până la patruzeci și trei de ani. Zece au sindromul lui Down, doi sunt retardați din naștere și unul a moștenit această boală din genele familiei.

– Ce trist, spuse ea părăsindu-și expresia rece pentru prima dată de când începuse turul.

– Așa este. O luă de mână și intră în altă încăpere. Treisprezece perechi de mâini de opriră și douăzeci și șase de ochi curioși se ridicară spre el.

– Am adus în vizită o doamnă pe nume Bunny. Hai să-i arătăm ce treabă minunată faceți. Vorbind mai încet, adăugă: Vrei să-i cunoști personal?

Bunny privi câtva timp prin sală, după care-și îndreptă ochii spre el.

– Pentru ei porți această cămașă groaznică?

Zâmbind acum, studie florile mari hawaiene de pe pieptul lui.

– Răspund mai bine la cerințe atunci când arăt relaxat.

– Înțeleg. Scoțându-și casca grea, căută în grabă o agrafă și își prinse părul la ceafă. Gestul acesta și încă ceva care părea magic, transformară frumusețea ei rece într-o femeie blondă, cu ochii calzi și zâmbet prietenos. Acum sunt gata să-i cunosc.

Uluit de această transformare, o conduse spre prima masă de ambalat. Jake, speriat de tot ce era nou, își îndreptă repede ochii spre podea, în același timp scăpând uneltele din mână. Ea se apropie și-l ajută să le ridice, zâmbindu-i fermecător.

Uimirea și admirația lui Alec creșteau din ce în ce mai mult, pe măsură ce străbătură sala, ea nepărând deranjată de purtarea bizară și neliniștită a muncitorilor. Nu se simțise jenată nici măcar atunci când Tess venise repede spre ea pentru a-i mângâia bijuteriile și mormăi:

– Frumoasă doamnă!

– Îți spun un secret, zise Bunny îndepărtându-se zâmbind. Nu sunt frumoasă, sunt aranjată.

– Secretul omului Golightly, spuse Tess care avea un defect de vorbire. Se uită numai la tine.

Având scuturile protectoare dezarmate, Bunny îl privi pe Alec, care zâmbea cu o atitudine mai caldă.

– Omul Golightly ar face mai bine să-și vadă de treburile lui.

– Noi suntem treburile lui. El ne rezolvă problemele, spuse Tess. Apoi îl privi pe omulețul de la mașina de ștanțat. Aș vrea să fiu și eu aranjată, atunci Dwight mă va privi mereu.

Surprinsă enorm că acești oameni gândeau astfel, Bunny o privi pe Tess cu ochi mirați și trăsăturile destinse.

– Poate că voi avea timp să-ți arăt unele trucuri de machiaj.

Tess își mormăi mulțumirile și îi tăie calea. Alec interveni, venind din partea cealaltă:

– E timpul să plecăm.

Ajunși afară, Bunny își desfăcu agrafa și își ciufuli părul într-o încercare disperată de a ascunde cât o afectase vizita. Era păcat să vezi cum căldura și blândețea ei dispar sub armura rece pe care dorea s-o afișeze. El se întrebă de unde venea nevoia ei de a se ascunde în spatele acestui zid.

– Mă întreb de ce o femeie ca dumneata, cu toate calitățile și privilegiile, poate înțelege cât de greu le este acestor oameni să se adapteze unei vieți normale.

Dorind să treacă peste gândurile triste, ea privi o clipă cerul noros, după care își întoarse ochii spre Alec.

– Un accident al naturii mi-a oferit un coeficient de inteligență aflat chiar în vârful spectrului, deci înțeleg foarte bine cât de singuri se simt acești oameni într-o lume străină și indiferentă.

Din acest răspuns, el înțelese că femeia din fața lui simțea nevoia să se apere cu scuturi de gheață. Simțind cum îi fierbea sângele, îi aruncă o invitație la care nu avea nici o speranță să primească răspuns:

– E o zi frumoasă de primăvară și a trecut de prânz. Vrei să luăm masa amândoi și să împărțim sandvișul meu?

– Ar trebui să încep lucrul la raport. Ezitând, Bunny îl studie o clipă mestecându-și guma, după care zâmbi. Mulțumesc, mi-ar face plăcere. Stomacul mă doare întotdeauna dacă nu-i dau ceva de mâncare. Unde este masa?

Nu se așteptase ca ea să-i accepte invitația și arătă repede spre secția de fabricație.

– În pădurice de pini de lângă râu. De ce nu o iei înainte? Vin și eu în două minute.

Plecă repede pentru ca ea să nu se răzgândească, luă o bucată de material, pahare de plastic și cutia lui cu mâncare. Punând șervetul pe masă, scoase sandvișurile, o banană, prăjituri, și turnă în pahare ceai din termos. Bunny se așezase pe bancă, iar el luă loc pe cea din fața ei și oftă adânc.

– Servește-te.

Ea îi urmărise toate mișcările cu ochi fascinați și acum luă o jumătate de sandviș.

– Cu ce este?

– Ton și diverse legume tăiate.

– Favoritul meu. Punându-și guma pe un ambalaj, mușcă din sandviș și închise ochii, savurându-l încântată. Delicios! Soția ta l-a preparat?

Îi luă numai o secundă ca să realizeze că frumusețea rece din fața lui îl întrebase dacă era căsătorit.

– Eu l-am pregătit. N-am avut niciodată nevastă, spuse el, întrebându-se dacă ea se gândea la el din acest punct de vedere. Soțul tău îți prepară sandvișurile?

– Nu le mănânc niciodată, îngrașă. N-ar trebui să-l mănânc nici pe acesta. Luând încă o mușcătură mare, mestecă și înghiți, după care adăugă: Nici eu n-am fost căsătorită. O relație de dragoste cu un computer mă ține permanent ocupată.

– O relație platonică, sper, spuse el, amintindu-și de femeile puternice dedicate computerelor pe care ajungeau să le iubească, dând naștere la succes în loc de copii. Privind-o cum mănâncă, se întrebă dacă făcea sex cu aceeași poftă.

Apoi realiză ceea ce știa de mult. Visul imposibil. Renunțase de mult la ideea de a avea o relație serioasă, spunându-și că instinctele materne aparțin numai femeilor. Dar dinamica Bunny avea oare așa ceva? nu era un bărbat căruia să-i placă singurătatea, însă viața lui fusese mereu solitară și fără nici un rost. Poate...

Simțind acut dorința de a salva Woodbox, se rezemă de spătarul băncii pentru a-i vorbi.

– Muncitorii noștrii te-au făcut să te simți prost, Bunny. De ce?

Ea privea șlepurile de pe râu, dar se întoarse repede spre Alec pentru a-l studia.

– Au fost încântați să-mi vorbească despre munca lor, prea prietenoși. Cred că le-ai promis prime pentru a se purta așa cu mine și eu urăsc să fiu manipulată.

El o privi, surprins.

– Nu le-am promis nimic, așa se poartă de obicei. În ce fel de lume trăiești?

– Eu conduc un camion de mare tonaj și viteză, spuse Bunny repede, privindu-l provocator.

Alec ridică un șervețel care căzuse pe jos în timp ce se gândea cum s-o facă pe această femeie conducătoare de tiruri să lase Woodbox așa cum era, liniștit și pașnic.

– Aici nu lucrează nici un camionagiu, numai oameni drăguți, trei sferturi dintre ei au studii superioare... Trecu peste statistici și continuă: mulți sunt căsătoriți și au copii, iar restul își doresc o familie.

Luând ultima înghițitură din sandviș, îl privi repede, după care își concentră privirea în altă direcție.

– Și dumneata?

Era prea vulnerabil pentru a admite că acesta era unul din visurile pe care le credea imposibile.

– Nu, căsătoria nu e pentru mine, sunt un tip libertin. Împinse prăjiturile spre ea. Vrei?

– Nu, mulțumesc. Le împinse înapoi și își reluă guma de mestecat.

Se simți rănit ca un copil refuzat, atunci când îl respinse.

– Presupun că mănânci numai salată și fasole verde, nu-i așa?

– Pun pariu că arterele mele sunt mai curate ca ale tale, spuse ea ridicându-se. Mulțumesc pentru prânz, însă acum am de întocmit un raport de cercetare. Trecând unul din pantofii cu tocuri înalte peste bancă, se opri, frumosul ei picior rămânând blocat acolo.

– Oh, nu, m-am înțepenit.

– Nu te mișca, te ajut eu.

Alec înconjură masa și se aplecă spre bancă pentru a depărta stinghiile subțiri de lemn. Cu capul aflat la câțiva centimetri de al ei, parfumul pe care-l emana pielea ei îi invadă nările, simțind dintr-o dată o dorință pasionată și fără speranțe. Ea gemu ușor când degetele lui îi prinseră glezna cu delicatețe.

– Am reușit, zise el privind-o. Obrajii ei îmbujorați și ochii cu genele lăsate îi spuseră că nici ea nu rămesese indiferentă la atingerea lui. Gândul acesta era atât de excitant încât îl făcu s-o provoace.

– Ești cam confuză în legătură cu adevăratul tău fel de a fi, domnișoară Bernice Fletcher? o întrebă el în timp ce zâmbea pe sub mustață. Mi se pare că ești blândețea întruchipată, sub o armură de oțel.

– Să nu subestimezi niciodată armura, spuse ea supărată, înțepându-l pe ochii albaștri și reci. Și detest să mi se spună Bernice.

Alec o privi cum se îndepărtează, ducându-și servieta grea. Lovindu-se peste frunte, murmură pentru sine:

– A mers, Golightly! Asta va face ca încercarea ta să fie încununată de succes.

*
* *

Bunny se grăbi să intre în clădirea principală. Nu avea intenția să se lase impresionată de Portland, dar pătura de nori argintii de deasupra ei, dealurile, pădurea de brazi și râul o atrăgeau din ce în ce mai mult. Ținând ușa deschisă, privi înapoi spre masa de picnic și spre Alec. Vorbind de seducție, nu-și putea imagina cum putuse s-o atragă un tip urâțel, îmbrăcat cu o cămașă hawaiană.

Capitolul 2

Opt ore mai târziu, cu pantofii scoși din picioare și cu lumina monitorului proiectată pe față, Bunny continua să verifice datele. Era atât de absorbită de tranzacțiile actuale și de trecutul Woodbox-ului încât nu realizase că se făcuse noapte. Singurele sunete pe care le auzea erau trozniturile birourilor și plescăitul gumei pe care o mesteca.

Plină de curiozitate, începu să caute fișa personală a lui Alec Golightly. Spre uimirea ei, acesta absolvise două facultăți: managementul și psihologia. Rezemându-se de spătarul scaunului privi mirată monitorul, întrebându-se de ce acest bărbat se irosește lucrând, sub capacitățile lui, într-o fabrică falimentară.

Bunny nu visa niciodată cu ochii deschiși, însă nu dormise de vreo șaisprezece ore și mâncase mai nimic toată ziua; din această cauză, mintea îi juca feste. Frecându-și vârfurile picioarelor, și-l imagină pe Alec sărutând-o. Își scoase ochelarii și parcă simți mângâierea mustății lui pe pielea delicată... Ușoară? Înțepătoare?

Scoase un oftat adânc când visul depăși anumite limite.

– Ce lectură fascinantă, nu?

Privind împrejur, întâlni expresia senzuală, devastatoare a figurii lui Alec. Celelalte puncte atrăgătoare ale lui i se înfățișară când acesta se așeză pe scaun. Era îmbrăcat în pantaloni gri, o cămașă albă descheiată la gât și o jachetă marinărească.

– Când ai intrat? exclamă ea punându-și ochelarii pe nas.

– Cu câteva minute în urmă, îi răspunse el. Erai atât de fascinată de ceea ce citeai pe monitor încât nici nu ai observat. Văzând expresia ei, Alec zâmbi pe sub mustață. Nu vreau să-ți întrerup cercetările, mai ales când îmi sunt citite datele.

O prinsese! Nu avea cum să nege.

– Încă mai găsesc un bărbat mai atrăgător decât un computer. Pur și simplu adunam date pentru raportul meu.

El zâmbi cu subînțeles spre monitor.

– Mi-aș fi parolat fișa personală dacă aș fi știut că mă vei folosi pentru cercetările tale.

Bunny stinse repede computerul.

– Am fost uimită de ceea ce am văzut. Nu pot să nu mă întreb de ce nu-ți folosești potențialul.

– Sunt doar leneș, presupun, spuse el ridicând din umeri.

Lui Bunny i se păru că în umbrele din ochii lui se ascundeau multe secrete, printre care în nici un caz nu se afla faptul că era leneș.

– Cu studiile tale, cum poți fi mulțumit cu ocuparea unui post lipsit de importanță, într-o fabrică falimentară?

Privind părul ei blond care strălucea ireal în lumina neonului, Alec încercă să nu-și piardă calmul și s-o aducă pe drumul cel bun.

– Fabrica nu e falimentară dacă tu nu vei scrie asta în raportul tău. Făcu o pauză. Și munca împreună cu persoanele retardate nu este o irosire a talentelor mele.

– Observ și eu asta. Și pe mine m-a mișcat când i-am vizitat, spuse ea cu blândețe, după care se rezemă de spătarul scaunului.

Ai putea face însă mai multe pentru retardați dacă te-ai implica la un nivel mai înalt; poate ai salva întreaga lume. Nemulțumită, recunoscu în ceea ce spusese cuvintele folosite de tatăl ei atunci când îi spunea ce are de făcut în viață.

Alec zâmbi amabil, dar în ochii lui verzi și strălucitori se vedea hotărârea.

– Eu mă confrunt în fiecare zi cu problemele acestor oameni simpli. Făcu o pauză semnificativă. Poți spune că tu ai reușit asta la firma de consultanță la care ai lucrat, sau la Eleganté?

– *Touché*, recunoscu Bunny, gânditoare.

– Alec respiră adânc, încântat că a făcut primul pas în bătălia lor și a învins. Era mai bine să se relaxeze înainte de a face următoarea mișcare.

– Bine, acum că am lămurit acest lucru, să trecem la lucruri mai importante, deoarece am impresia că ești genul care muncește până la miezul nopții, deci sunt aici pentru a te răpi de lângă computer și a te invita la cină.

– Cină? repetă Bunny, îngrijorată de faptul că relația lor se dezvolta prea repede și că el era genul de bărbat seducător și ușuratic precum un fluturaș. Totuși era înfometată, și Alec părea mai mult civilizat decât periculos în acea jachetă. Noaptea părea înfricoșătoare prin ferestrele mari și era mult prea departe de casă, singură și nehotărâtă în ceea ce privește viitorul ei.

Neștiind ce să facă, își scoase ochelarii și realiză că o ustură ochii și o dor toate oasele.

– Mulțumesc, dar sunt extenuată din cauza călătoriei care a început la patru dimineața. Am room-service la hotel. Își ridică mâinile spre tavan pentru a se întinde. Și după aceea mă bag în pat.

În timp ce-i privea sânii proeminenți, abdomenul încordat și arcuirea trupului zvelt, Alec deveni agitat și emoționat. Atracția pe care o simțea față de această femeie de afaceri creștea; ideea de a

înfiripa o relație între ei îi bâzâia în creier ca o albină în căutarea polenului. Curios în privința sentimentelor ei și a felului în care privea relația de prietenie, o întrebă:

– Nu te simți singură noaptea?

Lasându-și mâinile să cadă, îl privi fix. Ochii lui verzi plini de strălucire o făcură să simtă fiori în tot corpul.

– Nu mă culc cu oricine, dacă la asta te referi.

El zâmbi.

– Ei bine, nu pot spune că acest concept nu mi-a trecut prin cap niciodată. În trecut, aveam un sentiment puternic în ceea ce privește culcatul unor persoane de sexe diferite. Se numea a face dragoste.

Dezgustată de faptul că fusese tentată să pară o floare care să-l tenteze pe dulcele fluturaș. Bunny spuse cu sinceritate:

– Pentru a face dragoste îți trebuie o relație stabilă, mai lungă de două zile, omule Golightly.

Considerându-se cu capul pe umeri, el se bucură când o auzi pe această femeie modernă care părea insultată ca o domnișoară.

– N-am de gând să-ți înfrunt logica, murmură el trecând cu privirea peste corpul ei. Dar mi-ar face plăcere. Ridicând un deget spre ea, se ridică și ieși din birou.

Rămasă cu gura căscată, Bunny privi încăperea goală. Nu putea să creadă că el s-a ridicat și a plecat pentru că nu s-au înțeles în privința relațiilor de natură sexuală. Nu se simțise atât de respinsă de când descoperise că toți bărbații caută numai să se culce cu o fată. Tocmai avea de gând să avertizeze Eleganté să păstreze Woodbox și pe Alec Golightly când el se întoarse cu brațele încărcate.

– Ce faci?

– Presupuneam că-mi vei refuza invitația la cină pentru că ești obosită, așa că am venit pregătit. Pizza, farfurii de carton, o sticlă de

vin bun roze, pahare de vin, îi arătă el în timp ce așeza totul pe masă. Ah, am uitat de furculiță. Va trebui să-ți folosești degetele. Punând o casetă în casetofon, umplu biroul cu acorduri de jazz și o pofti la masă.

Fascinată de atitudinea acestui bărbat, Bunny își puse ochelarii pe birou și îl lăsă s-o ridice de pe scaun. Atingerea mâinilor lor o făcu să simtă cum tot trupul îi ia foc. Vocea ei sună ca un oftat atunci când șopti:

– N-am mâncat pizza de ani de zile, Alec. Este prea grasă.

– Bănuiam că vei spune asta. Mirosul amețitor al parfumului ei îi intră în nări. Sub lumina fluorescentă, părul ei părea miere lichidă, iar ochii albaștri ca cerul erau plini de senzualitate. Nu se mai gândea de loc la pizza și îi părea bine că ea n-avea de gând să fugă de el. De aceea, am comandat una vegetariană... cu brânză slabă și puțin ketchup... deci calorii puține.

Nefiind încălțată cu pantofii, Alec părea mai înalt. Trebuia să-și dea mult capul pe spate pentru a-l privi în ochi și pentru a-i studia fața fermecătoare.

– Pizza cu puține calorii? se miră ea.

Zâmbind, puse mâinile lui Bunny pe pieptul lui pentru a-i putea măsura talia cu palmele.

– Uită-te și tu, degetele mele aproape că se întâlnesc. N-ai nici un pic de carne pe tine. Pizza nu te va afecta foarte mult.

– Foarte mult? Între inima lui și mușchii încordați nu erau decât palmele ei și cămașa subțire. Ochii lui erau calzi și strălucitori. Nu-și putea lua ochii de la buzele lui roz, apetisante, și nu se putea opri să nu se întrebe cum i-ar mângâia pielea mustața lui de pirat.

În mintea lui se dădea o mare bătălie, pentru că știa că nu e bine să săruți un expert venit în control. Se pare că totul era pierdut deoarece se înclina spre ea încet. Când buzele lui deschise le

acoperiră pe ale ei, senzația de erotism provocată de firele mustății lui pe obraz, pe buza de sus și pe nas o încântă. Pentru prima dată, realitatea întrecea cu mult imaginația ei.

Inima i-o luă la trap. Picioarele îi tremurau și se agăță cu mâinile de cămașa lui ca să nu cadă.

– Ei! șopti el deasupra buzelor ei. Îmi smulgi părul de pe piept.

Ea îl privi în ochi, după care își îndepărtă buzele de ale lui, luă mâinile de pe cămașă și făcu un pas înapoi. O secundă mai târziu, începu să râdă, amuzată de situație.

– Doare, mormăi Alec cu respirația întretăiată. Data viitoare adu-mi aminte să-mi rad părul de pe piept.

– Nu va mai exista o dată viitoare, omule Golightly. Bunny bătu în retragere, refuzând să-i privească părul de pe piept. Făcuse același lucru cu mustața și nu fusese bine.

– Poți crede că nu am plănuit așa ceva? o întrebă el trecându-și mâinile prin păr.

– Nu. După ce bău din pahar râse din nou. Am auzit că bomboanele sunt dulci, lichiorul aromat, iar pizza este...?

– Pizza este pizza, așa cum o dorești să fie. Alec turnă vin în ambele pahare și i-l întinse pe al ei.

Ea își scutură capul, cu regret:

– Ador vinul, dar rareori beau ceva care conține alcool.

– Ce înseamnă asta? Nu mănânci, nu bei, nu faci sex. Ce ești, călugăriță? Farmecul lui personal nu părea s-o impresioneze, așa că privi de jur-împrejurul biroului rugându-se ca ea să se simtă atrasă de această fabrică pentru a rămâne aici. Atunci, el ar avea destul timp la dispoziție ca s-o cucerească. Haide, măcar un pahar. Meriți un toast pentru munca depusă la Woodbox.

Privind teancul de hârtii ale raportului care începea să indice că fabrica se poate redresa, Bunny oftă:

– Ai dreptate, merit un toast, spuse luând paharul. Sper sincer că Woodbox să aibă viață lungă și prosperă. Un zâmbet încântător

apăru pe fața ei. Și ție la fel, omule Golightly. Își ridică paharul spre el, apoi făcu același lucru spre computer, după care luă o înghițitură și închise ochii ca s-o savureze.

Alec își ridică paharul și toastă la rândul lui:

– S-ar putea oare ca Bunny cea de gheață să fie detașată aici, așa cum își dorește toată lumea?

Deschizând ochii, ea ridică grațios o sprânceană și-l privi cu ochii umbriți de părul auriu.

– Reclama exagerată mă încântă uneori, dar nu atinge nici o coardă sensibilă.

Îngrijorat că ar putea strica prezentul, nu numai viitorul, el începu să se lamenteze, prevăzător:

– Îmi cer scuze. Se pare că nu-mi mai pot controla cuvintele.

– Beau pentru asta. Bunny mai luă o înghițitură, după care zâmbetul îi deveni mai mic și pe față ajunseră semnele de oboseală ale unei zile lungi și încărcate. Din păcate, bătrâna Bunny va trebui să se întoarcă repede acasă, adăugă ea.

– Voiam numai să te necăjesc. Vrei să spui că încă ne mai cercetezi? întrebă el, privind-o peste masă. Îți pot spune că nu m-am gândit că mi-aș dori să fiu un bărbat obișnuit de la Woodbox, care se învârtește, pe lângă o regină sclipitoare.

– Nici chiar așa, nu ești absolut deloc un tip obișnuit. Auzindu-se cum rostea cuvintele, într-un ritm din ce în ce mai lent, Bunny își dădu seama că era relaxată și nu-și mai amintea senzația primului pahar de vin pe stomacul gol. Începu să râdă și spuse:

– Nu sunt o regină sclipitoare. Mi-am creat o imagine pentru a ascunde faptul că sunt un om simplu.

– De ce ascunzi asta? o întrebă Alec mirat, deoarece el considera că femeile simple sunt minunate și erau tot ce lipsea din viața plictisitoare.

Bunny oftă.

– Persoanele sofisticate sunt cele care ating mai ușor succesul.

– De ce cariera și succesul sunt atât de importante pentru tine?

Bunny îi studie expresia, realizând că nu-și pusese niciodată o astfel de întrebare.

– Ce altceva ar putea fi? Succesul a fost întotdeauna o prioritate pentru mine.

– Ce crezi despre Woodbox după ce ai citit toate datele? o întrebă el.

– N-am depistat nici o tranzacție cu arme, droguri, cu bani falși, dar nu-mi pot exprima părerea până când nu voi cerceta și cifrele din anii anteriori.

– Spune-mi, cum e viața în sudul Californiei? Voiam să te întreb asta de când ai venit. Casa ta este aranjată modern?

– Încă mai locuiesc împreună cu tatăl meu și nu într-o căsuță aranjată simplu și modern.

– Bunny e fetița lui tăticu?

Tăria vinului părăsise stomacul și își croia drum spre creier. Înainte să-și spună că trebuie să fie atentă, îi spuse un lucru care pe ea n-o deranjase niciodată.

– George n-a fost genul de tătic iubitor și n-am fost niciodată o fetiță.

– Pot înțelege asta, pentru că nici eu n-am fost un băiețel. Dar risc să pariez că îți permiți luxul de a avea o casă sau două. Ce te ține acolo?

– Conducerea unei companii ca Wilderness Enterprises a fost stresantă și cerea mult efort, așa că n-am avut timp să-mi cheltuiesc salariul, nici atât cât să-mi cumpăr o casă pe care s-o aranjez. Computerul era cel mai bun prieten al meu și singurul amant. Acolo era toată viața mea și acum, că totul s-a terminat, nu prea mai știu cine sunt.

– Nu sunt deloc surprins. Alec încuviință, fericit că are încredere să-i împărtășească necazurile și grijile ei. Cum ai ajuns la conducerea unei companii atât de mari?

– N-am ajuns, eu am creat-o. Atunci l-am întâlnit pe Nick.

Zâmbetul ei păli când își aminti de brunetul atrăgător, de bărbatul dinamic care nu văzuse în ea decât o prietenă, nu o femeie.

Alec realiză că totul se reflecta pe fața ei frumoasă. Era o femeie matură, care fusese prea mult timp singură, dorindu-și pe cineva în viața ei. Simți cum dorea s-o strângă tare în brațe și s-o încurajeze.

– L-ai iubit pe Nick, nu-i așa? o întrebă el blând.

Bunny bău repede din vin și încercă să nu-i dezvăluie tot secretul ei dureros.

– A fost unul din lucrurile care nu merg și care au deviat în prietenie, ceva de genul ăsta. dar, cum simțea nevoia să vorbească, ea continuă cu ce era mai rău. Motivul pentru care Nick a vândut compania a fost că voia să plece în Montana pentru a se căsători cu o altă femeie.

O compătimea și îi mângâie mâna cu vârful degetelor.

– Cred că ți s-a rupt inima când l-ai pierdut pe el și compania deodată.

Ochii ei se umplură de lacrimi și nu putea tolera asta. Luă paharul în mâna și toastă numai pentru sine.

– Nu-ți face griji pentru mine. Am oferte de la niște companii de film. Mă voi simți foarte bine atunci când voi ajunge acasă și voi alege una dintre ele.

Alec se hotărî să-i dea o sugestie.

– Sau poate că ceva simplu și relaxant îți va face mult mai bine. De exemplu, vreau să spun, să fii managerul unei fabrici micuțe.

– Vrei să spui, de exemplu, deoarece tu ai probleme și vrei să pui mâna pe un cunoscător să te ajute? Râzând scurt, Bunny începu să înțeleagă de ce încerca el din răspusteri să se apropie de ea.

– E mai mult decât atât, zise Alec prea nesigur pe el și de ea pentru ai explica exact care e problema. Sunt multe de spus despre o slujbă obișnuită în care lucrezi cu oameni care țin cu adevărat la tine.

– Da, îmi dau seama. Înclinând capul într-o parte, Bunny nu găsi ideea prea interesantă. Dar am fost crescută încă din copilărie pentru a ajunge în vârf. Oamenii contează pe mine și pe întreg potențialul meu. Oftând, mai luă o gură de vin. Acum hai să vorbim despre tine. Ce gândești, ce vise și ce speranțe ai? Unde locuiești?

– Eu? Alec își spuse că nu făcea bine campaniei lui să aducă la cunoștință prea multe despre el; se gândise la asta încă de când apăruse ea în scenă. Locuiesc în statul Washington.

Bunny ridică din sprâncene, mirată.

– Nu îți este peste mână să lucrezi în Oregon?

– Se pronunță Or-y-gun, asta dacă nu vrei să vorbești ca turiștii, spuse el strâmbându-se. Casa mea din Washington se află chiar pe malul râului care trece pe la Woodbox, la mai puțin de o milă de aici.

Ea clătină din cap.

– Este construită din lemn suedez sau din prefabricate?

– Nici una nici alta; din piatră. Luă sticla ca să-i umple paharul. Mama a decorat-o pentru mine și a mobilat-o în stil contemporan, sau cam așa ceva.

Bunny oftă. Se simțea mai relaxată ca niciodată.

– Locuiește cu tine?

– Nu. Stă în Seattle și eu nu sunt interesat atât de casă cât de barca pe care o construiesc în grădina din spate.

– O barcă cu motor, o șalupă mică... ce fel de barcă?

– O goeletă, ca să navighez pe ocean. Are treizeci de metri și un singur catarg.

Mirată, clipi de cteva ori, deoarece îl vedea dublu.

– Dumnezeule! Cum o vei lansa la apă?

Alec își aranjă mustața.

– Voi improviza ceva, când va sosi momentul.

– Ah, dacă se întâmplă să nu reușești? Limba ei nu mai articula clar cuvintele și nu stătea cu nimic mai bine nici cu ochii, așa că îi luă mult timp până să vorbească. Dacă îți vei termina goeleta, unde ai de gând să navighezi?

Rezemându-se de spătar și punându-și un cot pe genunchi, Alec devenea entuziasmat de încă unul dintre visele lui imposibile.

– Nu știu, undeva dincolo de orizontul albastru.

Sună romantic, murmură ea reprimându-și oftatul. Spre ceva de neimaginat.

– Atât de inimaginabil, încât probabil nici nu se va întâmpla, spuse el oftând. Aș vrea... să navighez către Los Angeles apoi spre coastă și cred că așa îmi voi continua viața.

După ce reuși să iasă din visare, Alec o privi și murmură:

– Hopa!

Ascunzându-și un sughiț cu mâna, Bunny spuse printre degete:

– Ar fi mai bine să-mi caut patul. Se ridică, nesigură pe picioare, prinse repede spătarul scaunului și se întoarse spre el foarte nedumerită. Este foarte greu de crezut, dar am impresia că m-am îmbătat. Și n-am băut decât două pahare de vin.

– Două și jumătate, prințesă. Râzând încet, el înconjură masa și o luă în brațe. Haide, eu sunt cel care a făcut această greșeală și voi avea grijă să te duc în siguranță acasă. La ce hotel stai?

Ținându-se de el, Bunny pur și simplu nu mai putea deschide ochii.

– Nu-mi mai amintesc... Cheile sunt în servietă.

Alec o cără pe Bunny în întunericul cețos al nopții. I se părea o minune să ducă în brațe corpul ei ușor ca un fulg și să-i simtă mâinile înlănțuite de gâtul lui și fața sprijinită de umăr. Visul devenea realitate: într-un fel sau altul trebuia s-o aibă pe această femeie sofisticată, blondă, dinamică, dulce și deșteaptă în brațele lui, cu adevărat.

Era deja adormită când o așeză pe scaunul din dreapta șoferului din mașina ei roșie. Nici măcar nu protestă când o ridică în brațe din nou și o duse la hotel, în lift și apoi în camera de la etajul patru.

Așezând-o pe patul cu dimensiuni regale, îi puse ochelarii pe noptieră. Costumul pe care-l purta era unul scump și se gândi că ea ar fi dorit să și-l scoată.

– Ridică-te și strălucește, frumoasă doamnă, spuse el scuturându-i umărul. Bunny, trezește-te!

Nici un răspuns.

– La naiba, ce să fac? Îi deschise nasturii și cordonul, după care așeză sacoul pe spătarul scaunului, în așa fel încât să nu se șifoneze. Pantalonii strâmți îi lăsă pe podea și trase adânc aer în piept. Privind-o întinsă pe pat avu senzația că nu mai poate respira.

După ce flirtase cu o mulțime de femei, Alec le văzuse corpurile goale, dar nici unul nu-l impresionase. Mușchii ei parcă erau sculptați în curbe senzuale; era puțin bronzată. Sânii erau mici și fermi, sfârcurile ca două căpșuni parcă străpungeau sutienul de mătase bleu. Sub talia mică se afla o depresiune. Nu-și putu opri privirea să nu coboare spre triunghiul bleu care ascundea secretul întunecat dintre picioarele ei.

Îngrijorat de pasiunea care pusese stăpânire pe el, Alec încercă să-și înfrâneze tentația privind în altă parte. Puse cheile pe noptieră și activă soneria ceasului; se pare că se trezea în fiecare dimineață la ora șapte. Dacă ar fi avut vreun sens, l-ar fi lăsat așa, dar Bunny părea atât de dulce și inocentă încât nu rezistă să nu-i atingă buzele sărutând-o în semn de noapte bună și vise plăcute.

Rămase uimit când ea deschise ochii largi. Inconștientă totuși, probabil dând curs unui vis, ea își umezi buzele, râse ușor și îi mângâie mustața mătăsoasă cu un deget.

Apoi deschise brațele și îl trase spre ea.

Capitolul 3

Bunny încă mai era pierdută în vis atunci când sună ceasul. Oftând, deschise ochii și se întinse ascultând liniștea. Își dădu seama că în gură avea un gust amar și că în cameră era prea multă lumină. Punându-și ochelarii se uită la ceas. Dormise cu două ore mai mult dect de obicei și nu-și aducea aminte să fi pus ceasul să sune. Ultimul lucru de care-și amintea era că mânca pizza și că era... *beată?*

Stând pe marginea patului, dădu cu ochii de sacoul pus pe spătarul scaunului și de pantalonii strâmți care zăceau grămadă pe podea. Hainele ei erau o investiție profesională; chiar și beată nu putea să le arunce la întâmplare. Cealaltă alternativă o făcu să se simtă ca sub efectul unui suș rece. *Alec.*

Dacă atrăgătorul și pasionatul Alec o dezbrăcase, atunci... Se privi cu grijă. Nu, cu siguranță nu putea să facă *asta* fără știrea ei. Oare? „Fluturași blestemați!" Fusese întotdeauna mândră că știa cu exactitate ce face și de ce. Va sfârși într-o casă de nebuni dacă nu-și va termina raportul și dacă nu va pleca acasă chiar azi.

Făcu un duș și își compuse imaginea de gheață. După ce își prinse părul într-un coc și își aplică un machiaj suplimentar, își

îmbrăcă taiorul sobru de culoare maro și o bluză pe gât din mătase bej. Tot ce-i mai trebuia era servieta, dar însoțitorul ei obișnuit nu era acolo. Era un miracol că găsise cheile pe noptieră. Le luă și se grăbi spre ușă.

*
* *

Pentru oricine care intra în biroul de contabilitate de la Woodbox, era evident că noaptea trecută avusese loc o orgie acolo, ale cărei urme fuseseră lăsate în văzul lumii: două farfurii, două pahare și o sticlă goală de vin. Nan stătea lângă masă, încercând ca mirosul de pizza rece să nu-i afecteze sarcina.

– Credeam că te trezești mult mai devreme, spuse ea privind discret pantofii albaștri cu toc înalt de sub birou. Cred că ai avut o noapte lungă. Servește-te cu cafea de la bufet.

Cu ceașca în mână, Bunny își descoperi servieta și raportul de pe birou, care nu fuseseră atinse. Incertitudinea puse din nou stăpânire pe ea când privi resturile de de pizza. El o făcuse sau nu? Și cum îl putea privi în față dacă avea tupeul să vină aici?

Uitând de asta, exclamă:

– Trebuie să-mi termin treaba! Își scoase taiorul și își împachetă pantofii de sub birou. Apoi oftă, aducându-și aminte că promisese ceva: I-am spus lui Tess că-i voi arăta câteva șmecherii de machiaj, zise ea. Cum voi reuși?

Nan se ridică și aruncă resturile de pizza și sticla de vin la gunoi.

– Dacă nu mai discuți despre asta, probabil că va uita.

– Dar nu vreau asta. Nu, nu mi-aș ierta dacă o voi dezamăgi. De fapt, trebuie să am grijă și de celelalte fete ca să nu se simtă neglijate. Deschizând servieta, începu să se trezească. Ar trebui să mă duc să cumpăr o trusă de farduri pentru ele.

Nan o privi zâmbind.

– Dacă tot ești așa de drăguță, tot ce pot face este să mă duc să cumpăr ceea ce-ți trebuie. Voi aduce fetele aici în pauza de prânz.

Mulțumită, Bunny se concentră asupra computerului și dimineața trecu repede. Până la prânz Alec nu-și făcuse apariția, ceea ce în mintea ei însemna că se simte prea vinovat ca s-o privească în ochi. După ce cele patru fete din echipa lui specială ajunseră la birou, Bunny fusese prea ocupată pentru a-și mai face griji în privința lui.

Când plecară pentru a se întoarce la munca lor, Bunny aproape nu rezistă să nu meargă cu ele pentru a vedea dacă Dwight o va privi galeș pe Tess. Dar nu avea de gând să riște o întâlnire cu Alec. În afară de asta, nu mai avea timp, deci trebuia să te întoarcă la calculator pentru a scoate copii după cifrele de afaceri.

*
* *

Se făcuse după-amiază când Nan părăsi biroul pentru a face o pauză, când Alec se hotărâse să apară. Bunny îl văzu cum apare îmbrăcat într-o cămașă hawaiană cu galben și oranj, în blugi deschiși la culoare și cum se așază pe scaun. Expresia lui era la fel de inocentă ca a unui băiețel, dar asta nu spunea nimic, pentru că în ochi i se citea îngrijorarea.

– De unde vii? îl întrebă ea făcându-și de lucru cu stiloul.

– Am fost plecat toată dimineața prin magazinele de desfacere. Când m-am întors, am văzut că în secția mea au apărut niște flori. Tess l-a asaltat pe Dwight până când acesta a devenit atât de emoționat încât n-a mai putut să lucreze. Woodbox are nevoie de tine, împrăștii fericirea în jurul tău ca o boală contagioasă.

Îngrijorată de ce-ar putea afla, Bunny aduse vorba despre ceea ce se temea cel mai mult.

– Ce s-a întâmplat noaptea trecută... *exact?*

Strălucirea amuzată din ochii lui verzi o făcu să creadă că el știe ce o frământa. În spatele trăsăturilor lui văzu o umbră de regret înainte de a da răspunsul. Își încrucișă mâinile pe spătarul scaunului și își ridică sprâncenele.

– Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că te-ai amețit. A trebuit să te car până la mașină. Pentru că veni vorba, este extraordinară. E a ta?

Bunny puse stiloul pe birou.

– Este închiriată! vrei să-mi spui odată ce s-a întâmplat?

El contempla plin de interes tavanul.

– Să vedem, te-am dus la hotel, te-am cărat până la tine în cameră și te-am întins pe pat.

– După care ai plecat, spuse ea plină de speranță.

– Nu chiar, zise el, mustăcind. Costumul tău n-ar fi supraviețuit unei nopți agitate, așa că te-am ajutat să-l dezbraci.

Cufundându-se mai adânc în scaunul ei, Bunny se gândi cu groază că se va detesta dacă îi cedase atât de ușor.

– După care ai plecat?

– Din câte-mi amintesc, atunci când te-am sărutat de noapte bună mi-ai mângâiat mustața cu degetul, spuse el înghițind în sec. După care ți-ai deschis brațele parcă invitându-mă...

– Oh, Dumnezeule! murmură ea strângându-și la piept brațele pentru a-și opri inima care parcă avea de gând să-i sară din piept.

– Atunci am plecat, înainte de a face un lucru pe care să-l regret. Alec o privi cu atenție. Credeai că am să fac mai mult fără să știi, domnișoară Fletcher? Lasă-mă să-ți spun că de mult timp nu mai profit de femeile neajutorate și în stare de ebrietate.

Punându-și ochelarii pe birou Bunny își presă palmele pe obraji, furioasă pe sine, umilită de propriile ei reacții.

– Nu pot să cred că am intrat într-o astfel de situație și că am făcut așa ceva! mi-am făcut rău mie și celor pe care-i cunosc!

Cuvintele ei îl făcură să râdă.

– De altfel, erai atât de fierbinte și sexy, ca o sobă încinsă, gata pregătită pentru a fierbe niște spaghete. N-ar fi trebuit să te forțez să bei atâta vin.

Bunny își lăsă mâinile să cadă și își scutură capul.

– Nu pot să cred că m-am comportat prostește. *Eu!*

– Nu te-ai comportat prostește! Aducând scaunul mai aproape, Alec se așeză în fața ei privind-o cu ochi serioși și tandri. Te-ai purtat firesc, Bunny, erai stresată, extenuată și o femeie inocentă. Când ai spus că nu ești obișnuită să bei, nu trebuia să-ți mai torn în pahar. El își privi îngrijorat mâinile. Eu am fost cel care a întrecut măsura și care s-a făcut de râs. Tu ești atât de drăguță, de vulnerabilă, iar faptul că vei pleca este cel mai dureros lucru care mi se va întâmpla.

Bunny îl privi jenată în ochi de parcă abia acum se întâlnise cerul albastru fierbinte cu tumultoasa mare verzuie.

– Sunt foarte norocoasă că am fost cu tine, Alec, și nu cu unul din majoritatea bărbaților pe care-i cunosc. Cred că ești un sfânt.

– Ah, nu, cu siguranță nu. Întinzându-se spre ea, îi luă obrajii în palmele lui. Doresc din tot sufletul să fac dragoste cu tine, prințeso. Dar când o voi face, vreau să fii trează, să participi și tu și așa mai departe.

Corpul ei deveni mai relaxat când auzi asta.

– Aș fi vrut să avem mai mult timp la dispoziție, spuse ea blând, privind buzele lui roz de sub mustață, ochii senzuali și umerii lați acoperiți de cămașa aceea ciudată. Așa stând lucrurile, mă voi întreba mereu ce s-ar fi întâmplat între noi.

– De ce să te întrebi? spuse el trecând cu degetele prin părul ei ca aurul. Woodbox are nevoie de tine, eu am nevoie de tine, prințesă. Rămâi aici și hai să explorăm toate posibilitățile.

Oferta lui o puse din nou într-o situație dificilă pe Bunny, ea fiind o femeie care nu se lasă învinsă atât de ușor. Computerul din fața ei era învechit. Îi reamintise faptul că se afla într-o fabrică neproductivă, față în față cu un fluturaș care dorea ca ea să-i salveze de la dezastru. Îndepărtându-se de mâinile lui, își puse ochelarii pe nas.

– Nu sunt făcută pentru Woodbox și n-am timp să fac explorări în ce te privește, omule Golightly. Trebuie să prind un avion spre casă, care pleacă în câteva ore.

– Deja? Timpul trecea prea repede pentru a-și realiza visul imposibil și el privi disperat foile aflate de jur-împrejurul computerului. N-ai găsit nimic care să-ți placă... la Woodbox?

Bunny oftă nefericită, gândindu-se la femeile din echipa lui.

– Am găsit multe lucruri plăcute, dar din păcate fabrica are o productivitate minimă, iar profiturile sunt dintre cele mai scăzute și produceți numai pentru piața internă. Din câte îți pot spune, cred că fabrica ar avea ceva potențial dacă ar fi preluată de companie și de un departament special de marketing. Dacă voi munci mai mult și îmi voi folosi imaginația la redactarea referatului, e posibil să-i conving pe cei de la Eleganté să facă asta. Echipa ta specială este un atu în plus.

Alec era dezamăgit; ea n-avea sentimente și nimeni nu-i stătea în cale atunci când hotăra ceva. Îi făcu totuși plăcere să vadă implicarea pe chipul ei. Dar avea nevoie de timp ca s-o convingă să preia Woodbox, să vină aici zi de zi pentru a putea să dezvolte relația dintre ei, care promitea să fie unică.

Disperat că n-o poate reține, veni cu o ultimă propunere.

– Să-ți spun ceva: pentru a-ți demonstra totala mea încredere în capacitățile tale, voi da o petrecere de mulțumire. Astă-seară, la mine acasă. El sări de pe scaun, și ajunse la ușă. Ne vedem acolo, prințesă.

– Alec, nu pot veni la petrecere! strigă ea în urma lui. Am rezervare la avion pentru ora opt.

El își vârî capul pe ușa biroului și îi spuse cu hotărâre:

– După ce m-ai acuzat că ți-am violat trupul inert, cel mai mic lucru pe care ai putea să-l faci este să rămâi încă o zi pentru a-mi vedea barca.

– Nu e cinstit, protestă ea. Dar el deja plecase. Nu mă duc, îi spuse ei computerului. Aș fi o proștă dacă aș lăsa această relație să avanseze.

*
* *

În seara aceea, la ora șase, Bunny traversa podul pentru a ajunge în statul Washington, după care conduse pe estuariul amenajat al râului Columbia. Dumnezeule! exclamă ea când ajunse în apropierea casei lui Alec. Era o imensitate de piatră gri, o casă mare din care plecau două aripi acoperite cu țiglă roșie. Așezată în mijlocul unei grădini pline de verdeață, avea o priveliște încântătoare asupra râului Columbia și muntelui Hood. Pământul era acoperit cu straturi de trandafiri, în spatele cărora se aflau un teren de tenis și o fermă. Se pare că Alec nu provenea dintr-un mediu atât de diferit pe cât credea ea.

Parcă mașina lângă cele ale altor musafiri și merse pe verandă până ajunse la ușa din lemn roșu în care bătu cu ciocănelul auriu agățat de ea. În câteva secunde, îi deschise chiar stăpânul casei.

– Mă bucur să te văd, prințesă, spuse Alec blând. Am fost îngrijorat când am văzut că nu apari.

– N-ai exagerat cu nimic, era cât pe ce să nu vin, spuse Bunny, privindu-l cu atenție pentru a-și aminti fiecare trăsătură a lui. Umerii lui păreau mai lați sub cămașa albă, iar picioarele lungi și puternice arătau bine în pantalonii albi. I se părea ciudat că după ce trăise printre cei mai frumoși bărbați ai Holywood-ului găsea figura lui blândă și colțuroasă atât de adorabilă. Îmi pare bine că m-am răzgândit.

– Mă bucur că-ți pare bine. O privi fascinat când trecu pe lângă el, dorindu-și s-o strângă în brațe, dar ea făcu un pas înapoi și se cuprinse cu brațele ca pentru a se apăra și pentru a nu-i da nici o șansă. Intră, presupun că ar fi mai bine să ne alăturăm celorlalți.

Alec o conduse prin holul mare până ajunseră în spatele casei. Plină de curiozitate, ea privi camerele mari, decorate cu mult gust.

– Ai spus că mama ta te-a ajutat la decorarea în „stil contemporan sau cam așa ceva," dar aici e minunat! Cum naiba îți permiți o casă ca asta din salariul modest pe care-l ai?

El zâmbi pe sub mustață, dar ochii îi erau plini de taine.

– Îngerul meu m-a atins cu bagheta fermecată și mi-a spus: „Să ai parte de strălucire".

– Numești asta strălucire! exclamă ea privind livingul. Mobila aceea avea culori intense, maronii și strălucitoare, pereții erau decorați cu tablouri marine și artă sud-americană. Ferestrele aduceau ochiului priveliștea râului și a muntelui din spatele lor. Un șemineu din paitră neșlefuită domina întreaga încăpere. Se întoarse spre Alec și ridică o sprânceană. Am sentimentul că această casă e irosită.

– Da, cred că așa e, recunoscu el cu voce tristă. Dar ai umplut-o tu atunci când ai apărut cu mâinile de catifea și strălucirea de mătase, prințesă, judecă și tu. Își lăsă privirea să plutească pe jacheta ei aurie cu fire negre și pe rochia mulată care dădea impresia că e dezbrăcată. Sandalele ei erau tot aurii, iar șnurul brodat din păr era exact ca albastrul ochilor ei. Ți-ai copiat ținuta din Vogue?

Impresionată de privirea lui caldă, Bunny râse.

– Am cumpărat-o mai de mult, de pe Rodeo Drive.

Păstra o casă pe care nu o dorea și femeia adorată nu avea nici un sentiment față de el, vorbindu-i de Rodeo Drive, îi spuse oftând:

– Să mergem la ceilalți.

Bunny stătea în cadrul ușilor franțuzești privind marea terasă din dale de piatră, cu șezlonguri și un grup format din doisprezece invitați. Piscina avea dimensiuni olimpice și grătarul împrăștia o aromă minunată care stârnea foamea. Barca domina peisajul, susținută de un eșafodaj din lemn, vopsită în alb cu decorații negre, iar catargul se ridica până la cer.

– Am crezut că glumești când mi-ai spus că vei construi o goeletă în spatele casei! spuse ea privindu-l pe Alec. Ce ai pățit de ți-ai asumat această muncă?

Mulțumit că o interesa acest subiect și că era impresionată, el respiră adânc și râse.

– Probabil că îmi place „reclama exagerată”...

Bunny se gândi că ar fi interesant ca vorbele lui să fie adevărate dar știa că glumește.

– De când lucrezi la ea?

– De patru ani. Exteriorul e terminat, dar sunt multe de făcut în interior.

Chemările nerăbdătoare îi treziră la realitate. Henry și soția lui, Nan și Cuck, împreună cu alți șefi de secții și soțiile lor îi urau un bun-venit atât de anflăcărat încât Bunny ezită la început să se apropie de ei.

Având grijă de grătar, Alec o urmărea cum se integrase între ei, cum râdea la glumele bărbaților și cum le asculta pe femei, care vorbeau despre treburile gospodărești, despre soți, copii și serviciu.

Nan era în centrul atenției din cauza sarcinii avansate, iar celelalte femei îi admirau progresele, fericite să-i împărtășească din experiența lor în privința sarcinii și a nașterii. Bunny asculta fascinată femeile care o introduceau într-o lume nouă pentru ea. Începuse să regrete puțin că un soț și un copil nu erau programați în agenda ei. Ar fi fost amuzant să facă parte dintr-o astfel de comunitate.

La lăsarea întunericului, după ce Bunny își termină friptura cu garnitură și băuse cu grijă un pahar de vin, Alec îi strânse mâinile.

– Invitații pot avea acum singuri grijă de ei. Hai să facem o plimbare.

Ajungând pe iarbă, părăsiră terasa și luminile din spatele lor. Cerul era întunecat, cu nori mici care străluceau în lumina lunii. Luminile orașului se reflectau în apa râului. Briza mirosea a ocean și brad. Alec o înconjură cu un braț și o lipi de trupul lui cald. Bunny nu văzu nimic nelalocul lui în acest gest.

Discuțiile și râsetele de la petrecere se auzeau în spatele lor, iar el dorea să-i aducă alte argumente pentru a o face să rămână împreună la Woodbox.

– Ți-ai făcut mulți peiteni în fabrică, prințesă. Te plac foarte mult.

– Crezi? zâmbi ea visătoare; prietenii erau rari în viața ei dedicată muncii. Nu prea am multe în comun cu ei.

– Numai faptul că ai fost drăguță cu fetele mele a fost de ajuns pentru a-i impresiona pe toți.

Bunny oftă mulțumită.

– N-am fost drăguță, cred că am fost mai prietenoasă decât cu alte persoane pe care le-am întâlnit. Nu sunt sigură de ce.

Alec încuviință.

– Ne place copilăria veșnică, avem nevoie de ea împreună cu tot ce are de oferit, însă nu vrem să recunoaștem asta.

Ea îi zâmbi.

– Sunt norocoși că ești șeful lor.

– Eu mă consider norocos. Lucrurile deveniseră prea personale astfel că schimbă subiectul, murmurând impasibil: păcat că Nan n-a împrăștiat vestea că ai plecat târziu acasă noaptea trecută și că ți-ai lăsat pantofii sub birou. Angajații ar fi fost încântați de asta.

– Pot să pun pariu, spuse ea dându-i un ghiont. Îmi imaginez că le-ai fi alimentat curiozitatea cu mai multe amănunte.

El oftă, supărat.

– E o treabă murdară, dar cineva trebuie să întrețină atmosfera prin bârfe.

Întrebându-se dacă aborda atât de rece toate relațiile de dragoste pe care le avea, Bunny privi luminile unei bărci solitare care trecea pe râu. Asta îi aminti de propria singurătate și se gândi cât de rari erau iubiții sinceri și prieteni adevărați din viața ei.

– Mi-aș fi dorit să petrec mai mult timp aici pentru a-i cunoaște mai bine pe toți, inclusiv echipa ta specială.

Inima lui bătea dureros.

– Nu pleca, Bunny. Rămâi.

– Rămân și ce fac? Simți iarăși cum în ființa ei se dădea o luptă cu ispita, și simți cum îi îngheață spatele.

Alec o cuprinse cu brațele.

– Rămâi și fă dragoste cu mine, prințesă. Mângâindu-i spatele cu mâna, zise blând. Și tu mă dorești, nu încerca să negi. Rămâi și vom face dragoste toată noaptea.

Îmbrățișându-i gâtul cu brațele, Bunny îi cercetă fața, și mai atrăgătoare din cauza umbrelor. Sânii îi erau încordați și corpul arcuit de dorință se lipea strâns de mușchii lui puternici. Viața ei era atât de goală, dar câteva clipe de pasiune n-ar fi reușit s-o umple. Nici chiar dacă fluturașul pretindea că o iubește, ceea ce ei fac cu cea mai mare ușurință. Oare câte femei avusese Alec, câte vor mai fi? Avea de gând să fie subiectul bârfelor?

Dându-și capul pe spate îi privi figura crispată din cauza respingerii ei.

– Nu cred că o noapte petrecută cu un bărbat ca tine ar fi suficient.

Îmbrățișându-i și mai strâns trupul zvelt, Alec ar fi dorit să-i ofere orice, chiar și universul. Dar simțindu-și orgoliul rănit, îi era teamă să nu se implice prea mult. Sărutându-i blând fața, făcu un singur pas pe un teritoriu vulnerabil.

– Am trăi multe nopți, prințesă. Am nevoie de tine. *Woodbox are nevoie de tine.* Rămâi aici. Asta poate fi și casa ta.

Privindu-l uimită, ea abia înțelese ce spunea Alec. Apoi se eliberă din brațele lui.

– Alec Golightly, încerci să mă seduci pentru a salva Woodbox?

Făcând un pas înapoi, începu să se simtă mizerabil pentru că folosise ca motiv fabrica în scopul de a o seduce.

– În acest moment, nu mă gândeam la fabrică, spuse el ascunzându-și durerea și dezamăgirea. Dar dacă tot ai adus vorba, hai să discutăm deschis. Da, aș dori să rămâi și să ai grijă de Woodbox.

Bunny își spuse că trebuie să fie sinceră.

– Alec, aș fi refuzat să conduc fabrica și dacă nu eram furioasă pentru ce îmi faci! Te simpatizez pe tine și angajații tăi cu probleme, dar nu te pot ajuta. Trebuie să-mi văd de viața mea. În afară de asta, nu-ți poți permite să mă plătești și nu faci față cerințelor mele.

Nimic din ce spusese ea nu-l surprinse pe Alec. Frustrarea și dezamăgirea îl făceau să continue discuția.

– Nu mă poți învinovăți că am încercat. Păcat că strălucitoarea Bunny s-a dovedit a fi numai o doamnă cumsecade. Vei fi ușor de uitat pentru că ai doar un corp perfect.

Cuvintele o loviră pe Bunny ca o palmă. Punându-și mâinile în șolduri, replică:

– Lucrurile ar fi fost cu siguranță mai ușoare pentru mine dacă nu m-aș fi implicat într-o relație cu un fluturaș blestemat pe care l-am plăcut!

El își încrucișă brațele pe piept, încordându-și mușchii.

– Ei bine, domnișoară Bernice Fletcher, poți fi sigură că ai un fel al naibii de amuzant de a arăta că mă placi.

– De ce crezi că trebuie să ajung în pat cu tine pentru a-ți demonstra că te plac?

– Nu asta am vrut să spun.

– Atunci ce anume?

Cuvintele i se opreau în gât, făcându-l să nu-i poată spune adevărul.

– Nu știu.

Mâinile lui Bunny tremurau și trebui să respire adânc pentru a-și recăpăta controlul.

– Nu știu de ce facem atâta caz de asta. Locuim pe coaste opuse și ar fi imposibil să ne vedem des. Și este evident că nu suntem făcuți unul pentru altul; tu ești cel care ești, iar eu sunt cea care sunt. Asta e.

– Cred că așa este, încuviință el, nefericit.

Dorințele care pluteau în aerul cu miros de brad erau prea neclare pentru a putea fi rostite. Bunny îl privi o clipă, după care își aranjă jacheta aurie.

– Cred că ar fi mai bine să mă întorc la hotel. Am un zbor foarte matinal mâine. Poate le spui tu la revedere tuturor din partea mea.

Alec trebui să-și încordeze tot corpul ca să nu alerge după ea.

– Mult noroc în viața minunată care te așteaptă în sudul Californiei!

– Mult noroc și ție, omule Golightly.

După ce urmări cum această femeie adorabilă și grațioasă pleacă de lângă el dispărând în întuneric, Alec își acoperi fața cu mâinile. Se lăsase în voia speranțelor și acum se simțea mai singur ca niciodată. Era ca și cum Bunny îi luase și ultima șansă de fericire.

Fusese un punct când visase că atingea plin de iubire o ființă mai presus decât orice cunoscuse.

Capitolul 4

Bunny intră în casa tatălui său din Beverly Hills a doua zi dimineața, simțind că viața ei nu va mai fi la fel de acum înainte. În cele două zile petrecute la fabrică, echipa specială o afectase foarte mult. Și îi plăceau toți angajații pe care-i cunoscuse la Woodbox. Simpla lor fericire în căsnicie și bucuria de a avea copii o făcuseră să devină mai sensibilă, dorind să lupte pentru viitorul ei. Și *Alec*. Cum ar fi putut șterge imaginea și amintirea figurii lui frumoase care stăruia în mintea ei? Detestase faptul că el o privise numai ca pe o provocare sau ca pe o soluție pentru problemele de la fabrică.

Lasând jos valiza și servieta, intră în living. Considerase întotdeauna familiare carpetele gri-perlat, mobila franțuzească în tonuri de bleu și tabloul Van Gogh, luminat cu artă, care stătea atârnat peste tapetul de pe perete. În rame de sticlă se aflau cei pe care de-a lungul anilor i-a promovat tatăl ei: fotografii de actori care deveniseră staruri și imagini din filme foarte importante.

Câteva clipe mai târziu acel bărbat intră în cameră îmbrăcat într-un costum impecabil, cu cravată și cămașă asortată. Ca întotdeauna, George era de un calm rece. Încercase să adopte și ea aceeași atitudine.

– Ce bine că te-ai întors, puiule, spuse el strângând-o în brațe.

– Ah, da, aveam nevoie de o îmbrățișare. Bunny își lipi fața de umărul lui, dorind să uite toate problemele prin asta, așa cum făcuse în copilărie.

El se așeză într-un minunat fotoliu albastru și-i arătă cu mâna locul de lângă el.

– Vino, stai jos și vorbește-mi despre Oregon.

– Este Or-y-gun, George. Îi povesti despre problemele de la Woodbox și cât de mult o afectaseră acei oameni. Dar evită să-l menționeze pe Alec, știind că tatăl ei cerceta orice bărbat care o interesa. Rămase apoi tăcută, întrebându-se dacă i-ar plăcea să conducă o fabricuță. Ar fi interesant să convingă Eleganté să n-o închidă și să-și folosească imaginația ca s-o pună pe picioare...

Presupunând că are opinia tatălui ei despre producția de mobilă, oftă și zâmbi fără speranță.

– Experiența mea la Woodbox a fost foarte interesantă, dar nu m-a ajutat să aflu ce am de gând să fac mai departe.

George zâmbi cu multă căldură.

– Cred că dilema ta se va sfârși. S-a ridicat o nouă voce. Faline Morris ar dori să-ți vorbească.

Bunny era uluită.

– Vrei să spui Faline Morris, de la *Winsome Cloud?*

– Da *Winsome Cloud* și alte câteva firme importante în producția de filme despre femei. Vrea să aranjați o întâlnire.

*
* *

Două zile mai târziu, Bunny își îmbrăcă rochia și taiorul de crep roz și își făcu apariția în biroul lui George.

– Acum pot spune că am luat prânzul cu Faline Morris.

– Minunat, zise el rezemându-se de spătarul scaunului. Ce știe despre tine?

– Preston Mann, producătorul de filme al lui Nick, i-a spus cât de bine m-am descurcat cu compania. Are nevoie de un asociat producător, deci mi-a verificat întreaga activitate. Nick, fie binecuvântat, mi-a dat un calificativ extraordinar. În timp ce-și studia unghiile date cu lac, Bunny se miră că toată durerea provocată de Nick nu o mai afecta deoarece fusese ocupată cu noua dezamăgire produsă de Alec. Oricum, Faline ar dori să încercăm și dăcă mă va aprecia, aș putea avea foarte mult succes.

Tatăl ei nu făcu altceva decât să fluture un ziar prin aer.

– Ai prins o poziție importantă în industria filmului. Probabil îți vei face propria afacere și vei deveni tu însăți producătoare. Bunny, puiul meu, la asta am lucrat împreună încă de când știai să numeri până la trei. O privi cercetător. Ai acceptat, desigur?

Punându-și mâinile în șolduri, ea înaintă spre el.

– I-am spus că mă voi gândi. Te rog, nu te supăra, mai am încă o întâlnire poimâine. Nu pot lua o astfel de decizie cât timp trebuie să prezint raportul meu asupra Woodbox-ului. Singurul lucru pe care-l pot face pentru acei oameni deosebiți este să mă concentrez numai asupra problemelor lor.

Luându-și servieta, Bunny traversă covorul gros din elegantul birou al tatălui ei, întrebându-se cum s-ar simți stând la biroul lui Henry. Îl va vedea pe Alec în fiecare zi. Va urmări cum zboară cu aripile lui de fluturaș din floare în floare...

– Oferta Falinei este un vis devenit realitate, spuse George când ea ajunse la ușă. Nu trebuie să întorci spatele acestei ocazii pe care o întâlnești doar o dată în viață.

Privindu-l peste umăr, ea încuviință recunoscătoare:

– Da, ai perfectă dreptate.

*

* *

Trei dintre angajații lui Alec lipseau în acea zi și el era furios pentru că treaba nu mergea; spera că toate visele blestemate ale lui Bunny deveniseră realitate. Din cauza ei, încă mai visa imposibilul, nu putea dormi de două săptămâni de când plecase; i se păruse că trecuseră o sută de ani de atunci. Era trist pentru că o femeie îl respinsese și nu avusese nici un sentiment față de el.

Era tot timpul prost dispus, furios pe ea și pe sine de fapt pe oricine îi ieșea în cale. Nu avea de gând să grăbească terminarea ambalării noului lot de mobilă. Se înfurie când auzi că șeful vrea să-l vadă imediat.

Cu mustața zburlită, Alec intră în biroul principal.

– E bine sau rău, pentru că... Stomacul lui se făcu ghem când îl zări pe Henry stând ghemuit în spatele biroului, arătând cu zece ani mai bătrân decât ieri. Ce s-a întâmplat?

– Eleganté ne închide. Ne-au dat trei luni pentru a termina comenzile pe care le avem și a avertiza personalul.

Alec încremenise în fața biroului.

– Dar Bunny a spus că-i poate convinge că avem potențial.

– Se pare că n-a avut succes.

Vârându-și cămașa cu flori liliachii în blugi, își imagina cum le va spune celor treizeci de retardați încrezători și drăguți că sunt aruncați în stradă. Se sprijini de birou într-un gest fără speranță.

– Maiestatea sa trebuie să fi fost prea ocupată cu viața ei plină de bogății pentru a-și face griji în privința problemelor noastre. Îl privi pe Henry. Doar n-ai de gând să lași lucrurile așa? O să te lupți cu ei.

Henry își plecă fruntea încărunțită.

– Sunt prea bătrân pentru asta. Dar dacă ai prefera tu postul...?

Alec merse spre fereastră și privi afară. Refuzase și înainte avansarea, gândindu-se că echipa lui specială avea nevoie de el.

Acum aveau nevoie mai mult de posturile lor. Și-ar fi dorit s-o convingă pe Bunny să accepte postul. Măcar nu s-ar mai fi simțit atât de singur. Din nefericire, premiile Academiei se acordau numai pentru starurile cu roluri mari, nu ca cel de la Woodbox.

– Bine, la naiba, spuse el ridicând din umeri. Spune consiliului că mă poate vota ca director general.

Henry se ridică și înconjură biroul.

– Au făcut-o deja, deci ia-ți locul pe scaunul de director.

Realizând decizia luată, Alec se așeză. În momentul în care atinse scaunul mare cu spătar moale, avu senzația de putere. Zâmbetul îi înflori pe față.

– Henry, îi vom face să se ducă la dracu'!

– Tu o vei face. Eu mă duc la pescuit.

*
* *

Timp de trei zile, Alec nu dormi aproape deloc, afundându-se tot mai adânc în tehnicile de management aplicate la Woodbox și în resursele acesteia, sperând să găsească o soluție simplă, dar nu era atât de ușor. Perspectiva anunțării închiderii iminente îi dădea fiori. Scoțându-și haina și descfăcându-și cravata, se sprijini de pervazul ferestrei și privi afară, dorindu-și ca barca lui să fie terminată pentru a se avânta pe valurile albastre, departe de toate problemele.

Privi cum în curte intră o mașină pe care era fixată o bicicletă, și parcă încet. Își spuse că avea presimțirea că astăzi era ziua în care Bunny avea să vină. Se enervă când se întrebă dacă neglijase intenționat raportul pentru a se întoarce să dezvolte relația lor. Îl durea acest gând și se învinovăți pentru asta, în timp ce o privea atent pe femeia care ieșea din mașină. Arăta foarte slabă în pantalonii bej mulați pe care-i purta și în puloverul colorat, în mâna subțire ținând o servietă.

Revenind la realitate, Alec își dădu seama pe cine privește.

– Ce dracu' mai vrea?

*
* *

Foarte obosită deoarece nu făcuse decât două pauze scurte în cele două zile de drum din sudul Californiei până aici, Bunny se deplasa încet prin parcare. Dealurile împădurite, norii pufoși și frumusețea râului care curgea lin îi dădură un sentiment de liniște și pace pe care avea necoie încă de când George își exprimase dezaprobarea față de hotărârea ei.

Intrând în clădirea principală, trecu de biroul secretarei și se îndreptă direct spre cel al șefului.

– Am venit cât am putut de repede când am auzit că Eleganté au de gând să...

Surprinderea o făcu să se oprească în mijlocul frazei când îl văzu pe Alec stând în locul lui Henry. Mustața lui lucioasă, ochii verzi ca marea și părul des și castaniu erau neschimbate, dar expresia feței lui părea mult mai atrăgătoare. Arăta autoritar în costumul gri, cămașa albă și cravata cu nuanțe bleu. Ea își ridică ochelarii deasupra frunții.

– Ce faci aici?

– Eu aparțin acestui loc, așa că lasă-mă să-ți pun aceeași întrebare. Și-ar fi dorit ca ea să nu arate atât de minunat, să nu-l atragă în felul în care o făcea. Punând întrebarea continuă să mormăie. Nu mi-am dat seama că vulturii se strâng atât de repede pentru a ne mânca oasele.

Bunny îl privi atent o clipă, după care-și puse ochelarii la ochi. Obrajii îi erau roșii.

– Vulturii? Despre ce vorbești?

Alec se ridică și se sprijini cu mâinile pe birou. Durerea, îngrijorarea și frica începură să-l neliniștească.

– Nu are importanță că m-am implicat în jocurile tale și că m-am ales cu multă durere. Nu pot înțelege de ce nu ai putut rămâne pentru a ne ajuta, din moment ce te-am rugat atât de frumos. Dar nici măcar n-ai putut acorda mai mult timp în agenda ta, ocupată cu cariera, pentru a scrie un raport decent? Dacă te-ai gândit bine să te întorci la mine, lasă-mă să-ți spun că angajații de aici merită mai mult.

– Eu nu sunt un *vultur* și nici nu fac pe victima! N-am dormit multe nopți gândindu-mă la persoanele speciale de aici. Căutând în servietă, Bunny scoase un dosar pe care-l aruncă pe birou. Acesta este raportul *excelent* pe care l-am scris. Nici nu s-au uitat la el. Eleganté decisese deja că fabrica de mobilă nu se potrivește cu imaginea lor. Punând mâinile pe birou, se apropie de fața lui și-l privi în ochi. Dacă ai fi avut vreun pic de minte, ai fi știut că voi face tot posibilul, dar...

Remarca ei plină de milă îl lovi dureros pe Alec și-l trezi la realitate.

– Ai dreptate, trebuia să-mi dau seama că n-ai venit degeaba aici, doar pentru că n-aveai ce face. Eu...

Dar ea n-avea de gând să-l asculte.

– Nu m-am jucat cu tine! De vină au fost cele întâmplate. Tu și vinul pe care l-ai adus, și *mustața ta*!

Alec își plecă fruntea, știind că are dreptate.

– Bunny, eu...

– Sunt foarte obosită, pentru că am condus ca o nebună ca să ajung aici repede.

Clipi din ochii albaștri, acum străvezii, iar buzele îi tremurau. Continuă:

– Tata aproape a făcut apoplexie pentru că am renunțat la o ofertă spectaculoasă pentru cariera mea numai ca să încerc să vă ajut în rezolvarea crizei voastre stupide!

– Tot ce pot spune este că îmi pare rău, zise Alec supărat pe sine. mi-am închipuit tot felul de lucruri despre tine, deoarece lucrurile au devenit tensionate aici. Dar cred că asta nu este o scuză.

Stând foarte aproape unul de altul, ea simți cum starea de nervi neobișnuită în care se afla începe să dispară la fel cum apăruse. Era atât de obosită și stresată încât ochii lui triști o făcură să se amuze în mod inexplicabil. În ciuda efortului de a se controla, râsul ei izbucni și umplu toată încăperea.

Lui Alec nu-i părea anormală criza ei de isterie după tot ce-i aruncase în față. Nu știa ce trebuie să facă. Aplecându-se spre ea îi sărută colțul buzelor. Obținu efectul dorit. Râsul se opri ca și când îr fi apăsat un buton când mustața lui îi mângâie pielea fină. Întâlnindu-i ochii plini de dorință, nu rezistă să-și plimbe buzele peste buzele ei de catifea.

trezită la realitate, Bunny se îndepărtă ca și cum ar fi fost arsă.

– Să nu îndrăznești, Alec Golightly. Am jurat că de această dată nu mă voi mai lăsa prinsă în jocurile tale! exclamă ea acoperindu-și obrajii cu mâinile.

Când își văzu degetele negre de rimel ud, ieși repede din birou. Avu nevoie de douăzeci de minute pentru a-și stăpâni emoțiile și a-și reface machiajul, după care intră în birou mestecând gumă.

Alec stătea calm în spatele biroului.

– Aș vrea să-mi cer scuze pentru acuzațiile nedrepte pe care ți le-am adus și pentru că te-am făcut vultur.

– Speram c-o vei face, spuse Bunny, cu un râs scurt. Și eu îmi cer scuze pentru criza de isterie. Nu m-am purtat așa niciodată în viață! Nu știu de ce în prezența ta emoțiile îmi scapă de sub control.

– Toate emoțiile? Mustața lui se curbă într-un zâmbet. E interesant.

Privindu-l, Bunny trebui să recunoască. Arăta puternic, chiar și cu haina descheiată, cu strălucirea de pasiune întipărită pe chipul lui frumos. Pentru ea, puterea era o calitate la un bărbat.

– Ia-o cum vrei, zise ea, am venit înapoi numai pentru a te ajuta să depășești momentul. Asta dacă ai nevoie de mine.

Rezemându-se de spătarul scaunului, Alec deschise larg brațele.

– Am nevoie de tine, te vreau, te doresc. Poți fi manager general din momentul de față, dacă asta îți dorești.

Bunny ridică o mână, râzând.

– Nu, nu de asta m-am întors. Dar poate ai nevoie de un consilier?

– Poți paria pe asta! O privi atent. Cât timp poți rămâne?

– Am înțeles că Eleganté v-a dat trei luni, deci acesta este maximul șederii mele aici, zise ea încruntându-se. Dacă voi rămâne, vreau să ne purtăm normal, pentru a nu ajunge la neînțelegeri. Eu n-am venit definitiv și, din câte-mi amintesc, tu ești un tip foarte insistent, așa că vom avea doar o relație de serviciu.

– Mda.

Alec o găsea pe Bunny Fletcher mai mult decât atrăgătoare când era autoritară și nu avea de gând să facă promisiuni.

Mulțumită că și-a expus punctul de vedere, se așeză pe scaun și își întinse picioarele lungi, acoperite cu ciorapi de mătase.

– Ce s-a întâmplat cu Henry?

– S-a pensionat și a plecat la pescuit. Eu sunt șeful acum și asta mă amuză destul de mult.

– Nu găsesc nimic amuzant. Din câte-mi amintesc, ți-am spus că-ți irosești potențialul. Pot spune, după privirea din ochii tăi și după bărbia hotărâtă, că vei fi un bun director executiv. Râse când îl văzu că își scoate bărbia și mai mult în afară mimând un gest neînduplecat. Ce-ai reușit să faci până acum pentru redresarea fabricii?

Alec respiră adânc și își frecă mustața.

– Un avocat mă ajută să legalizez plata tuturor angajaților. Din fericire, Eleganté a fost de acord să vândă și să ne mai țină în spate câtva timp până când vom termina de plătit datoria față de ei.

– Mecanismul bazat pe pârghii economice este o relație la care m-am gândit eu, murmură Bunny, jucându-se cu pietrele colorate cusute pe pieptul puloverului ei.

Punându-și mâinile la ceafă, Alec privi îngrijorat spre tavan.

– Într-un fel, trebuie să-i conving pe angajați să mizeze cât mai mulți bani pe acțiuni pentru a plăti datoria. Nu le-am dat încă date prea exacte despre tot ce se întâmplă. Am planificat să anunț situația de criză mâine dimineață și să le arăt planul.

Bunny simți că-l simpatizează și mai mult, în timp ce își dădu seama cât de mult ține la el și la angajații de la Woodbox.

– Va fi foarte emoționant, nu-i așa?

– Pun pariu, spuse el oftând. Și în afară de asta, s-ar putea ca ei să nu vrea să riște investirea unor bani într-un lucru efemer, iar eu nu-i voi putea învinovăți dacă își depun demisiile. În acest caz nu vom putea plăti datoria.

– Da, înțeleg. Scoțându-și ochelarii pentru a-și freca ochii obosiți, Bunny și-ar fi dorit să știe cum să facă un fluturaș să fie interesat numai de colaborarea frumoasă și de sugestiile unei femei talentate. Tot ce-i putea oferi erau cunoștințele despre afaceri și el părea să nu aibă nevoie de asta. Te-ai gândit deja la toate lucrurile pe care ți le-aș fi sugerat eu, deci nu cred că are rost să mai ajut la salvarea fabricii. Cred că m-am grăbit. Am impresia că ar fi mai bine să mă întorc acasă.

– Dumnezeule, nu te poți gândi să ne părăsești iar! exlamă Alec cu inima strânsă la gândul că ea va pleca din nou. Poate că am idei, dar nu știu cum să le pun în practică. Și apoi, nimeni nu-mi va da bani atâta timp cât tactul meu lasă de dorit. Parcă aș fi un scons turbat.

– Sau un vultur, murmură ea, râzând fericită că Alec avea într-adevăr nevoie de ceva de la ea. Bine, voi rămâne și-mi voi pune la dispoziție serviciile. Servicii de *afaceri*. Gratuit, din moment ce mă îndoiesc că Woodbox își poate permite să mă plătească.

Capitolul 5

Încercând să fie atentă la drum, Bunny urmări cu greu mașina lui Alec peste pod și apoi spre partea de nord a râului.

I se părea ciudat faptul că el conducea un Mustang albastru decapotabil. La fel de ciudat ca și faptul că un bărbat cu pregătirea lui își limita cariera în fabricuța aceea mică. Chiar dacă Woodbox nu va avea nici o șansă, el va gusta destul din puterea pe care i-o oferă postul de director. Probabil că atunci își va dori să avanseze spre ceva mult mai important, iar ea avea destulă experiență în afaceri pentru a-l ajuta...

Îi era greu să se gândească la Alec care se afla în mașina de mare viteză din față și deveni deprimată. Adevărul fusese spus: renunțase la întreaga ei viață echilibrată și amânase poate ultima șansă de a avea succes în afaceri. Nu știa cum va ieși din această situație. Se gândea cu tristețe că și omul Golightly era prea sensibil pentru a face față imensei responsabilități care stătea pe umerii lui.

Când ajunseră, realiză că și casa lui era un mister: tot enormă, cu barca neterminată în curtea din spate și cu spectaculoasa grădină. Chiar și cu salariul de manager, avea nevoie de un „înger

păzitor" pentru a și-o permite. Încăpățânat și sincer, era totuși un om a cărui viață era un mister pentru ea.

Alec o conduse pe Bunny în micul living al fermei. Privind cuverturile prăfuite cu care era acoperită mobila, geamurile nespălate și colțurile tavanelor pline cu pânze de păianjen, el se încruntă.

– Cred că m-am grăbit când ți-am oferit acest loc drept adăpost temporar. N-am realizat că este atât de murdar. Nu poți rămâne aici până când nu-l voi curăța.

Abia auzind ce spune, Bunny privea în jur captivată. Mica fermă îi amintea de casa păpușilor, nu pentru că s-ar fi jucat cu ele vreodată. Privind pe fereastră, zări pădurile imense ce acopereau impunătorul munte Hood, de la apa râului Columbia până în vârf, și se simți cuprinsă de liniște și bucurie. Își imagină că femeia dinamică începea să se simtă mai relaxată aici.

– Dacă aș curăța puțin dormitorul, aș putea petrece noaptea aici, spuse ea repede. Și voi curăța tot restul casei mai târziu.

Alec privi sceptic pantalonii ei scumpi și frumosul pulover.

– Pun pariu că n-ai făcut curat în casă niciodată în viața ta. Hai, recunoaște.

Bunny n-avea de gând să-i mărturisească faptul că George insistase să se concentreze numai asupra talentelor ei și existaseră întotdeauna menajere care făcuseră asta pentru ea.

– Am o inteligență aparte și cred că mă voi descurca să fac curățenie în căsuța asta minunată.

– Sunt sigur că oamenii deștepți o pot face la fel de bine ca și ceilalți, dar de ce să te obosești? zie el, nedorind să vadă această femeie delicată, plină de succes murdărindu-se pentru a face ce trebuia să facă el. Dormi în casa mea în noaptea asta. Voi chema mâine pe cineva pentru a face curat în acest loc.

– Alec, voi rămâne aici în noaptea asta, zise Bunny cu hotărâre.

Simțind că nu trebuia să se complice acum și să lase timpul să rezolve totul, n-avu încotro și cedă.

– Dacă ești atât de hotărâtă, voi aduce așternuturi și prosoape. Îndreptându-se spre ușă, privi înapoi și se gândi că ar trebui să-i specifice uneltele folosite pentru curățenie, în scopul de a o face să se răzgândească. Voi aduce și mături, perii, cârpe, o găleată și soluții de curățat.

După ce plecă râzând, Bunny studie camera micuță, căscând și protejându-și pantalonii bej și puloverul de praf și pânze de păianjen. După ce își termină turul, realiză că în afară de a deschide geamurile pentru aerisire, nu avea nici cea mai vagă idee despre folosirea instrumentelor pe care le enumerase el.

Alec se întoarse îmbrăcat în pantaloni scurți albi și într-un tricou care-i înfățișa o priveliște interesantă a trupului viguros. Acoperindu-și căscatul cu mâna delicată, Bunny îl privi atentă cum îndepărtează praful cu ustensilele pe care le adusese; învăță astfel cum se folosește aspiratorul.

– Nu știu de ce crezi că nu pot face asta.

– Nu știu de ce vrei neapărat s-o faci tu, zise el bătând pernele și făcând patul îmbrăcat în așternuturi curate să pară cât mai confortabil. Privindu-și opera, deveni neliniștit pentru că de cealaltă parte a patului se afla o femeie atât de minunată, care putea fi numai a lui.

Privind-o, observă că este extrem de obosită, chiar dacă încerca să nu arate asta.

– Probabil că nu e bine să ne învârtim prea mult pe lângă pat, doamnă Bunny.

Cu buzele întredeschise, ea își lăsă ochii să se plimbe pe fața lui senzuală și pe formele viguroase, după care strânse cu putere din dinți și și sparse un balon de gumă apoi se îndreptă spre ușă.

– Ai dreptate, este o relație de afaceri. Îmi voi aduce lucrurile din mașină.

Încântat de atracția pe care o simțea și ea pentru el, Alec o urmă până la micuța mașină neagră.

– Oare un gigant a agățat această bicicletă de mașina ta?

– Nu râde de bicicleta mea, spuse ea râzând. De obicei, nu am timp pentru gimnastică aerobică sau alergat și de aceea merg pe bicicletă până la serviciu. Ridicând capacul portbagajului, se aplecă și scoase o valiză. Asta mă ține în formă.

– Cu siguranță, murmură Alec, studiind picioarele ei lungi și zvelte înainte de a porni s-o ajute. Dar casa mea se află la douăzeci și ceva de kilometri de Woodbox, prea departe pentru a merge cu bicicleta.

– Sunt obișnuită cu asemenea distanțe, murmură ea privindu-i mușchii care se încordaseră din cauza greutății valizei din portbagaj.

– Întotdeauna îți iei atât de multe lucruri cu tine?

– De obicei nu poposesc prea mult în locurile unde mă duc, zise ea tristă, simțindu-se atât de obosită încât acest gând îi aduse lacrimi în ochi.

Luându-și hainele de lucru care erau așezate frumos pe bancheta din spate, le cără în casă și le așeză meticulos, în șifonier. Când Alec termină căratul bagajelor, se aflau în dormitor, privindu-se insistent unul pe altul. Îngrijorarea din cauza faptului că patul se afla chiar lângă ei și citea pe fețele amândurora.

– Ce-ai zice să luăm cina împreună? o întrebă Alec, nesigur.

Ea căscă din nou și își acoperi fața cu mâinile.

– Sunt prea obosită ca să mănânc.

Supărat că trebuie s-o părăsească și să se întoarcă la casa lui mereu goală. Alec prelungi discuția, știind totuși că trebuie să plece.

– Sigur nu-ți va frică singură aici?

Căldura figurii lui o făcu pe Bunny să-și dorească să-l strângă în brațe și să-l lase s-o iubească, numai dacă l-ar fi încurajat câtuși de puțin. Se sperie de reacțiile ei.

– Am alte motive de îngrijorare, în afara faptului că rămân singură, omule Golightly. Zâmbetul ei se transformă într-un căscat imens.

Mângâindu-i obrazul, îi atinse buzele cu vârful buzelor ei.

– Bine, prințesă, te voi lăsa în pace, dacă asta dorești.

După ce el plecă, Bunny își apăsă buzele cu degetele, dorindu-și să știe ce vrea cu adevărat. *Da,* dorea să dea frâu liber sentimentelor și să-l iubească pe Alec, să fie iubită, dar îi era teamă de suferință. Venind la Woodbox și cunoscând oamenii aceia simpli începuse să se gândească la căsătorie, chiar și la copii. Dar nu știa dacă era pregătită să fie o soție bună și o mamă iubitoare. Și cum putea face asta, când oferta Falinei era un vis devenit realitate?

Trântindu-se pe pat, aproape plânse: „Nu mai vreau să fiu o superfemeie".

*
* *

Nu se mai trezi până dimineață. Stând pe marginea patului, încă în pijama, se întinse și căscă, în timp ce privea tapetul cu flori și lumina încețoșată ce se strecura printre perdelele prăfuite. Nu-i stătea în fire să doarmă atât de mult, deoarece era o femeie dinamică și inteligentă. Alec o făcea să se comporte ciudat!

Dându-și seama că acesa plecase la serviciu cu câteva ore în urmă, se grăbi cu toaleta de dimineață, își prinse părul într-un coc și se îmbrăcă într-un costum negru cu linii fluorescente, mulat pe corp, format din maieu și pantaloni scurți, împachetându-și hainele de birou, și se grăbi să iasă pe ușă.

O cutie de carton se afla chiar pe prag, iar deasupra un bilet:

Bună dimineața, somnoroasă frumusețe.

Ai nevoie de combustibil mult pentru a pedala douăzeci de kilometri.

Alec.

Gândindu-se că nu mâncase niciodată la micul dejun și că el avea o influiență proastă asupra ei, se așeză pe prima treaptă și mâncă o jumătate de pepene galben, o bucățică de salam și un

pateu umplut cu cremă de brânză. După ce bău și a doua ceașcă din cafeaua păstrată caldă în termos, luă o gumă de mestecat și bicicleta pentru a porni spre Woodbox.

Strângând bine ghidonul și pedalând repede, Bunny ajunse la clădirea principală pe care o găsi goală. Simțindu-se vinovată, își aminti că Alec spusese că-i va anunța astăzi pe toți angajații de decizia luată de Eleganté. Și ea dormise mult, lăsându-l să facă singur față situației.

Traversând repede curtea, se îndreptă spre bufet. Toți angajații se aflau acolo, stând la mese și șușotind îngrijorați. Echipa specială se îngrămădise într-un colț, privind în jur cu ochii lor de copii și zâmbind de parcă ar fi fost invitați la o petrecere.

Alec părea neajutorat în haina lui de tweed pe care o purta peste cămașă și cravată. Expresia lui era disperată. Când Bunny i se alătură, Alec simți că tensiunea din sală scade.

– Îți voi fi mereu recunoscător că te afli lângă mine. M-am simțit foarte singur. Privindu-i costumul elegant care-i evidenția toate formele, pe buzele lui apăru un zâmbet slab. Ai de gând să provoci tuturor bărbaților atacuri de cord?

– Voi, bărbații, aveți lucruri mai bune de care să vă ocupați.

– Ai dreptate. Plimbându-și o mână prin păr, zise: Toți angajații sunt aici, deci ar trebui să termin odată cu asta.

– Fruntea sus, îi șopti Bunny, privindu-l cum se îndreaptă spre mijlocul sălii.

Toți tăcură când el începu să le vorbească despre faptul că Eleganté a decis să închidă fabrică și să dea afară toți angajații. După ce le înfățișă riscurile investițiilor în acțiuni și posibilitățile de redresare, toți se purtară de parcă întreaga situație se crease din vina lui, toți deveniră nervoși și-i adresară întrebări usturătoare. Emoțiile nu mai erau controlate, echipa specială devenise agitată și provocă o adevărată nebunie, fiind dusă imediat an secție de noul șef.

Fața lui Alec era palidă și plină de transpirație, în timp ce încerca să răspundă tuturor întrebărilor.

– Nu vă cer decât să vă gândiți la o investiție în acțiuni, insistă el. Peste două zile, vom vota pentru sau împotrivă.

Strângându-și hârtiile, ieși cu demnitate din sală.

Urmându-l, Bunny simți cum inima îi bate numai pentru el. Dorea cu disperare să-l liniștească, dar nu știa cum, sau dacă el va accepta asta când orgoliul îi fusese rănit.

Simțind că nu e singur, îi spuse:

– Ar fi bine să le vorbesc celor de la ambalări. N-au înțeles nimic din ce le-am spus. Tot ce știu e că se va întâmpla un lucru îngrozitor.

Hala de ambalare părea o bombă gata să explodeze. Majoritatea angajaților țipau și se învârteau de colo-colo, neputând fi stăpâniți de șefii de echipă. Trei din angajați țipau cât îi țineau puterile implorându-i pe șefi să-i lase să plece acasă.

– Jake mai are puțin și explodează, spuse Alec. Vezi cum te descurci cu ceilalți, în timp ce eu mă voi duce să-l calmez.

Bunny nu era deloc expertă în controlarea emoțiilor. Oarecum speriată că va înrăutăți situația, nu făcu decât să le strângă mâinile și să le zâmbească.

– Îmi pare bine că sunt aici, cu voi.

Din fericire, costumul strălucitor de spandx pe care-l purta le distrase atenția. Dar Dwight, șeful lor, refuză să lase lucrurile așa cum sunt.

– Ce ți-a spus omul Golightly în timp ce veneați încoace? o chestionă el. Ți-a spus că nu ne facem meseria cum trebuie?

– Nu, faceți o treabă minunată. În timp ce toți o priveau fix, Bunny se așeză pe colțul unei mese și încercă să le descrie situația în așa fel încât ei să înțeleagă. Omul Golightly a spus că angajații pot cumpăra fabrica, devenind astfel proprietari. Oricine investește – adică plătește cu bani – poate avea o bucățică din Woodbox, sau cam așa ceva.

După ce analizară situația cu mințile lor încete, Dwight scoase un carnet din portofelul aflat în buzunar și aruncă o bancnotă pe masă.

– Vreau o bucată din mașina mea de ambalat.

– Nu, așteaptă, nu așa merg lucrurile! spuse Bunny.

Uitându-se numai la mașina cu care lucra, Dwight nu mai voia s-o asculte. Ceilalți își urmară liderul scoțând toți banii pe care-i aveau prin buzunare. Cu fața lucind în multele culori ale machiajului pe care și-l aplicase, Tess începu să vorbească în felul ei caracteristic:

– Tu și omul Golightly ne găsiți în regulă, da?

În câteva minute, încăperea deveni tăcută, toți întorcându-se la treburile lor. Jake se potoli și începu să numere pachetele, așa că Alec se îndreptă spre ea și privi amuzat grămăjoara de bani.

– Trebuia să te las pe tine să ții discursul de la bufet.

– Nu glumi în legătură cu asta, mormăi Bunny. Cum îi voi convinge să-și ia banii înapoi?

Alec adună hârtiile și monedele de pe masă într-o pungă și i le dădu ei.

Ajunși în curte, își frecă fața cu mâinile, trist și demoralizat.

– Consiliul nu va vota pentru investiție, deci cred că acesta va fi sfârșitul Woodbox-ului. Cum să spun echipei mele că viața pe care o duceau a luat sfârșit?

Simțindu-se neputincioasă, Bunny intră împreună cu el în clădirea principală.

– Cineva spunea că nimic nu se termină până când nu ia sfârșit. Să așteptăm să vedem ce vor vota.

Capitolul 6

– Pentru doi străini, suntem extraordinari împreună, murmură Alec cu ochii triumfători când cuprinse în palme obrajii lui Bunny. Ai fost fantastică prințesă.

– N-am fost fantastică eu, ci tu, șopti ea. Oftând mulțumită, își întoarse fața și îi sărută palma. Am presupus că te vei descurca bine, dar n-am ghicit niciodată că știi toate mișcările care trebuiau făcute ca și cum le-ai avea în sânge.

– Tu m-ai inspirat, spuse el cu modestie. Te potrivești perfect cu această poveste. Dar și cu o firmă importantă.

– Vorbești de bătrânul designer francez pe care l-am refuzat? zise ea ridicând din umeri cu servieta în mână. Purta pentru această ocazie costumul ei norocos, un taior albastru cu dungă neagră la gât și pe cele două laturi, bijuterii negre și pantofi cu toc, iar părul era strâns într-un stil sofisticat.

Intrară unul lângă altul în lift ca să coboare de la cel de-al șaisprezecelea etaj al corporației Eleganté Furniture. După ce ușile se închiseră, Bunny îl studie pe Alec.

– Vorbind de asta, n-am mai văzut acest costum.

– Este vechi, dar s-a potrivit perfect acestei ocazii atât de importante, zise el zâmbind când desfăcu brațele pentru a-i arăta croiala elegantului costum gri-deschis cu picățele mici, completat de vestă și cravată maro. Părul lui fusese tuns și mustața aranjată.

Apăsând butonul pentru parter, ea râse entuziasmată.

– Amândoi avem o putere atât de mare, încât împreună putem face față unei duzini de VIP-uri și unui întreg consiliu director.

– Ai dreptate, și nici n-a trecut de prânz. Credeam că va dura toată ziua. Nu mă așteptam să ne asculte propunerile și să ne mai dea câteva săptămâni până la închidere. Dar au fost de acord și eu mă simt ca și cum toată greutatea lumii a fost ridicată de pe umerii mei.

– Da, și eu, spuse Bunny fericită. Acum vom fi cei mai mândri proprietari ai Woodbox-ului.

Alec se entuziasmă când o auzi vorbind atât de posesiv despre fabrică. Mângâindu-și mustața, spuse:

– Consiliul de la Eleganté era format numai din bărbați și poate că asta a avut legătură cu remarcabilul nostru succes. I-ai modelat ca pe plastilină.

– Mi-am spus întotdeauna că puțin farmec nu deranjează, spuse ea încet. Ea îl luă de braț și traversară holul. Am diploma în finanțe și marketing, dar tu cunoști fabrica din toate punctele de vedere; tu ai dat răspunsurile tehnice imediat. Facem o echipă fantastică.

– Poți pune pariu pe asta! zise el intrând în același cadru al ușii rulante împreună cu ea.

În timp ce pieptul lui îi atingea spatele, cum se putea opri să nu flirteze ca să încerce s-o facă să-i acorde încă o șansă? Desigur, încă nu vorbiseră prea mult unul despre altul sau despre sentimentele pe care le aveau, dar ea începuse să spună *noi* și *a noastră* despre fabrică. Cu fiecare zi în care-o avea lângă el, ea devenea tot mai implicată în problemele personalului.

– Consider un privilegiu întâlnirea cu tatăl tău, spuse el surprins și mulțumit că îi deschisese o ușă spre viața ei personală.

– Vezi, asta e problema. El nu va crede că e un privilegiu să te cunoască.

– Am impresia că ți-e teamă că marele George nu va fi impresionat de bătrânul tău amic de la Woodbox. M-am ocupat de mulți oameni cu probleme de comportament și de retardați. Ai încredere în mine, am nervii tari și pot avea grijă de mine.

– Da, sunt sigură că poți, dar... Se așeză pe scaunul șoferului, îngrijorată, deoarece nu știa cât de diferite sunt mediile din care proveneau și pentru că dorea enorm ca Alec să facă parte din viața ei. După ce el se așeză lângă ea, îl privi. M-aș simți groaznic dacă George nu te-ar aprecia.

– Nu te aștepta să pretind că sunt altceva decât sunt. Nu pot face asta, nici măcar pentru tine.

– Nu asta am vrut să spun! Te plac exact așa cum ești. Bunny porni mașina, gândindu-se că avea noroc cu rezervările la avion, ceea ce le dădea un timp limitat pentru întâlnire...

Șoseaua era aglomerată și se făcuse deja ora opt seara când ajunseră în Beverly Hills, conducând pe bulevardul plin de verdeață și apoi pe un drum lăturalnic străjuit de copaci. Oprindu-se în fața casei, îl privi pe Alec.

– Este ultima ta șansă să te răzgândești.

– Nici gând, ai reușit să mă molipsești de febra curiozității.

– Mi-a fost teamă că n-ai să mai vii, puiule, zise tatăl ei, deschizând ușa înainte ca ea să ajungă acolo. Avea o înfățișare distinsă, purtând o eșarfă elegantă la gât peste cămașa albă de mătase.

– Am fost la Disneyland și șoseaua era atât de aglomerată încât am ajuns mai greu decât mă așteptam. Acum mai avem puțin timp până la avion, dar n-am putut pleca fără să te văd.

– Îmi pare bine că ți-ai făcut timp, zise el îmbrățișând-o. Am fost îngrijorat din cauza discuției noastre în legătură cu Faline și am crezut că nu vrei să mă vezi.

– Nu, tu ești tot ce am, George. Își apăsă fața pe umărul lui după care se îndepărtă. Am adus pe cineva cu mine. George, aș vrea să ți-l prezint pe Alec Golightly din Portland, Or-y-gun. Alec, tatăl meu.

Ochii lui George erau la fel de reci ca și ai ei atunci când nu-i convenea ceva, iar acum arătau ca niște sloiuri de gheață.

– Ce mai faci, Alec? Ce mod original de a ne cunoaște.

– Ce mai faceți, domnule? Alec zâmbi angelic când își strânseră mâinile. Aș putea spune același lucru despre dumneavoastră.

– Da. George îl conduse în living. Ia loc, Alec, spuse el arătându-i un fotoliu lângă cămin. În afară de faptul că lucrezi la Woddbox, Bunny mi-a povestit lucruri interesante despre dumneata.

Cu tot trupul încordat, Alec rămase în picioare, folosindu-și înălțimea ca avantaj asupra tatălui lui Bunny.

– Nu văd nici un motiv pentru care să facă asta, domnule. Dacă sunteți interesat, sunt implicat într-un proiect de construcții și am de gând să finalizez barca din spatele casei. Cred că asta e tot ce se poate spune despre mine.

Stând într-unul din fotoliile mari, Bunny zâmbi, știind că George se așteptase să-l copleșească pe tânăr cu atitudinea lui superioară. Încântată că omul Golightly putea controla situația, fu bucuroasă să continue jocul.

– Alec este managerul nostru general și astăzi s-a dovedit a fi strălucitor, convingând Eleganté să ne lase să cumpărăm Woodbox-ul.

Arătând aceeași răceală, George își lăsă fiica să-și continue povestea.

– Da, minunat. Când vei termina ce ai de făcut te vei întoarce repede acasă, nu-i așa?

– Nu, voi rămâne până când se vor face ultimile plăți și totul va reveni la normal.

– Înțeleg.

– În afară de asta, interveni Alec, abia am început s-o învăț pe Bunny cum să se destindă și să-și trăiască viața. E greu de crezut că n-a fost până acum la Disneyland.

Ochii lui George se mirară; era clar, acest om avea de gând să-l pună în defensivă.

– Disneylandul nu e necesar pentru un om cu o inteligență superioară. I-am creat toate avantajele necesare pentru dezvoltarea potențialului ei. Nimic nu a fost lăsat la întâmplare.

Alec își deschise haina și își vârî mâinile în buzunare.

– În afară, probabil, de a o învăța să se destindă și să se distreze.

George ridică o sprânceană.

– Dimpotrivă, am transformat-o într-o femeie cu o carieră plină de succes.

– Sigur că da, se posomorî Bunny. Se îndoia de faptul că tatăl ei avea de gând să glumească.

George își îngustă ochii privindu-l pe Alec.

– Atunci, nu te opui ca Bunny să accepte postul pe care i l-a oferit Faline Production, care o va face cu adevărat fericită.

Alec îngustă și el ochii drept răspuns.

– N-are nici o importanță ce gândiți sau ce gândesc eu în decizia pe care o are Bunny de luat. Ea singură trebuie să aleagă.

Pe fața lui George apăru un zâmbet.

– Deoarece Bunny a crezut de cuviință să-mi spună puține lucruri despre dumneata, Alec, probabil că înțelegi de ce mă comport așa. Sunt foarte fericit că am avut ocazia să te cunosc. Fiica mea înseamnă mult pentru mine și vreau tot ce e mai bun pentru ea.

Zâmbetul lui Alec îi ridică mustața la colțuri.

– Acesta este un lucru cu care suntem de acord, domnule.

Lăsându-și capul pe spătarul fotoliului, Bunny îi privea încântată. Cei doi bărbați, la care ținea foarte mult, se părea că se acceptaseră unul pe altul. În timp, vor ajunge chiar să se placă. Ajunsă acasă, își aminti că relația ei cu Alec era încă un vis.

Se ridică în picioare, oftând.

– Dacă ați terminat discuția despre mine, ar fi mai bine să plecăm ca să prindem avionul.

După urările de rămas-bun, Bunny ieși în șosea și nimeri într-o coloană lungă de mașini. Alec privi pe geam mișcarea lentă a traficului și înaintară în ritm de melc, douăzeci și ceva de kilometri timp de o oră.

– Acum ne aflăm pe o șosea cu viteză!

– Deșteptul Alec! zise ea sec, după care râse cu poftă. Bietul George nu e obișnuit cu oameni care nu stau drepți în fața lui... asta te-a salvat. E greu de crezut, dar întotdeauna a fost răbdător cu mine și m-a iubit.

Alec își desfăcuse cravata și se apropie de ea ca s-o vadă mai bine.

– Dar nu pare omul care te-ar fi lăsat să ai copilărie.

– A făcut tot ce a știut și a putut. Bunny strânse volanul în timp ce conducea cu viteză pe sub becurile cu neon. Bietul om, mama a murit într-un accident de mașină și l-a lăsat cu un copil mic. N-avea de unde ști ce nevoi are o fetiță și n-aveam nici un pic de inteligență. Am vrut să-i fac pe plac, dar m-am simțit prost la testele pe care le-am dat pentru studii superioare. Privi atent prin vălul de smog provocat de țevile de eșapament ale mașinilor. N-am avut mulți prieteni și nici unul dintre băieți nu dorea s-o întâlnească pe Bernice, paranteză uscată.

Sințindu-se plin de tandrețe și simpatie, Alec puse o mână pe umărul ei ca s-o consoleze.

– Dar ceva s-a întâmplat, de s-au schimbat lucrurile.

Înbunată de simpatia lui, Bunny zâmbi slab.

– Când George și-a dat seama cât de singură sunt, m-a dus la o școală de bune mariere unde am fost învățată să spun lucrurile așa cum trebuie, când trebuie, să zâmbesc cordial și să mă conport excelent în orice situație. Mi-am făcut operație estetică la nas și bărbie, un lifting la ochi și am învățat cum să mă machiez și să mă pieptăn. Îl privi îngrijorată. Și să mănânc salată și boabe de soia, să fac exerciții și să-mi modelez corpul.

Alec îi studie profilul superb înconjurat de o aură de păr auriu.

– Bernice a fost urâtă și Bunny a mers înainte. Îți pare rău sau ești bucuroasă că s-a întâmplat?

– E bine să fii frumoasă și să știi cum să te porți. Dar n-am avut cui să mă destăinuiesc. Cei care se apropiau mai mult de mine voiau de obicei câte ceva.

– Îmi pot imagina, spuse el înțelegător. Dar lucrurile sunt altfel la Woodbox, nu-i așa?

– Da, toți sunt atât de drăguți. Mestecând în continuare gumă, ieși pe șosea. Fiind printre femei adevărate, am început să-mi doresc ca mama mea să fi trăit pentru a-mi arăta parte feminină a vieții. Am pierdut foarte multe. Nu mi-am aranjat o casă, n-am familie, copii.

Inima lui Alec începu să bată mai repede.

– N-am cunoscut nici o femeie mai complexă ca tine, spuse el repede. Sunt de acord cu...

– Te rog, n-o spune din nou! mormăi Bunny. Ești de acord cu femeia inteligentă care salvează Woodbox-ul. Nu mi-ai spus că nu ești altceva decât un copil mare? Ei bine, din câte-mi amintesc, la liceul de băieți erau căutați cei mai musculoși, nu cei cu creier.

El râse cu poftă.

– Nu mai adaug nimic. Tot ce spun e folosit împotriva mea.

După ce predă mașina închiriată, Bunny veni lângă Alec pentru ultimile verificări.

– Pentru că tot suntem la acest subiect, îți voi explica ce s-a întâmplat după metamorfoză. Am avut o problemă cu bărbații care abia așteptau să le observ... hm... pistolul, ca să sară pe o femeie frumoasă. Nan te-a caracterizat drept un „fluturaș", deci am crezut că ești unul dintre ei și am trecut în defensivă când ai făcut primul pas.

– Din moment ce suntem cinstiți unul cu altul, recunosc că am avut o relație amoroasă sau două, dar n-am crezut că femeile mi-au observat... hm... pistolul, spuse el în timp ce-și lua haina pe umăr, ținând-o cu un deget, și servieta în cealaltă mână. Apoi, un zâmbet îndrăzneț îi apăru pe față. Ești extraordinară când petreci multe ore blestemate în fața unui computer la care ții ca la un amant.

– De ce nu mi-aș iubi computerul? E credincios, se grăbește să-mi îndeplinească orice dorință și câteodată poate fi mai deștept decât mine. Multe dintre cunoștințele mele nu sunt așa.

– Mmm, comentă el planificându-și s-o seducă, s-o îndepărteze de amantul ei și să câștige mai mult timp pentru el.

Capitolul 7

Era aproape două noaptea când Bunny ajunse în căsuța de oaspeți și se trânti pe pat. Alarma ceasului începu să sune la patru și jumătate. Se ridică într-un cot plină de entuziasm și uimită de efectul pe care-l avusese asupra ei o zi plină de succes și relaxare.

Trecând de toaleta de dimineață, se simți mândră și mirată că ținuse dormitorul și baia curate fără nici un ajutor. Restul căsuței era încă plin de pânze de păianjen, carpetele erau pline de praf și bucătăria prea murdară ca să poată să mănânce în ea. Din fericire, Alec nu intrase aici din ziua în care venise și nu știa cum stau lucrurile. Se simțea stăpână pe teritoriu și voia să curețe singură casa. Atunci când va avea timp.

Purtând un costum de spandex roz-aprins, pentru bicicletă, ieși din casă și văzu răsăritul soarelui în spatele muntelui Hood, după care se urcă pe bicicletă și pedală în josul străzii. Aerul era curat, păsările matinale ciripeau, ceața se ridica și mirosul brazilor parfuma atmosfera. Era pacea de dimineață, întreruptă doar de câteva mașini care treceau pe stradă. Îi va fi dor de diminețile din Portland când se va întoarce acasă. Când...? Dacă...?

Ajunsă la Woodbox, își scoase geaca și luă o gumă de mestecat. Clădirile asemănătoare erau goale la ora cinci și douăzeci dimineața. O voce din interior o întreba ce căuta la făbricuța de mobilă fără noroc, din moment ce Falina îi oferise un post de conducere într-o companie ce producea filme cu și despre femei. Gândindu-se la asta, realiză cu dezamăgirea pierderii întreprinderii pe care o crease nu o mai afecta deloc.

Privind prin ochelari, Bunny zări în depărtare casa de piatra gri și căsuța de oaspeți de pe malul râului misterios. Dacă va refuza oferta Falinei, va fi numai din cauza lui Alec. Să spunem, presupuse ea, să spunem că mă îndrăgostesc de el. Ar putea avea o viață fericită cu omul Golightly?

Nu se gândea la altceva decât la o căsătorie sau o relație foarte serioasă. Dacă la așa ceva se gândea și Alec, cu siguranță îi va împărtăși toate sentimentele, visele și trecutul. Poate că nu era chiar un fluturaș, dar avea înclinații frivole spre sex. Asta era tot ce dorește de la ea? Gândul acesta o făcu să simtă junghiuri în inimă.

Cu această senzație, intră în clădirea principală. Schimbându-se în pantaloni negri și taior, se întoarse la computer și începu să evalueze vânzările pe care le-a făcut Woodbox. Trecând la fax, începu să caute cele mai apropiate piețe de desfacere. Era gata; găsise cele mai bune locuri de vizitat și făcuse aranjamentele de călătorie.

Alec veni la șapte și jumătate și o rugă să vină la el pentru o îmbrățișare tainică. Stând în fața lui, își arcui corpul lângă al lui, înalt, musculos și tentant.

– De când ești aici? murmură el, sărutându-i fața.

– De ceva timp, leneșule, spuse ea.

Se aplecă spre ea zâmbind.

– Nu dormi niciodată?

– Nu am avut nevoie de somn după ce ne-am distrat atât de bine ieri, răspunse ea lăsându-și obrazul pe pieptul lui ca să-i asculte bătăile inimii.

El îi mângâie celălalt obraz.

– Tot ce aș fi dorit e să fi durat mai multe zile sau săptămâni, nu numai câteva ore.

Aceasta îi confirmă presupunerea că el se gândea la o relație de zile sau săptămâni, nu la una pe vecie. Bunny se îndepărtă pentru a ieși din birou.

– Nu ne permitem nici măcar câteva ore de întârziere pentru a găsi comenzi și piețe de desfacere.

Alec îi studie corpul svelt și plin de vitalitate de sub costumul sobru, fără a mai încerca să-și ascundă privirile îndrăznețe. O admira pentru simțul ei în afaceri, dar dorea se nu-și mai impună reguli atât de stricte și un program atât de încărcat. Îl îngrijora faptul că nu putea ține pasul cu ea.

– O oră sau două, crezi că are atâta importanță? Hai să mergem la Astoria în acest weekend și să privim cum râul Columbia se varsă în ocean.

– Pariez că e nemaipomenit! exclamă ea întorcându-se spre geam și privind marele râu, apoi revenind spre el. Dar mă întreb dacă realizezi cât de mulți bani va cere Eleganté pentru clădirile, stocul și pământul Woodbox-ului. Și nu vor face nici o reducere când își vor pretinde taxele pe care sunt obișnuiți să le ia.

– Câtă bucurie îmi aduci în dimineața asta! Se apropie de geam și se așează lângă ea. Dacă este adevărat, prefer să rămân la visurile mele.

– Eu n-am avut niciodată vise prea îndrăznețe.

– Oare de ce nu mă surprinde asta?

Bunny privi un autobuz care se opri în fața halei de la ambalări. Echipa specială coborî și privi împrejurimile în așteptarea supraveghetorilor care-i duceau la locurile de muncă. Zâmbind, își așeză o mână pe brațul lui Alec.

– Privește, Tess și Dwoght se țin de mână. Asta chiar că e vis. Zâmbetul îi dispăru. Uneori, îmi doresc să am o viață la fel de simplă ca a lor.

Alec îi ridică mâna spre buzele lui.

– Ar putea fi. Pariez că aceștia doi nu-și fac griji în privința faptului că sunt doi străini.

– Nici măcar nu mi-aș face asemenea griji dacă n-am intenționa decât să ne ținem de mână, spuse Bunny trăgându-și mâna. Oricum, nu pot merge la Astoria pentru că am aranjat să plec în Carolina de Nord pentru a vorbi cu un afacerist de pe piața mobilei, căruia George i-a spus multe despre mine.

El deveni nervos.

– Afaceri în weekend?

– Da, este o invitație socială în interes de afaceri. Cu puțină tactică, l-aș putea îndupleca să-mi explice multe lucruri despre mobilă și cum să măresc vânzările și să folosesc tot potențialul. Ceea ce ne trebuie pentru a atrage piața de desfacere și a plăti împrumutul. Toate acestea presupun multă muncă și zile pline. Era din nou în acțiune și-l privi ridicând o sprânceană. Tu la ce te gândești?

Alec o privea cu ochii mari.

– Nu mai am cuvinte.

*

* *

Două weekenduri mai târziu, era o duminică însorită a începutului de iunie. Dwight înota în piscină, așteptând-o pe Tess. Jake stătea pe margine cu picioarele în apă, privind în gol. Alec stătea într-un șezlong de pe terasă, purtând o pălărie cu boruri mari, ochelari de soare și șort, dorindu-și că Bunny să fie acolo. Mersese cu campania de cucerire prea departe și nu reușise nimic, iar ea era destul de supărată pe el pentru a părăsi cât mai rar căsuța acum mai curată.

Era atât de preocupat de aceste gânduri, încât nu-și dăduse seama că cineva intrase în curtea din spate până când pe obrazul lui nu aterizase un sărut și o voce uscată îi spuse:

– Dacă nu ești îngrozitor de ocupat făcând ceea ce faci, eu mai am o oră până la plecarea avionului.

– Hei, Ma, ce-i asta, luna părinților sau ceva de genul ăsta? O îmbrățișă pe mama lui din poziția în care era, bucuros s-o vadă îmbrăcată frumos, în fustă neagră și bluză albă, cu bijuterii din turcoaze.

– Nu-mi mai spune Ma, se bonsumflă Frances Golightly. Termenul a expirat, așa că plec la San Francisco, de unde voi porni cu un prieten într-o călătorie la Machu Picchu.

– Un prieten bărbat?

– Sunt unele lucruri, fiule, pe cate nu ai voie să le știi despre mama ta. Îi salută pe cei doi bărbați din piscină și ei îi răspunseră încântați, cunoscând-o de mult timp pe mama lui Alec. Apoi se așeză pe șezlongul aflat lângă al lui Alec. Cum evoluează lucrurile la Woodbox?

– Se pare că merge ca racul. Eleganté vrea să plătim foarte repede. Chiar dacă toți angajații și-ar vinde sufletele, tot ar trebui să găsim alte surse financiare. Se ridică și privi spre barca neterminată, vopsită în alb, în care investise toate fondurile lui disponibile. Dacă terminam barca, aș fi putut să călătoresc și eu în loc să înncebunesc din cauza fabricii.

Frances zâmbi.

– Ai fi terminat-o de mult timp dacă te-ai fi ocupat de ea așa cum s-a ocupat cineva de casa de oaspeți. Când am ajuns am observat că tocurile ușilor strălucesc și pe geamuri nu mai există praf. Aștepți oaspeți?

Alec se trânti pe șezlong.

– Nu aștept oaspeți. Bunny locuiește acolo de câteva luni.

– Fiul meu s-a îndrăgostit de o femeie pe nume *Bunny*?

Când vorbiseră la telefon, Alec simțise că nici mama lui nu trebuia să știe prea multe despre pasiunile unui fiu, astfel că făcuse referiri vagi asupra expertului care venise la fabrică, fără a-i preciza numele.

– Nu m-am îndrăgostit de ea, se bosumflă el, punându-și un picior peste altul. Din nefericire.

– Ah? Mama lui era destul de curioasă. Dacă micuța casă de oaspeți e un exemplu, înseamnă că e o femeie energică.

– Acesta este adevărul! zise el, încrucișându-și mâinile la piept. S-a supărat că am insistat să rămână acasă în acest weekend.

Frances își încrucișă și ea brațele la piept.

– Fiul *meu* a considerat potrivit să insiste ca o femeie să stea acasă pentru a face curățenie?

– N-am insistat ca ea să curețe casa! N-a avut nici o zi liberă de când a venit aici. A stat lângă computer mai mult de douăsprezece ore pe zi, iar pe celelalte douăsprezece le-a folosit pentru a colinda țara în căutarea unor soluții de finanțare. Eu sunt șeful și n-aș putea să tolerez așa ceva, nu crezi? Bunny nici nu-i cerea lui consimțământul, dar nu-i putea spune mamei lui că o dorea numai pentru el. Poate că am tolerat unele lucruri, mai mult sau mai puțin, dar asta a trecut, recunoscu el încruntat.

– Lasă-mă să mă lămuresc. Vrei să spui că *această Bunny* este expertul în afaceri de care mi-ai vorbit?

– Ei bine, da, așa este. Ar fi dorit să nu începă această conversație, știind că mama lui avea idei bine definite privind viața lui personală. Îi sunt recunoscător pentru ajutorul pe care mi l-a dat, dar ia totul mult prea în serios. Ca și blestemata de căsuță. Pun pariu că ar dori s-o reconstruiască din temelie, făcând un proiect mult mai bun, în loc să se relaxeze sau să se odihnească. Pentru asta îl învinovățesc numai pe tatăl ei.

– Acum îi învinovățim pe părinți pentru toate relele din lume, nu-i așa?

– Și ti ai gândi la fel dacă l-ai cunoaște pe George. El i-a impus modul lui de viață încă de când s-a născut, și are mari îndoieli că eu m-aș potrivi cât de puțin cu planurile lui. Asta îl deranja pe Alec

mult mai mult decât o lăsase pe Bunny să înțeleagă. Singura lui parte bună este faptul că pare s-o iubească enorm.

O pasăre începu să cânte în cedru și Frances îl privi pe Jake pentru o clipă, după care își concentră atenția asupra lui Alec.

– Presupun că ți-e greu să înțelegi și să accepți o relație apropiată între părinte și copil, după ce tatăl tău s-a comportat așa cum a făcut-o. Se mișcă, nervoasă. Apoi, probabil că părinții *sunt cauza* tuturor relelor din lume.

Alec se întoarse spre ea și o bătu pe umăr.

– Am crescut foarte bine, mulțumită ție. Acum, hai să lăsăm discuția despre tatăl meu și să nu ne mai amintim de el.

– Ești sigur că e mort? Uneori mă întreb dacă tu crezi cu adevărat că asta s-a întâmplat. Probabil că ar fi mai bine să faci cercetări.

– Mamă, mă simt bine, zise el cu buzele tremurânde.

Frances cedă și schimbă subiectul.

– Să cred oare că ai de gând să dezvolți... hm... o relație de prietenie cu Bunny?

– Nu, n-ai de ce, zise Alec iritat, întrebându-se de ce nu poate găsi un lucru normal de discutat. Nu e dispusă nici măcar să se distreze, să mănânce sau să bea, cu atât mai puțin să mă lase să încep... hm... o relație de prietenie.

Mama lui zâmbi și se ridică de pe șezlong.

– Atunci, dacă nu e nimic personal între voi, n-ai nimic împotriva unei inspecții la casa de oaspeți. mor de curiozitate să văd ce a făcut acolo.

Alec se ridică încet și o urmări cum se îndreaptă spre căsuță. Îngheță când se gândi că cele două femei puternice la care ținea foarte mult s-ar putea întâlni. Mai ales când una dintre ele era extrem de supărată. Nu putea s-o oprească din drum, dar se gândi s-o ajungă din urmă.

– Ar fi mai bine să merg cu tine pentru a te proteja, mamă. Ar putea sări la tine cu aspirator cu tot.

*
* *

Bunny nu se putu opri din râs când se privi, murdară, transpirată, cu părul vâlvoi, nemachiată, stând în genunchi și coate, în timp ce ștergea cu atenție linoleumul din bucătărie. Maieul ei roz și pantalonii albi din satin erau total nepotriviți pentru ceea ce făcea, dar fuseseră singurele lucruri mai puțin scumpe pe care le găsise printre hainele ei.

În ciuda acestui lucru, se simțea mândră că reușise să curețe întreaga casă, aproape singură.

– Nu m-aș fi descurcat fără tine, drăguțo, îi spuse lui Tess, care stătea lângă ea. Ajutoarea ei muncise în liniște și avusese o contribuție majoră, deoarece cunoștea arta curățeniei. Bunny se gândise mult ce are de făcut înainte de a ajunge să-l întrebe pe îndrăznețul Alec cum să folosească instrumentele casnice.

Îngrijorată că se gândea mai tot timpul la el, îl văzu apărând în ușa bucătăriei cu umerii, pieptul și picioarele arătând impresionant în costumul de baie. O femeie în vârstă se afla lângă el.

– Ce naiba faci? o întrebă el scoțându-și ochelarii ca s-o vadă mai bine.

Vizita o entuziasmă mai mult pe Tess decât pe Bunny.

– Curățam podeaua, aproape cântă ea, fericită. Doamna Bunny nu crede că va fi la fel de strălucitoare când se va usca. Sărind în sus se îndreptă spre femeia de lângă el și o luă în brațe. Îmi pare bine că vă văd, mamă Golightly!

Luându-și un aer cât se poate de demn pentru felul în care arăta, Bunny se ridică în picioare.

– Drăguțo, de ce nu-ți pui costumul de baie pentru a merge la piscină, unde te așteaptă Dwight? După ce Tess înțelese ce trebuie să facă, mama lui îl privi pe Alec cu ochi reci. Nu cred că te-am auzit bătând la ușă.

– Cred că am uitat, zise el frecându-și părul de pe piept. Am venit să ți-o prezint pe mama, Frances Golightly. Mamă, ea e Bernice Fletcher. Preferă să i se spună Bunny.

– *Mama ta*, minunat! trăgând de pantalonii foarte scurți care nu-i descopereau tot fundul, Bunny își reprimă pornirea de a-l decapita cu unul din cuțitele aflate la bucătărie.

Abordând un zâmbet formal, întinse spre Frances o mână.

– Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Golightly. Alec mi-a spus că l-ați ajutat să decoreze casa. Apoi a avut amabilitatea să-mi descrie minunatele piese de mobilier drept „contemporane sau cam așa ceva".

Frances îi strânse mâna lui Bunny, cu ochii strălucind de curiozitate.

– Și mie îmi face plăcere să te cunosc și totodată mă uimești. Acest fiul al meu se pare că a exagerat când mi te-a descris, deoarece mă așteptam să fiu luată la goană după câte mi-a spus. Privirea ei cercetă față lui Bunny, maioul scurt și picioarele goale. Așadar, dumneata ești eficientul expert.

Bunny ar fi vrut să țipe, dar zâmbi încruntată spre Alec după care se întoarse spre mama lui.

– Când acest fiu al dumneavoastră m-a cunoscut, a căzut în capcana gândului că unei femei îi trebuie mai multe calități decât un singur creier pentru a face o treabă bună. Sper sincer că nu veți face și dumneavoastră aceeași greșeală, doamnă Golightly.

– Niciodată, draga mea, și te rog spune-mi Frances, zise ea zâmbind încântată. Mă întreb dacă acest fiu al meu ți-a spus cu ce mă ocup.

– Acest fiu al dumitale nu mi-a spus absolut nimic despre familia lui. Bunny îl privi din nou răutăcioasă. Suntem încă doi străini.

Alec își dădu pălăria de pai pe spate și se rezemă cu umărul de ușa bucătăriei.

– Nu te obosi să-l incluzi și pe acest fiu al ei în conversație. Dar dacă tot vrei să știi, Ma este...

– Taci, lasă-mă să ghicesc...

– Și nu-mi mai spune Ma!

Bunny își spuse că femeia avea șaizeci de ani, iar fața cu trăsături bine definite exprima bunătate și umor. Cu un trup bine păstrat, îmbrăcată în fustă și bluză, purtând bijuterii, sandale fără toc, arăta ca o gospodină americană. Însă nu purta verighetă și Bunny se gândi că nu poate face vreo greșeală.

– Ceva creativ. Design, ceramică, olărie?

Frances râse, bine dispusă.

– Le fac pe toate atunci când nu sunt ocupată cu predarea antropologiei la Universitatea din Washington. De aceea nu mă grăbesc niciodată să trag concluzii despre alte femei.

Bunny era uimită.

– Spectaculos! Sunt extrem de impresionată.

Alec zâmbi strâmb.

– Ma are o minte ageră și tot atâta energie ca tine, prințesă. De aceea nu prea mă încântă femeile inteligente și pline de succes. Probabil că ar trebui să te răzgândești în privința ideilor pe care ți le-ai făcut despre mine.

Apropiindu-se, Bunny îndreptă un deget cu manichiura deteriorată spre el și îi împuse brațul, încă nepregătită să-l ierte.

– Ideile mele n-au nici o legătură cu influiența mamei tale, cu atitudinea ta.

Privindu-i amuzată, Frances spuse:

– Am înțeles că Alec te-a lăsat să-i cureți căsuța plină de mizerie.

– N-am vrut să fac asta, Ma, spuse el cu ochii verzi strălucind.

– Nu-mi mai spune Ma.

– Mămică dragă, murmură el printre dinți, în timp ce punea un braț încordat pe umerii lui Bunny, strângându-i tare. I-am spus că voi angaja pe cineva pentru această treabă. M-am oferit chiar eu.

Punând o mână pe pieptul lui, Bunny își încleștă degetele în părul creț.

– S-a oferit, Frances, este adevărat. A trebuit să-l dau afară pentru că mi s-a părut prea autoritar. Și m-a crezut proasptă ca oaia.

Alec îi luă mâna și i-o puse pe umărul lui, unde nu avea păr.

– Contractul nostru specifică faptul că eu sunt șef, deci atâta timp cât vei lucra la Woodbox faci parte dintre responsabilitățile mele, prințesă. Și mă îndoiesc de faptul că îți poți îndeplini îndatoririle dacă nu ai timp liber pentru relaxare. Vreau să te *odihnești*, nu să muncești. De fapt, acum dorea ca ea să se orienteze spre afaceri, nu spre menaj.

Bunny arboră un zâmbet plăcut, cu toate că ochii aruncau săgeți de oțel.

– Poate ai dreptate când spui că am nevoie de o pauză și te poți considera șef, dar îți depășești autoritatea atunci când afirmi că nu pot păstra o casă curată. Privi bucătăria strălucind de curățenie. Dacă mama ta nu era aici, te-aș fi condus prin toată casa pentru a te convinge că ai greșit.

Mama lui asculta plină de interes conversația.

– Dacă nu e nimic personal în asta, mi-ar plăcea să văd și eu miracolul.

Bunny se îndepărtă de Alec, zânbind plină de mândrie.

– Ei bine, mi-ar face plăcere să-ți arăt. Sună caraghios, dar m-am simțit minunat lustruind această căsuță.

Uimit și dezamăgit, Alec le urmă pe cele două femei prin casă, ascultându-le discuțiile despre decorare și necesitățile fiecarei camere. Nu se supărase prea mult că Bunny spălase pereții și aspirase carpetele, că făcuse mobila să strălucească, dar începuse să-și

dorească s-o fi lăsat în fața computerului înainte să realizeze că se va implica prea mult. În bucătărie erau perdele noi, la duș se afla o perdea violet, prosoape lila, cu broderie, toate asortate. În dormitor apăruse perne de toate culorile, care înviorau atmosfera și dădeau senzație de confort.

Terminând turul în living, Bunny se întoarse spre el și spuse:

– Când vezi, îți vine mai ușor să crezi. Acum ești gata să înghiți hapul, omule Golightly?

Așezându-se pe canapea, Alec mormăi:

– Dacă mama nu era aici, m-aș fi așezat în genunchi și l-aș fi înghițit într-o atitudine umilă.

– Nu mă lăsa să te opresc, murmură Frances așezându-se într-un fotoliu.

Râzând, Bunny se îndepărtă puțin de canapea.

– Bine, te absolv de această vină. Ai avut dreptate, n-aș fi știut de unde să încep fără ajutorul lui Tess. A trebuit să-mi arate chiar și cum se pornește aspiratorul.

– Hei, Ma, ai auzit vreodată de o femeie ajunsă la o vârstă destul de coaptă, care n-a făcut niciodată curat în casă?

– Stai puțin, nu sunt acest gen, zise Bunny, trăgând încet de pantaloni în jos și îndepărtându-se de el. Și nu-i mai spune mamei tale Ma.

Frances râse, încântată.

– Cred că ai un fel de a fi simpatic și bun. Se opri privindu-i pe rând. Am înțeles bine că tu și Alec sunteți parteneri de afaceri?

– Nu sunt partener, sunt numai consilier temporar.

– Fiule, n-ar fi o idee bună s-o convingi să rămână aici? Woodbox are nevoie de sânge tânăr, energic.

– Ma, ești transparentă ca un pahar. Se îndreptă spre geam în timp ce-și aranja pantalonii scurți pentru piscină. Normal că Woodbox ar fi fericit s-o aibă aici permanent. Dumnezeu știe, am încercat totul ca s-o conving să rămână.

– Da, așa este, dar... Bunny privi corpul lui viguros, după care se așează pe canapea. Dacă voi face pasul important de a rămâne la Woodbox, va trebui să fiu sigură că acesta este cel mai bun lucru pentru mine. Deoarece dacă m-aș duce acasă, aș avea șansa de a deveni producător asociat la Faline Productions.

– Dumnezeule, Faline! exclamă Frances. Cât de mult mi-am dorit să pot vedea toate producțiile ei când eram o mică gospodină care-și aștepta soțul acasă ca pe un stăpân. Probabil că femeile noastre sunt total diferite.

Bunny o studie, curioasă.

– Nu mi te pot imagina așteptându-și soțul ca pe un stăpână.

– Am vorbit la figurat, o încredință Frances. Dar colaborarea cu Faline este o ocazie care se ivește o singură dată în viață.

Alec își întoarse privirea de la fereastră și zâmbi pe sub mustață.

– O decizie importantă, nu? De ce ar trebui să alerge după bani, confruntare, strălucire și prestigiu, când ar putea avea... Se opri înainte de a spune *iubire* și rosti: Woodbox-ul.

Frances îl privi mirată.

– Aplică această psihologie pentru tine, fiule... dar invers...

Ridicându-se, se îndreptă spre ușă.

– Acum, că am reușit să vă fac să vă iertați unele lucruri, am de prins un avion. Prietenul meu și Machu Picchu mă așteaptă.

După ce-l îmbrățișă pe Alec, o luă pe Bunny pe după umeri.

– Draga mea, m-ai făcut să realizez cât de bine ar fi să am din nou o fiică. Oh, cât de bine ar fi!

Rămânând în grădină după ce o privi pe Frances cum se îndepărtează repede cu mașina, Alec se întoarse spre Bunny și-i privi obrajii murdari.

– Dacă ai terminat cu căsuța asta blestemată, am putea înota și ne-am putea distra în ultimile ore ale weekendului?

– Sună bine. Îmi iau costumul de baie și ne întâlnim la piscină.

Capitolul 8

Când Bunny ieși pe ușile larg deschise și păși pe terasă, Alec încremeni. Costumul alb de baie îi lăsa tot spatele gol, sânii îi erau conturați foarte bine, materialul întinzându-se până la o bandă care înconjura gâtul. Era un costum simplu, dar modern, însă cu corpul pe care-l avea Bunny ar fi arătat sexy și într-un sac.

– Cum reușești să arăți întotdeauna minunat?

– Mergând cu bicicleta, ținând regim, și fără carne. Îl privi de jos până sus, ochii ei albaștri strălucitori oprindu-se pe părul lui castaniu de pe piept. N-aș putea spune că semeni cu mama ta, dar și tu arăți bine, omule Golightly.

El își trase burta puțin bombată și zâmbi.

– Pizza, hamburgeri și cartofi prăjiți.

– Tu și mâncarea ta grasă! Nu e cinstit ca tu să poți mânca orice fără să arăți ca un porc. Trecând pe lângă el, se îndreptă spre piscină.

Dwight și Tess stăteau în apă tocmai la capătul celălalt, privindu-se adânc în ochi, fără a simți nevoia să-și vorbească sau să se joace. Jake stătea pe margine.

– Ce faci, dragule? îl întrebă Bunny.

– Privesc. Atrăgătorul tânăr plecat în vacanță îi arătă spuma pe care o făceau valurile mici când se izbeau de pereții piscinei.

– Ce interesant, murmură ea. Întrebându-se de ce nu puteau fi normali, Bunny sări în apă și făcu rapid câteva bazine. Când ieși începu să-și șteargă părul cârlionțat.

Îndreptându-se spre marginea piscinei, Alec își lăsă privirea să urmărească picăturile de apă care se scurgeau pe pieptul ei, pe talia subțire, pe coapse și pe gambele frumoase. Apoi zâmbi.

Amândoi cunoaștem acum părinții celuilalt... tot străini suntem?

– Da, te găsesc foarte ciudat. Îi aruncă prosopul. Mai ales după ce ai făcut trucul de a mi-o prezenta pe mama ta într-un mod atât de misterios. Eu pe podea, în pantaloni foarte scurți, cu fundul în sus.

– Ah, a fost o priveliște care nu trebuie uitată, zise el mustăcind. Dar asta n-a făcut-o pe mama să nu mai fie entuziasmată. Sper că firea ei nu te-a jignit cu nimic. Împărtășește convingerea ta că îmi irosesc potențialul la Woodbox și crede că o căsătorie m-ar determina să fac lucruri mult mai importante.

– Chiar așa? îl întrebă Bunny, așezându-se lângă el și lăsându-și picioarele în apă.

– N-avem de unde știi. El o privi dezamăgit. M-aș putea căsători numai cu o femeie pe care o consider făcută pentru mine.

Din moment ce acest lucru suna mai mult ca un avertisment decât ca o propunere, Bunny își îndreptă ochii spre un gândăcel negru care căzuse în apă. I se părea relaxant, chiar fascinant să-l privească și să se întrebe cât îi va lua să ajungă la mal. Acest lucru o făcu să-și mărturisească temerile:

– Întâlnirea cu Frances m-a făcut să realizez cât de mult mi-a lipsit mama.

– Da, ai mereu nevoie de o mamă, dar eu mi-am dorit să am un tată. Alec se sprijini cu coatele de genunchi și urmări clătinarea copacilor verzi din spatele piscinei.

Mișcând piciorul pentru a vedea dacă valurile vor opri înaintarea gândacului, Bunny se întoarse la gândurile și părerile ei de rău.

– Dacă aș fi avut o mamă ca Frances, probabil că n-aș înnebuni să mă hotărăsc ce am de făcut cu viața mea. Probabil mi-aș întemeia o familie și aș face lucruri obișnuite, ca toate femeile.

Conversația lua o întorsătură care lui nu-i convenea, dar nu se putea hotărî să-i spună cât de disperată era situația lui.

– Și de a fi mamă, presupun.

– Nu pot spune nimic despre asta. Dacă n-am avut tată, cum aș putea ști ce înseamnă? Ceea ce mi se pare îngrozitor. Te-ai gândit vreodată să devi tată?

Se aplecă și scoase gândacul blestemat din apă. Dorea să-și deschidă sufletul și să-i povestească totul, dar nu reuși să treacă toate cuvintele de bariera care i se așezase în gât.

– Persoanele speciale din echipa mea sunt ca niște copii. Cred că atâta pot oferi ca tată.

– Da, înțeleg cum este. Privindu-i pe Dwight și pe Tess care-și mișcau picioarele în apă, și pe blondul Jake de pe marginea piscinei, Bunny simți că trebuie protejați. Se întrebă dacă asta simte o mamă. Un gând puse stăpânire pe ea. Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? A murit?

– Târziu, când eram destul de mare, răspunse el scurt.

Lui Bunny îi veni încă un gând.

– Ce a vrut să spună mama ta când mi-a destăinuit că ar fi frumos să aibă *din nou* o fiică? Ai avut o soră?

Frustrat de incapacitatea lui de a răspunde la simplele și deloc deranjantele întrebări pe care i le punea Bunny, Alec întrebă:

– De ce naiba te preocupă trecutul meu amărât? Scoțându-și pălăria și ochelarii de soare, se aruncă în piscină.

Uimită de reacția lui, Bunny îl privi cum se îndepărtează. Era pe punctul de a se îndrăgosti de un bărbat care nu avea încredere în

ea sau pur și simplu nu dorea să-i împărtășească sentimentele pe care le avea. Întrebările se învârteau în mintea ei. Oare ce voia? O aventură? Căsătorie? O lună? Simțind ceea ce simțea, putea să suporte despărțirea de el pentru a se alătura Falinei?

Ridicându-se în picioare, alergă până la căsuță și își făcu bagajul pentru călătoria de a doua zi la Clevelant. Avea nevoie de cele trei zile de singurătate pentru a-și analiza sentimentele.

*
* *

Respirând cu greu, Alec privi o bucată de lemn care nu se afla la locul ei și care nu-l lăsa să prindă părțile cabinei la un loc. Nimic nu mergea bine. Bunny era plecată de două zile, mai era una până când să se întoarcă, și nu se simțise atât de singur niciodată în viață. Atât de singur, , încât atunci când venise de la serviciu se schimbase într-o pereche de blugi vechi și într-un tricou ca să intre în burta bărcii pentru a începe construirea cabinelor.

Nu se mai putea amăgi: se îndrăgostise de această zeiță de neatins. Apoi, în loc să meargă înainte și să-și vadă visul împlinit, îl pusese în pericol. Numai un prost putea dori o ființă din tot sufletul, iar când aceasta îi punea întrebări despre trecut se supăra și urla ca nebunul. Disprețuindu-și comportamentul, realiză că se purtase ca un om de nimic.

Ei bine, nu se va mai întâmpla asta, își spuse el, concentrându-și atenția asupra a ceea ce făcea. Dacă-i mai dădea o șansă, îi va răspunde la orice întrebare, fără a ocoli adevărul. Nu mai avea importanță cât de frumoasă era sau cât de mult o dorea.

– Ești acolo joc? veni o voce de înger de pe punte. Te-am căutat peste tot.

Alec sări în sus. Scândura căzu, dar el nu simți când îl lovi în genunchi. Cuprins de sentimente mai importante, privi în sus la chipul înconjurat de aura de păr blond, încadrat în pătratul din care coborau scările. Într-o explozie de mulțumire, bucurie, speranță și multe altele, își croi drum spre ieșire.

– Ai venit!

– Ce deducție inteligentă, geniule! Capul îi apăru prin deschizătură și văzu picioarele zvelte, minunate, încălțate în sandale cu toc, o pereche de pulpe frumos curbate în pantalonii albi scurți, o talie subțire, doi sâni acoperiți de o bluză înflorată și minunatul zâmbet al lui Bunny. Fără ochelari, fără gumă de mestecat.

– Mașina era aici, deci am știut că și tu, spuse ea bucuroasă și bine dispusă. Din anumite motive, obrajii îi erau roșii pentru prima dată de foarte mult timp. Am căutat prin casă și nu prea aveam de gând să urc în barcă. Oprindu-se lângă el, zâmbi. Nu mi-am dat seama că lucrezi la ea, am crezut că doar vorbești despre ea.

– Rareori, numai când lucrurile devin imposibile, spuse Alec rezistând tentației de a strânge în brațe superba ființă care se afla chiar în fața lui. Nu te așteptam până mâine.

– Mi-am terminat treburile mai devreme, zise ea așezându-se încet pe un teanc de lemne aflat lângă el. Și mi-am dat seama ce nu-mi trebuie în această viață.

– Ce nu-ți trebuie...? Oftând dezamăgit, îi privi ochii, realizând că viața în general nu-l punea pe gânduri. Așezându-se încercă să găsească rezolvarea problemelor în timp ce-și acoperea fața cu mâinile. Și la ce concluzie ai ajuns?

– Vai, îți sângerează mână! exclamă Bunny, așezându-se în genunchi în fața lui. Cum de te-ai rănit.

– N-am nici cea mai mică idee. Își privi mâinile de parcă aparțineau unei alte persoane, apoi șterse sângele cu un colț îl tricoului. Nu e nimic grav, doar o zgârietură.

– Cum nu e nimic? Ești tu și tu ești totul, spuse ea blând. De acest lucru mi-am dat seama.

Își coborî ochii spre ea.

– Cum?

Buzele ei schițară un zâmbet.

– Vreau să te *vindec* de toate durerile... înainte de a trece la alte lucruri. Luându-i mâna mare în amândouă palmele ei delicate și moi, își strânse buzele în jurul degetului rănit, mângâindu-i rana și oprindu-i sângerarea.

Atingerea fierbinte și moale înflăcără tot corpul lui Alec.

– Încă nu sunt destul de sigur de ceea ce spui, prințesă, zise el cu o voce speriată.

– Vorbesc de faptul că n-am de gând să mai complic lucrurile și că renunț la tot ceea ce mi-am dorit în viață până acum. Nu mai vreau să fac acele lucruri, omule Golightly. Lăsându-i mâna, începu să-i sărute pieptul.

– Oh, Dumnezeule, nu face asta dacă nu vrei...

Întrebându-se ce se întâmplase cu fata de gheață, Alec se așeză în genunchi și o luă în brațe.

– Habar n-am ce dracu' se întâmplă, dar îmi place enorm.

Arcuindu-și corpul lângă al lui, Bunny îl luă de gât și-l privi fericită.

– Am avut destul timp să mă gândesc la ce ar fi putut să se întâmple dacă n-aș fi stat să analizez fiecare sentiment al meu sau al tău și ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut una sau alta. M-am gândit la felul în care ai insistat să ne distrăm la Disneyland și m-am întrebat dacă în momentul în care vom face dragoste ne vom simți la fel de bine ca acolo.

– Mai mult ca atunci când faci cumpărături într-un magazin de jucării. Mustața lui se ridică într-un zâmbet larg, iar ochii luară culoarea unei mări tropicale. Te-ai gândit la toate astea, nu-i așa?

– Și la multe altele. La faptul că oricine are momentul lui de fericire. O dată în viață. Vreau să-mi petrec aceste momente cu tine, învățând cum să mă bucur de fericire.

Zâmbetul lui dispăru.

– Mă întreb dacă-ți pot fi ghid în turul prin magazinul de jucării?

Ridicând o mână, Bunny îi atinse buzele cu degetele.

– Acum ai înțeles! Și tu ești cel mai mare expert într-un astfel de tur.

– Poți pune pariu, șopti Alec apropiind-o mai mult de el. Mi-a fost atât de dor de tine, prințesă. Ai fost atât de rece și tăcută înainte să pleci. Am crezut că ești supărată pe mine.

– N-am fost supărată, ci doar derutată neștiind ce vreau. Și mie mi-a fost dor de tine, la fel de mult sau poate mai mult decât ție. Lipindu-și fața de umărul lui, respiră mirosul lui masculin amestecat cu parfumul omului care a muncit. Am visat atingerea trupului tău lângă al meu de când am plecat. Zilele pe care le putem petrece împreună sunt un dar și nu trebuie irosite.

– Faptul că sunt cu tine în aceste clipe ale vieții mele este cel mai prețios dar pe care l-am primit vreodată. Ridicându-i bărbia cu dragoste, Alec îi privi adânc fața minunată. Dar faptul că suntem străini? M-am purtat ca un prost când nu ți-am răspuns la întrebările despre sora mea și despre trecut. De atunci, mă disprețuiesc.

– Mi-am dat seama la Cleveland că știu tot ceea ce trebuie să știu despre tine. Ești un bărbat blând și tandru. Zâmbi și îi urmări linia mușchilor, plimbându-și degetele peste cămașa lui. Și de când ai preluat conducerea Woodbox-ului, genunchii mi se înmuiau de tot când te comportai ca un bărbat puternic, plin de forță. În afară de asta, ești incredibil de sexy.

Alec simți cum fața i se înroșește de plăcere și pasiune.

– Dacă vei continua să-mi vorbești așa, prințesă, voi trece peste seducție și îți voi arăta un dinamism pe care nu știu dacă-l

stăpânești. Că tot veni vorba, am o sticlă de șampanie pusă la rece în frigider, așternuturi curate și totul pregătit în așteptarea unei ocazii atât de speciale. Probabil că voi găsi și niște trandafiri în grădină. Hai să intrăm în casă.

Bunny privi micuța cabină intimă a bărcii, podeaua lustruită și pereții vopsiți în crem. Lumina serii trecea prin ferestrele rotunde. Patul nu era terminat, dar salteaua stătea pe podea, parcă făcând o invitație.

– Acesta e locul perfect pentru a face prima dată dragoste. În barca viselor tale. Învață-mă să navighez, omule Golightly.

Lui Alec i se părea că inima îi devenise prea mare pentru a mai avea loc în pieptul lui.

– Acesta este singurul și cel mai frumos vis pe care-l am, șopti el privindu-i ochii albaștri plini de dorință. Tu și eu, primul bărbat și prima femeie care fac dragoste în univers.

Dându-i capul pe spate, îi acoperi buzele cu ale lui. Apoi se lăsă cuprins de valurile de senzații când îi cercetă fiecare centimetru al trupului, afundându-se și mai mult în dulceața și căldura raiului care-l aștepta.

Stând în genunchi, unul în fața celuilalt, mâinile lui îi desfăcură încet bluza, îi măsurară pieptul mic cu tandrețe, după care îi cuprinseră sânii, mângâindu-i.

– Ai avut dreptate când ai spus că Disneylandul e un părculeț pentru copii, șopti el deasupra buzelor ei.

– Oh, da... Inima lui Bunny bătea foarte repede și respira cu greutate. Simțea cum o săgeată îi despicase trupul în două și o umpluse de pasiune. Nu mi-am dat seama că o simplă atingere îți poate provoca senzații de nedescris. Cred că între noi există ceva magic.

– Magia se face simțită până când ajungi pe tărâmul viselor. Mângâindu-i sânii cu amândouă mâinile, o așeză jos și se întinse lângă ea, ajungând cu mângâierile spre părțile cele mai sensibile. Îți place asta, iubito?

– Da... da, îmi place! Se agăța de umerii lui și își dădu capul pe spate, gemând de dorință, Alec, te rog...

– Da, prințesă, și eu te doresc... atât de mult. Vreau să te privesc.

Îndepărtându-se de ea îi scoase bluza peste cap. Senzația degetelor lui care-i desfăceau cureaua, fermoarul, scoțându-i pantalonii și în același timp mângâindu-i pulpele, ecplorându-i fiecare centimetru, toate locurile tainice, era aproape insuportabilă.

Ridicându-se în picioare ea își lăsă pantalonii să cadă, apoi chiloții și sandalele. Ochii lui erau cuprinși de un foc verde care-i mângâia fiecare curbă și linie a corpului.

– Ești incredibil de frumoasă, Bunny, iubito. Ești o femeie uimitoare.

Corpul ei era fierbinte din cauza privirii lui, iar acest foc mistui toată frica ei de a fi iubită doar pentru imaginea pe care și-o crease.

– Dacă sunt frumoasă, e numai pentru tine, spuse ea blând. Vreau și eu să te văd și să te ating. Un zâmbet strengăresc îi curbă buzele.. Încă n-am avut șansă de a cuceri ce-i mai valoros.

Alec zâmbi amuzat și ridică din umeri.

– Sunt pregătit de despachetare. Ai nevoie de o carte de credit?

Bunny râse încet.

– Dacă văd ceva ce-mi doresc, voi lua cu mâna.

Cu inima bătând nebunește, îi scoase tricoul peste cap, adorând să vadă părul creț care-i acoperea pieptul. Respirația lui deveni grea când îi sărută sfârcurile sânilor apoi lina părului fin pe abdomen. Râzând încet, ea își plimbă mâinile prin cârlionții lui ciufulindu-l.

– Ce avem aici?

– E un mister pentru mine, zise Alec oftând, în timp ce se juca prin părul ei bogat cu degetele. Nu era acolo până să apari tu.

Tremurând de emoție, cu obrajii fierbinți, deschise nasturii și fermoarul blugilor pe care-i împinse până jos. Privind sexul lui puternic, șopti:

– De ce, egoistule, ai păstrat această jucărie fascinantă numai pentru tine?

– Ce vrei să spui? Am încercat s-o împart cu tine încă de când ne-am cunoscut. Râzând tremurat, plin de dorință, Alec îi mângâia brațele cu mâinile apoi coborî spre ce-l interesa. Și sunt uimit că le putem împărți și acum.

– Au și instrucțiuni?

– Îți dau eu instrucțiuni!

Râse ușor când el îi mângâie gâtul cu mustața, trecând apoi spre decolteu. Apoi aproape țipă când îi mușcă ușor sfârcul unui sân apoi pe celălalt. Senzația mustății lui pe sânii ei părea o tortură dulce.

Alec deveni serios, se îndepărtă de ea cu mâinile încă mângâind-o, ca s-o privească admirativ, din cap până-n picioare.

– Sub toată strălucirea există o femeie blândă, tandră, unică. Bunny cea adevărată care se pierduse undeva pe drum. Aceasta este femeia cu care fac dragoste.

Ochii ei se umplură de lacrimi când simți că toate îndoielile ei s-au evaporat. Punându-și mâinile pe pieptul lui îi simți inima care bătea puternic pentru ea.

– Oh, dragul meu, nu găsesc nici un cuvânt destul de potrivit pentru a descrie cât de minunat ești pentru ceea ce mi-ai spus.

– Numai faptul că mi-ai spus dragul meu e minunat, șopti el cu voce răgușită. Totul e minunat, bucuria pe care mi-o oferi e un miracol.

– Dragul meu, dragul meu, dragul meu. Mângâindu-i umerii cu degetele, îl trase mai aproape de ea. Vreau să-ți ofer toată bucuria și fericirea din lume.

Parcă înfometată, îi sărută fiecare centimetru de corp și-l mângâie cu afecțiune. Cuprins de febra pasiunii el îi luă mâinile și la ținu captive la spate în timp ce o făcea să urce pe culmile extazului cu priceperea unui vrăjitor. Îi sărută trupul până când ea țipă:

– Alec... nu mai pot! Vino!

Ridicând sprâncenele, el privi în jos spre fața ei și o pătrunse fericit, simțind-o în totalitate.

– Ești a mea acum. Suntem o singură ființă.

– Oh, dragul meu... Nu-și putea exprima bucuria de a fi a lui în timp ce se mișcau împreună în ritmul impus de el. Sărutându-i gâtul și mângâindu-i spatele, pasiunea explodă în ea.

Înainte ca totul să se termine, el înălță capul și aproape țipă de fericire. Șoptindu-i cuvinte de dragoste, se aplecă și își sprijini fața de umărul ei.

Fericită, Bunny simțea că se pierde în brațele lui, având senzația unei frunze care cade din copac. Respirând intermitent, îi ținea capul strâns lipit de al ei, simțind cum inima e gata să-i sară din piept. Nu mai exista nimic pe lume în afară în micuța cabină din interiorul băncii, iar în univers erau numai ei doi, micuța femeie și minunatul bărbat.

Câteva clipe mai târziu, parcă după o eternitate, Alec se ridică într-un cot și o privi cu ochii plini de pasiune, zâmbind cu buze tremurătoare. Atingându-i fața cu buzele, îi studie fiecare trăsătură, ca și cum dorea să-și întipărească în memorie un lucru prețios.

– Cred că tocmai am vizitat paradisul.

– Paradisul...

În timp ce privea fața lui, Bunny realiză că golul pe care-l simțise atât de mult în suflet se umpluse.

Capitolul 9

Paradisul, magia, țara viselor. Alec le vizitase pe toate când făcuse dragoste cu Bunny. Cum ar putea face oare ca acest lucru să dureze o veșnicie? Visul imposibil. Cea mai mare fantezie dintre toate. Încă unul și același cu corpul ei, își coborî capul și-i atinse buzele, îi sărută obrajii, ochii și vârful nasului. Apoi se aventură:

– Cred că m-am îndrăgostit de tine.

– Cred că faci o infamă declarație de dragoste sub influiența pasiunii, omule Golightly. Trecând peste arcul sprâncenelor lui groase cu un deget, coborând pe nas, îi atinse buzele și-i zâmbi tremurând. Sub influiența pasiunii, aș putea spune că și eu m-am îndrăgostit de tine. Cât de infam ți se pare?

Nu era sigur că ea se aventura să-și destăinuiască sentimentele, așa cum făcuse el, sau îl necăjise numai.

– Ceea ce face ca această zi a infamiei să rămână pentru totdeauna în memoria mea, de aceea nu vreau să te necăjesc. Se îndepărtă și se așeză cu fața spre ea, cu un braț sub cap, privind-o. Se pare că am ajuns la un punct foarte interesant al relației noastre.

Bunny se întoarse spre el ca să-l vadă, sprijinindu-și capul într-o mână, cu cealaltă înconjurându-i mijlocul.

– Dragul meu, șopti ea gustând aceste cuvinte. Dragul meu, trebuie să recunosc că a fost o relație de afaceri unică.

El îi atinse cu degetele fiecare sân îndreptat spre el, zâmbind.

– Afacerile sunt amuzante într-un magazin de jucării.

Răspunzându-i printr-un zâmbet, își lăsă o mână să alunece peste trupul lui.

– Aș putea paria că te-ai jucat cu pistoalele de când erai un băiețel.

– Ai ghicit. Sigur, m-am jucat de-a polițiștii și hoții și i-am învins, dar jur că n-am avut astfel de senzații când le-am folosit. Tu cu ce te-ai jucat când erai mică?

Bunny începu să râdă.

– Nu te-ar surprinde deloc să afli că jucăria mea preferată era un calculator. Știi că unele persoane care îmbătrânesc devin iar copii? Ei bine, tu m-ai transformat într-un copil. Acum trei luni, aș fi fost jignită dacă cineva mi-ar fi sugerat că mă voi comporta așa, când voi ajunge pe barca ta într-o seară.

– Da, e vorba de o proastă influiență. Alec își plimbă un deget pe valea dintre sânii ei. Aici eram, văzându-mi de treaba mea, asamblând cabina...

– Mai mult privind în gol, murmură ea.

El își dădu ochii peste cap.

– Munceam când ai venit cu sacul plin de jucării și alte daruri. Ce s-a întâmplat cu tine?

Oftând mulțumită, își privi degetele care se plimbau prin părul creț de pe pieptul lui.

– N-am dormit prea mult la Cleveland, gândindu-mă cât de atrași suntem unul de altul, la diferențele dintre noi și la faptul că s-ar putea să nu fim mult timp împreună. Totul părea fără speranță.

– Da, încuviință Alec, nefericit. Sper că ai găsit o soluție, nu-i așa?

– Nu, din păcate. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la Dwight și Tess, la faptul că s-au găsit unul pe altul și s-au bucurat de această relație numai privindu-se și ținându-se de mână. Sunt sigură că nu se gândesc unde va ajunge relația lor; pur și simplu se simt bine și sunt fericiți. M-ai făcut să realizez că nu fac decât să complic lucrurile pentru analizarea sentimentelor. M-am hotărât să grăbesc acest moment și să ne bucurăm unul de altul. Zâmbind, îi împuse pieptul cu degetul. Inspirația mi-a adus-o echipa ta specială.

– Oh, au un fel de logică pe care noi o pierdem în încercarea de a ști cât mai multe.

Alec își privi mâna care se ridica și cobora o dată cu respirația ei, îngrijorat de faptul că acum avea încredere în el și își deschisese inima fără a o mai interesa trecutul. În fața acțiunilor și acceptării ei, nu mai dorea să rămână un străin.

Privind disperat chipul ei fermecător, plin de iubire, gâtul îi deveni uscat și mărul lui Adam să mișca spasmodic.

– Vorbind de echipa mea, nu trebuia să te reped când m-ai întrebat despre sora mea.

Bunny strânse mâna pe gâtul lui.

– N-am nevoie să știu dacă ți-e greu să vorbești despre trecut, dragule.

– Dar simt nevoia să-ți spun.

– Atunci, te voi asculta.

Întorcându-se pe spate, Alec rămase tăcut un pic, deoarece cuvintele tot nu puteau trece de bariera din gât. Se ridică, zâmbind slab.

– Sună stupid, dar nu pot vorbi despre asta dacă nu sunt îmbrăcat.

– Nu văd nimic stupid în asta, râse Bunny încet. Nu uita că eu sunt adepta îmbrăcatului în anumite ocazii.

– Ai dreptate, trebuie spus ceva și în legătură cu asta.

Ridicându-se în picioare, își găsi blugii și-i trase pe el, după care-și îmbrăcă puloverul peste cap. Căută prin cabină și își regăsi tenișii.

Ștergând toate emoțiile pe care le avea în minte, începu să vorbească fără rețineri.

– Sora mea s-a născut când eu aveam cinci ani. Când avea trei ani, nimeni nu putea pretinde că era retardată grav. Testele au dovedit că are o boală congenitală din cromozomii tatălui. El o privi atent. Jake este tot retardat și îmi amintește de ea.

– Oh, Alec, ce trist! Îmbrăcându-și șortul și bluza, Bunny se așeză pe podeaua de lemn, alături de el.

Cu mușchii încordați, el se chinuia să lupte cu emoțiile, ca să treacă la cea mai grea parte a povestirii.

– Tatăl meu era avocat cu studii la Harvard și n-a putut accepta că pe zi ce trecea faptul că era instabil genetic devenea din ce în ce mai evident. Prin urmare, când aveam nouă ani m-a părăsit. Nu l-am mai văzut niciodată.

– Vrei să spui că v-a întors spatele? Puse o mână pe brațul lui încordat. Dar a fost crud! Cred că ai suferit enorm.

Alec se concentră asupra unui nod din lemn.

– Ah, da, m-a durut pentru că până atunci fusesem beiețelul lui tăticu. Presupun că dorea să pretindă că niciodată nu avusese copii. Fiind avocat, finalizase lucrurile înainte ca mama să găsească un venit pentru a-și întreține copiii, nu suficient din moment ce Carol mai avea și alte probleme congenitale care cereau tratament medical. Oftă cu năduf. Nodul de lemn care-l încurca se sparse. La naiba!

Fără a-și ridica privirile, refăcu bucata de lemn și o fixă înainte de a continua.

– În ciuda dificultăților, mama a reușit să-și reevalueze diploma de profesor, asigurându-ne toate cele necesare și iubindu-ne în fiecare zi. Aveam grijă de Carol și mă jucam de-a fratele mai mare,

bătându-i pe cei care o strigau „proasto, proasto!". O privi pe Bunny și-i atinse nasul și bărbia. Nu reușeam întotdeauna să-i înving.

Îndreptându-se spre cealaltă parte a scândurii, luă un cui și-l bătu în nod ca să-l fixeze. Bunny se apropie de el, punându-i mâinile pe umeri.

– Nici tu n-ai avut copilărie, nu-i așa?

– Cel puțin, am fost la Disneyland. El o privi zâmbind vag, după care își îndreptă atenția spre cleiul pe care-l turna deasupra nodului. Când am început să lucrez la Woodbox, erau mai mulți bani și lucrurile erau simple. Carol a murit când a împlinit șaptesprezece ani.

Bunny îl luă de gât și-și odihni fața pe umărul lui.

– Ai iubit-o foarte mult, nu-i așa?

El încuviință.

– Când a murit, a dispărut o stea din lumea mea.

– Ai reasprins-o având grijă de echipa specială.

– Dar cam așa stau lucrurile. Alec lăsă cleiul să se usuce. Bătrânul a murit din cauza unui atac de inimă acum cinci ani și mi-a lăsat toată averea lui, inclusiv casa și Mustangul.

Ea îi cercetă profilul înăsprit.

– Nu ți se pare că totuși n-a renunțat la tine?

– Dar am putut folosi câți bani doresc, deci m-am putut concentra asupra echipaj de retardați, ceea ce denotă faptul că nici eu n-am renunțat.

Alec bătu în podea pentru a vedea cât de bine lucrase, străduindu-se să poată povesti restul. Toate dovediseră că el poate da naștere la copii cu aceleași probleme congenitale. O vasectomie îl scăpase de această teamă și în acest fel nu mai putea avea copii. Dar asta îl făcuse să se simtă doar pe jumătate bărbat și cu siguranță singura lui șansă de fericire era alături de o femeie care făcea carieră așa ca Bunny, căreia nu-i păsa de copii și nu dorea să fie mamă.

Îi privi fața draguță, minunată, nefiind prea sigur de reacția ei la această destăinuire.

– Așadar... asta-i tot cred.

– Îmi pare bine că mi-ai spus, dragul meu, zise ea zâmbind tandru. Ai o curte atât de frumoasă, în care un copil al crește perfect, dar tu ai crescut destul de bun și drăguț pentru a te ocupa de echipa specială.

– Nu sunt drăguț, pur și simplu îmi place să mă lupt pentru ei. Acesta a rostul meu în viață, în afară de a te corupe pe tine. Mângâie podeaua pentru a vedea rezultatul și studia atent pereții cabinei. Și de a construi o barcă a viselor. Vrei să facem un tur?

Bunny încuviință. știind că el dorește să scape de amintirile dureroase și să uite de povestea tristă pe care i-o spusese atât de emoționant.

– Mi-ar face plăcere.

Alec se ridică în picioare. Era noapte afară și un bec de pe punte era singura lumină din împrejurimi, luminând pereții cabinei într-o culoare ciudată.

– Terminologic vorbind, ferestrele se numesc posturi de lumină, podeaua solul cabinei, scările sunt însoțitorul șef și ușa zăgaz.

– Îmi voi nota toate acestea în baza de date, murmură ea zmbind.

– Sper, doamnă Fletchet. Aducând becul jos, Alec făcu lumină. Aici voi pune o masă și scaune, iar bucătăria o voi face alături. Motorul este în spatele cabinei, iar după el, în cealaltă parte, se află baia.

Cu ochii strălucind, Bunny ași ridică nasul aristocratic.

– N-am fost niciodată pe o barcă.

– Atunci va trebui să versi peste bord, zise el în glumă. Sau nici asta nu faci?

– Nu te privește pe tine.

– Oricum, în acest colț va fi biroul navigatorului.

– Cine este navigatorul?

– Cine?

Dintr-o dată, visul imposibil al lui Alec se transformă într-o fantezie despre el și ea, singuri pe valurile minunate, în mijlocul oceanului, făcând dragoste pe fiecare insulă tropicală. Mustața lui se pleoști, dezamăgită.

– Slujba i se va da oricărei persoane interesate.

Punându-și mâinile în șolduri, ea privi cercetător în jur.

– N-am avut nimic de-a face cu bărcile. Ce implică navigația?

Alec încercă să se gândească la faptul că ar trebui s-o cucerească pe Bunny și în ceea ce privește navigația.

– Navigatorii folosesc hărți oceanografice și obișnuite, trasând rute și linii pe mări, citind stelele cu instrumente speciale, făcând o mulțime de calcule. Nimic din ceea ce o femeie deșteaptă n-ar putea învăța din cărți sau de de la un navigator experimentat.

– Aha! Și cum ai devenit atât de experimentat?

Zâmbind nostalgic, el își trecu degetele prin păr.

– Unul dintre colegii mei de școală provenea dintr-o familie de marinari. Obișnuiau să mă includă în călătoriile pe mare făcute în în vacanțe. Acolo, pe ocean, nimeni nu depindea de mine și m-am simțit liber pentru prima dată în viață. De aceea, am început construirea propriei mele bărci folosind cele învățate, pentru a-mi recăpăta libertatea. Își frecă vârful mustății. Imaginația mă face să nu-mi pierd cumpătul când mă gândesc la problemele Woodbox-ului.

– Oh, aproape uitasem! exclamă Bunny mângâindu-i brațul. Venind vorba de Woodbox, în entuziasmul meu am uitat să-ți spun minunatele noutăți. Alec încă mai plutea în visurile sale.

– Noutăți?

– Din Cleveland! Expertul tău a convins firma Princeroad să vândă mobilă de la Woodbox în toate magazinele de desfacere! Își

puse palmele pe obraji. Este o piață *mare*, omule Golightly. Desfăceai produse numai pe coasta de Vest, dar Princeroad are de umplut sute de magazine din întreg cuprinsul țării.

– Da, ei bine, e o afacere mare, zise el bucuros. Dar nu putem începe asamblarea a mii de garnituri când nu știm dacă vom mai exista peste două luni. Nu sunt deloc sigur că vom putea plăti împrumutul înainte de termenul limită.

– Nu vezi lucrurile cum trebuie, dragul meu, Bunny îl cuprinse cu brațele. Cu un contract atât de mare ca acesta, vom putea împrumuta bani de oriunde.

El se gândi o clipă, după care respiră adânc.

– Vrei să spui că până la urmă se găsește o luminiță la capătul tunelului?

– Cam așa ceva, omule Golightly, și nu m-am mai simțit atât de bine la încheierea unei afaceri considerabile de foarte mult timp! exclamă ea, după care zâmbi, ochii albaștri devenindu-i strălucitori. În afară, desigur, de turul meu din magazinul cu jucării, dar asta se clasează la alt capitol.

– Chiar așa și e, prințesă! zise el cu ochii strălucind la fel ca ai ei. Și se întâmplă să avem șampanie pregătită în frigider pentru a toasta la începutul relației noastre. Hai să ciocnim un pahar.

– Mi-ar face plăcere, dar nu știu dacă trebuie, spuse ea privind spre navigatorul șef. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat ultima dată când am toastat.

– Noaptea asta mi se va întipări în memorie, zise Alec privindu-i picioarele lungi și frumoase. Ai grijă, nu mă voi mai purta ca un sfânt dacă se va mai ivi ocazia.

Ieșind în aerul nopții, privi înapoi spre ușă, râzând.

– De fapt, nu mă aflu de partea sfinților.

*

* *

Se făcuse aproape nouă când Bunny se urcă pe bicicletă în dimineața următoare, dar nu-i mai păsa de întârziere. Pedalând repede, nu mai observă norii de pe cer, nu auzi cântatul păsărilor, nu mirosi florile și nu văzu valurile râului. Mintea și inima ei păstrau atingerile lui Alec pe corpul ei, pe față, râsul lui și sentimentul de fericire.

Făcând slalom cu bicicleta prin traficul aglomerat la acea oră, simți brusc nevoia să zâmbească și să salute toți oamenii. Se simțea ca și cum fusese eliberată din închisoare, iar sentimentul libertății îi dădea o senzație minunată.

La Woodbox, Alec lăsase mesajul că va lipsi toată ziua, pentru că mergea să discute cu bancherii. După ce-și schimbă costumul de bicicletă, Bunny se duse la ambalare pentru a saluta echipa specială, ceea ce-i intrase în obișnuință de când Alec se ocupa de îndatoririle de manager.

Când intră în sala de asamblare, Tess și Dwight așteptau cu nerăbdare pauza pentru a discuta. Cu ochii strălucitori, plini de speranță, o întrebară pe Bunny dacă ar putea avea un mariaj ca oameni normali. Luând-o prin surprindere, nu știu ce să le răspundă.

Îi veni greu să facă restul turului pentru a saluta fiecare persoană din echipa specială și pentru a vorbi cu toți. Dragostea necondiționată și încrederea care erau zugrăvite pe fețele lor o făcură să înțeleagă de ce Alec se simțea obligat să le apere viitorul.

După un timp, când se întoarse în biroul ei, mintea îi era preocupată de multe gânduri. Trecând pe lângă Nan și salutând-o numai printr-un zâmbet formal, se așeză la biroul de lucru pe care și-l crease folosind computerul. Își scoase ochelarii și începu să facă baloane din guma de mestecat, privind monitorul stins pe care vedea ca într-un film momentele în care făcuse dragoste cu Alec.

Nici nu observă când colega ei de birou îi aduse o cană de cafea neagră, după care își rezemă corpul umflat din cauza sarcinii de birou.

– Ești bolnavă sau ceva de genul ăsta?

– Hm?

– Mă întreb dacă trebuie să chem salvarea?

– Ce? Bunny își mestecă repede guma și o privi după care sări în picioare și o cercetă mirată. Cine are nevoie de salvare? Doar nu...?

– Nu eu, *tu*! Nu te-am văzut niciodată atât de îngândurată și nici într-o asemenea stare total nepotrivită pentru tine. Ce ți s-a întâmplat?

– Mie? În obrajii lui Bunny apărură pete roșii, înainte de a realiza că Nan n-avea de unde să știe ce s-a întâmplat. Avea cu siguranță febră, dar nu pentru că ar fi fost bolnavă. Hainele mele? Își privi blugii albi, bluza de bumbac bleu și sandalele. Am fost la cumpărături în Cleveland și mi-am ales câteva lucruri simple, pentru prima dată în viață. Voiam să arăt mai potrivit pentru aceste lucruri. Vreau să spun, toată lumea se îmbracă normal, nu formal... ei bine, știi tu.

– Da, mormăi Nan, suspicioasă.

– Mai bine mă apuc de treabă, zise Bunny prudentă, nedorind ca legătura ei să fie cunoscută de toată fabrica.

Nici măcar computerul nu-i distrăgea atenția. Alec îi domina gândurile. Vorbise despre faptul de a trăi clipa, dar, din nefericire, dorea mult mai mult. Luni, ani, pentru totdeauna. O căsătorie? Din nefericire, gândul la Dwight și Tess o făcu să se întrebe dacă ea și Alec erau mai potriviți pentru o relație de lungă durată. Probabil că acum era manager, dar nu va ajunge niciodată la experiența și potențialul ei. Nu ținea la lucruri ca poziție socială și statut însă bărbații trebuie să se simtă puternici.

Se simțise întotdeauna singură și tânjise după tandrețea bărbaților în celelalte relații de dragoste pe care le avusese, cul-

minând cu Nick. Sentimentele pe care le avea pentru Alec erau mult mai intense. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că se va simți stânjenit de capacitățile ei și-i va întoarce spatele după primele momente de fericire. Ar face orice pentru a preveni asta. Dar ce-ar putea face?

Sărind de pe scaun, Bunny trecu de birou și se opri la cel al lui Nan pentru a privi poza ei de familie, care-l includea pe soțul ei iubitor, cu fața mare. Nedorind să-și dezvăluie dilema personală, abordă subiectul de departe.

– Căsătoria trebuie să fie un lucru complicat din moment ce multe cupluri ajung la divorț.

Nan se rezemă de spătar și își ridică întrebător sprâncenele.

– Nu te pot contrazice.

– Spune-mi să-mi văd de treburile mele dacă nu vrei să-mi răspunzi, dar cum reușești să fii fericită? Nu e dificil când soțul tău este plătit cu ora și tu ai un post mai important, de unde câștigi mai mulți bani?

– Dragă, deschizi un subiect extrem de delicat. Chuck e un bărbat care crede că locul femeii este în casă. Dar nu ne-am putea permite anumite lucruri fără salariul meu. Desigur că acest lucru ridică probleme.

– Mi-era teamă de asta, murmură Bunny oftând adânc. Cum te descurci cu această problemă?

– Tot ce pot face e să încerc să mă ocup de gospodărie, iar în același timp să-i respect sentimentele. Chiar și așa putem intra în conflict, dacă nu știm cum să ne exprimăm sentimentele și adesea ne pufnește râsul când nu reușim să le rezolvăm.

– Înțeleg.

Bunny așeză poza la loc și se întoarse la biroul ei mestecând gumă și jucându-se cu un stilou. După un timp, murmură:

– Marea mea problemă este că n-am învățat să fiu femeie. Și nu mulți bărbați sunt dispuși să fie sinceri. Amintindu-și că nu trebuia să discute la modul personal, adăugă repede: Vorbesc teoretic, înțelegi?

– Ah, desigur. Nan încuviință, așezându-se confortabil în scaun. Dar nu faci decât să-ți creezi probleme. A fi sincer e ușor, însă a fi femeie e primul lucru care-l atrage pe un bărbat. Nu-l interesează decât sexul, munca lui, stomacul și pasiunile lui.

Întorcând stiloul pe toate părțile, Bunny încercă să-și imagineze figura lui Alec dacă s-ar întâmpla ca ea să fie ultima femeie din lume. Putea trece peste asta? O privi pe Nan.

– Numai teoretic, dacă nu te superi, mă descurc foarte bine cu sexul opus, dar nu știu nimic despre bărci și habar n-am să gătesc.

– Ei bine, există o grămadă de cărți despre bărci și mult mai multe despre gătit. Sunt sigură că ești destul de deșteaptă pentru a citi și a urma o rețetă. Nan zâmbi, făcând pe proastă. Teoretic vorbind, angajații sunt încântați să-l vadă pe fluturașul Alec învins. Am pus pariu asupra duratei în care te va cuceri. Trebuie să le dai ceva frumos de gândit în aceste timpuri grele.

Făcând un balon, Bunny lăsă stiloul din mână și râse acru.

– Ah, minunat, chiar de asta aveam nevoie! Din moment ce tot nu-mi pot face un rost și nu-mi merge nimic, cel puțin mă pot duce la librărie.

Entuziasmată, Bunny își îmbrăcă din nou costumul de spandex, își luă bicicleta și plecă să cumpere o carte de bucate. După ce studie un meniu sugestiv, se opri de câteva ori în drum spre căsuță. Despachetând cumpărăturile în bucătăria acum strălucind de curățenie, cu perdele curate și ustensile strălucitoare, începu să creeze o seară foarte specială pentru bărbatul ei.

Capitolul 10

Alec se întoarse la Woodbox cu știri minunate din expediția prin bărci. Era dezamăgit și surprins că Bunny părăsise deja fabrica, pentru a ajunge acasă înainte de prânz. Știind-o conștiincioasă în munca ei, acest eveniment unic îl îngrijoră. Spera să nu fie bolnavă. Nici nu voia să se gândească la faptul că probabil ea începuse să regrete că făcuseră dragoste și-l evita. Acest lucru i-ar fi frânt inima, deoarece în numai o zi parcă ruptă din rai devenise singurul sens al existenței lui. Nu putea trăi fără ea.

Trebui să-și stăpânească îngrijorarea până la ora șase seara, când își termină treburile. Grăbindu-se spre casă în mașina lui de mare viteză, oftă ușurat când văzu bicicleta lui Bunny rezemată de veranda căsuței. Mașina ei se afla în garaj încă de când venise, ceea ce demonstra că nu-și făcuse bagajele ca să plece.

Când se îndreptă spre căsuță, inima îi tresări de bucurie când o văzu ieșind pe verandă pentru a-l întâmpina.

– De ce ai plecat de la birou? îi strigă el. Ești bolnavă?

– Nu, am venit acasă pentru a-mi aștepta domnul și stăpânul, îi răspunse ea zâmbind.

– Dar nu-ți stă în fire să abandonezi treburile chiar de dimineață.

– Hotărăște-te odată, dragul meu. Îmi amintesc că te-ai supărat pentru că lucrez prea multe ore în ultimul timp. Acum te superi pentru că am plecat devreme?

– Ei bine, doamnă Bernice Fletcher, nu-mi amintesc să-mi fi urmat vreodată sfaturile fără a duce o lungă bătălie.

– Am mai întors o pagină, spuse ea, adăugând: Nu-mi mai spune Bernice, cu toate că asta n-o prea deranja în ultimul timp, începuse să se simtă ca „Bernice".

– Bunny, Bunny, Bunny, repetă el pășind cu pantofii negri strălucitori pe prima treaptă a verandei.

Briza apusului ridică ușor pantalonii scurți ai lui Bunny și flutură cămașa galbenă care-i acoperea sânii, lăsându-i un umăr dezgolit. Părul îi era încă ud pentru că făcuse un duș, dar îl prinsese cu o agrafă. Nu purta ochelari și nu mesteca gumă. Priveliștea îl descumpăni pe Alec.

– Nu te supăra, îmi place cum arăți în aceste haine tentante, dar ce s-a întâmplat cu ținuta de gală?

– M-am decis să-mi creez o nouă imagine, omule Golightly, spuse ea, încântată să vadă că cel adorat o privea uimit și admirativ.

– Pentru ce-ți trebuie o nouă imagine?

Ea ridică din umeri.

– De ce nu intri pentru a afla?

– Plăcerea e de partea mea, prințesă. Urcând scările, Alec o luă în brațe și o sărută. Nu-ți poți imagina cât de dor mi-a fost de tine, astăzi.

– Și mie, dragul meu. Îl luă cu mâinile de după gât. De aceea am și plecat de la birou. Nu puteam face nimic, pentru că mă gândeam tot timpul la tine.

Privindu-i atent fața, parcă mai frumoasă, cu un machiaj discret, Alec murmură:

– Îmi place să vin acasă când am parte de o asemenea primire, dar nu mă pot închipui un domn și stăpân.

– Arăți incredibil de puternic, spuse Bunny dându-se înapoi ca să-i mângâie reverele costumului gri asortat cu cămășa bleu și cravata gri-închis. Pot vedea după expresia ta hotărâtă că ești gata să explodezi și că ești pe cale să faci afaceri grandioase.

– Asta, din păcate, e tot ce am făcut până acum, zise el zâmbind pe sub mustață. Woodbox-ul s-a transformat într-un loc mult prea încântător pentru mine.

– Dă-i înainte, îți place să negociezi și să închei contracte. Atinse cu un deget trăsăturile lui încordate. Pot citi pe fața ta ca și cum aș citi un raport.

– Nu face pe deșteapta cu domnul și stăpânul tău, spuse el zâmbind bine dispus. Vecinul tău simpatic tocmai a convins o bancă să ne finanțeze, dacă reușim să plătim prima parte a datoriei. Implorăm, împrumutăm sau furăm, numai să putem trece cu bine de asta.

– E minunat, dragul meu.

– Poți fi sigură de asta! Ar trebui sărbătorit evenimentul, doamnă Bunny. Așadar, îmbracă-te cu hainele elegante și mergem în oraș să bem un pahar de șampanie și să luăm cina.

Bunny râse, încântată că-i pregătise o surpriză la timpul potrivit.

– Nu trebuie să mergem nicăieri pentru a sărbători, am cina în cuptor și băutura la rece, nu șampanie, dar un vin alb foarte bun. Vino în căsuța mea, domnul și stăpânul meu.

– *Tu* ai pregătit cina? El râse în încercarea de a-și ascunde mulțumirea pe care o simțea. Ce ai gătit... salată surpriză?

Zâmbetul lui Bunny îngheță și se topi. Aceasta nu era reacția pe care o așteptase. Punându-și mâinile în șolduri, bătu în podea cu tocul sandalei.

– Trecem prin aceeași dispută în privința gătitului ca și în privința altor lucruri pe care ai crezut că nu le pot face, ca de exemplu curățenia în căsuță?

– Nu, nu! mi-am învățat lecția, spuse Alec repede, ridicând mâinile pentru a face pace. Numai că ideea că tu ai stat în bucătărie pentru a pregăti o cină caldă m-a luat prin surprindere, atâta tot. Am o mare încredere în capacitățile tale.

– Ei bine, așa cred și eu.

Încrederea în sine era numai bravadă pentru că acum, când el era aici, începuse să se neliniștească din cauza calității mâncării pe care o preparase. Se întoarse și se opri în pragul ușii.

– Depinde de tine, intră dacă vrei.

– Vreau, prințesă, crede-mă, vreau.

Alec nu mai intrase în casa de oaspeți din ziua în care Bunny o curățase. Aprecierea lui crescu și mai mult când observă nota country pe care o adăugase. Pe canapea se aflau perne brodate și un pled afgan, pe podeaua din lemn covorașe din lână și pe pereți picturi florale. Draperii albe erau agățate de o parte și de alta a ferestrelor. În bucătărie, așezase masa punând o față de masă bleu și farfurii cu flori înconjurate de tacâmuri strălucitoare, pahare sclipitoare, buchețele de flori și lumânări. Iar în aer plutea o aromă plăcută.

Îi plăcea la nebunie cum arăta căsuța pentru că acum semăna cu un cămin adevărat, însă îl îngrijora mult felul în care Bunny se adaptase și se îndrăgostise de gospodărie. Întâi făcuse curățenie, acum gătea; oare pasul următor nu erau copiii care să-i alerge printre picioare?

Inima lui tresări când o văzu cum își leagă un șorț alb de gât. Nervozitatea îi aspri vocea.

– Un *șorț*? Cine te crezi?

Degetele ei înghețară pe nodul care lega șorțul de mijloc.

– Ce ți se pare atât de ciudat la un șorț? îl întrebă ea în defensivă, rănită și uimită de reacția lui.

– Nu pot înțelege obsesia ta pentru curățenie și gătit. Desfăcând nasturii hainei și ai vestei, își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Te porți de parcă ți-ai face un cuib, sau cam așa ceva.

Bunny realiză că până la urmă el se purta ca un fluturaș căruia îi era teamă de situațiile complicate. Încercă să-și reconstruiască vechea imagine protectoare, însă îi era greu deoarece trecuseră de flirturile nevinovate. Tot ce reuși să facă era să-și pună ochelarii care zăceau pe cartea de bucate.

– Nu mi-am dat seama că e o obsesie să pregătești cina pentru bărbatul iubit. Vocea ei era indiferentă și ochii albaștri reci. Chiar am crezut că-mi place, până acum câteva clipe.

– Nu, nu asta am vrut să spun. M-am exprimat greșit. Șorțul m-a enervat. Tot ce vreau să spun e că ai prea mult talent pentru a sta lângă aragaz.

– Lasă-mă să mă lămuresc. Vrei să spui că pentru tine e normal să te joc pe o barcă visând să navighezi pe ocean până când uiți de viața reală, dar eu trebuie să rămân o femeie de afaceri dinamică, neavând timp pentru momente intime? Privind bucătăria mică, se întrebă de ce micul ei plan prostesc dăduse greș. Spatele i se lăsă, ca și cum ținea pe umeri povara întregii lumi. Am obosit să fiu stăpână pe mine și să vă arăt calitățile, ție și lui George, pentru ca visele să vi se împlinească.

Neștiind ce să facă, Alec își scoase mâinile din buzunare și își frecă bărbia, încurcat.

– Oh, Dumnezeule, ai dreptate, m-am purtat ca tatăl tău! Îmi pare rău, draga mea. Ai dreptate, am încercat să te împing spre multe lucruri, numai din egoism.

Bunny îl privi câteva clipe.

– Nu, ai dreptate, e o prostie să pretinzi că ești ceea ce nu ești. Un șorț trebuie să arate ridicol pe mine. Ducând mâinile la spate începu să desfacă nodul. Și nu-ți cere scuze, deoarece amândoi suntem egoiști și de aceea am căzut în capcana dragostei. Cred că am încercat să scap de o ardere internă.

Alec o luă în brațe și o ajută să-și lege din nou șorțul.

– Îmi place cum îți stă cu șorț. Îmi place casa așa cum ai aranjat-o tu și ador aroma care vine din cuptor. M-am purtat ca un ticălos, pentru că mi-e foarte frică să nu-ți faci... iluzii inutile.

Fața lui era transpirată și plină de multe emoții, teamă, îngrijorare, și da, iubire pentru ea. Acceptând mai mult ceea ce vedea decât cuvintele pe care le auzise, Bunny îl mângâie pe obraz.

– Dragă Alec, ești atât de sensibil! Visul meu e viața împreună cu tine.

Tăindu-i respirația, îi acoperi repede buzele cu un sărut, după care își ridică privirea.

– M-ai făcut, foarte, foarte fericit, scumpa mea.

– Îmi pare bine, omule Golightly, zise ea zâmbind. Sper că ești și foarte, foarte flămând, pentru că cina este gata. Nu-ți pot garanta rezultatele, dar voi urî gătitul dacă eforturile mele au fost în zadar. Ești destul de curajos să încerci?

– Trebuie să știi că mă interesează foarte mult mâncarea, spuse el ridicând nasul pentru a adulmeca. În aer se simte mai puțin aroma unei mâncări de regim și mai mult a unei delicatese pe care mi-o vei pune pe farfurie.

Râzând bucuroasă că neînțelegerea a trecut sau a fost dată uitării, ea deschise ușa frigiderului și scoase sticla din congelator.

– Hai, nu mai face pe deșteptul și deschide sticla de vin. E timpul să toastăm.

– Ai dreptate.

Deschise sticla și turnă în pahare, după care i-l înmână pe al ei și îl păstră pe celălalt.

– Pentru noi și pentru prezent.

Ciocnind paharele, Bunny gustă. Gândindu-se la încercarea nereușită de a fi o femeie perfectă, se întreabă dacă se puteau gândi la viitor.

– Ultimile clipe petrecute împreună au dovedit că nu e chiar atât de ușor să fii sincer. Suntem încă doi străini când e vorba să ne înțelegem unul pe altul.

Alec zâmbi mulțumit.

– Totuși, mi se pare că am făcut pași importanți în a ne cunoaște unul pe celălalt. În sfârșit, am înțeles că nu-i cinstit să las totul în seama ta.

– Și eu am încercat să manipulez lucrurile, zise ea, dar numai pentru că suntem atât de diferiți, țelurile noastre se află la poluri opuse. Privind marginea paharului, zise cu tristețe: Relația noastră pare la fel de fără speranță ca a lui Tess și Dwight. Când m-am dus la asamblare în această dimineață, m-am întrebat ce cred despre căsătoria lor, le e frică să deschidă subiectul în fața familiilor lor.

Alec își stăpânea propriile dorințe de căsătorie și această idee îl făcu să ridice sprâncenele.

– Ce le-ai spus?

Bunny zâmbi, la fel de tristă.

– Să te întrebe pe tine.

– Mulțumesc mult! zise el oftând. Da, voi vorbi cu ei și mă voi interesa ce cred părinții lui despre asta.

Sorbind din vin, Bunny îi privi figura frumoasă și trupul viril.

– Știu că sunt îndrăgostiți, dar nu cred că au aceleași sentimente... ei bine, știi... ca ale noastre.

– Numai mintea lor este limitată, celelalte sisteme funcționează perfect, spuse Alec așezându-și vesta și haina pe spătarul scaunului. Dar nu va fi ușor pentru doi oameni cu capacități limitate să aibă o viață comună.

Bunny scoase un bol cu salată din frigider și-l așeză pe masă, gândindu-se cum Tess și Dwight erau plini de afecțiune în acea dimineață, și la căsnicia lui Nan.

– Se pare că păstrarea unei relații nu e ușoară pentru nimeni.

– Probabil că ai dreptate, prințesă. Alec se așeză pe scaun și își încrucișă picioarele, trecând la un subiect mult mai personal. Te-ai gândit vreodată să te căsătorești?

Bunny zâmbi ușor. După felul în care reacționase la bunele ei intenții, nu avea de gând să-i spună că aranjase această casă tocmai în acest scop.

– Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la mine ca la o persoană făcută pentru căsătorie. Ce ai de spus despre tine?

– Eu sunt și mai puțin făcut pentru asta, din toate punctele de vedere. Rezemându-se de spătar, mângâie cu degetul gura paharului. Te-ai gândit la o viață împreună cu un bărbat?

– Cine nu se gândește la astfel de lucruri? Punându-și o mănușă groasă, Bunny scoase casoleta fierbinte din cuptor și o așeză pe prosopul gros de pe masă, privindu-l lung. De ce întrebi?

Luând o gură de aer, Alec abordă subiectul pe ocolite.

– O dată, demult, am dus-o pe Frumoasa Adormită în camera ei de hotel și de atunci visez s-o aduc la castelul meu și s-o sărut ca s-o trezesc în fiecare dimineață.

Inima lui Bunny se opri.

– E o invitație?

El respiră greu.

– Un fel de... Da.

După un moment de gândire, ea se așeză în poala lui și-l îmbrățișă pe după gât.

– Castelul tău e plin de tentații, dar Frumoasa Adormită abia și-a dat seama cine este, de când locuiește în căsuța de fildeș. De ce nu lăsăm lucrurile așa cum sunt, împreună cu faptul că prințul are mereu ușa deschisă? E bine așa.

Mângâindu-i spatele cu mâna, Alec o trase aproape de el și o sărută.

– Ai grijă, nu renunț așa de ușor. Voi face progrese până voi ajunge la sufletul tău.

– Aș fi dezamăgită dacă n-ai face-o. Îl sărută, zâmbind. Dar dacă tot intenționezi să muncești din greu, ar fi mai bine să mănânci ca să capeți puteri.

Ridicându-se, Bunny aduse încă două farfurii calde de pe aragaz. Ridicând șervetele, servi salata de spanac, piept de pui cu garnitură de portocale, broccoli cu brânză și pilaf. Așezându-se pe scaunul ei, zise neliniștită:

– Acesta este momentul adevărului.

– Totul arată tentant, zise Alec politicos, ducând încet furculița la gură.

Ținând furculița în aer, ea îl privi fără să clipească, în timp ce el gustă din toate felurile. Dacă numai pretinde că-i place, expresia feței îl va da de gol.

Însă mimica lui se potrivea cu cuvintele pe care le rostea:

– Nu mă așteptam la mâncare *adevărată*. E delicioasă!

Ea zâmbi, încă îngrijorată.

– Chiar credeai că te voi obliga să mănânci regim vegetarian.

– Meritam asta pentru felul în care te-am tratat. Își dovedi încântarea mâncând tot din farfurie și savurând ultimile înghițituri.

Bunny mâncă repede, cu un apetit de zile mari, provocat de mândria realizării ei. Râseră și vorbiră în tot timpul mesei, discutând despre mâncărurile preferate. Când Alec înghiți și ultima firimitură, ștergându-se cu șervetul, ea zise:

– Ți-am spus că rețetele folosite provin dintr-o carte de bucate pentru o viață sănătoasă. Toate au puține calorii.

– Știam asta! exclamă el râzând. Trebuia să-mi dai ceva sănătos să mănânc, nu-i așa?

– Desigur. Își puse coatele pe masă zâmbind. Am de gând să te păstrez într-o formă excelentă, pentru a repeta demonstrația de ieri.

*

* *

Când soneria ceasului răsună în dimineața următoare, Bunny se trezi și apăsă butonul de oprire înainte de a realiza că în pat cu ea se afla un bărbat dezbrăcat. Și ea era tot dezbrăcată.

Trase pe ea un capot și îl privi pe Alec. Părea foarte tânăr și vulnerabil în somn, cu buzele puțin depărtate și genele lungi umbrindu-i obrajii. În același timp avea un aer masculin, deoarece cearșaful abia îi acoperea talia și pieptul musculos. Mușchii încordați ai brațelor îi sprijineau capul. Mustața ciufulită îi dădea un aer caraghios.

Fericirea pe care o simțea știind că el face parte din viața ei întrecea orice sentiment pe care-l avusese. Refuza să asculte clopoțeii din mintea ei care o avertizau că trăiește numai un vis. Oare nu era timpul să se trezească la realitate? Viața ei fusese prea bine trasată și logică până acum. Nu avusese parte de bucurie.

Aplecându-și capul, Bunny îi sărută ușor buzele.

– Ridică-te și strălucește, adormitule. E timpul să mergi la slujbă.

Alec își încordă mușchii într-o întindere fascinantă. Apoi deschise ochii și o privi adânc, atât de adânc încât Bunny se simți învăluită de căldură.

– Bună dimineața, frumoasă doamnă, șopti el întinzând mâinile care s-o cuprindă în brațe. Visez, sau te afli într-adevăr cu mine în pat?

– Dacă totul e un vis sper să nu mă trezesc niciodată.

El zâmbi pe sub mustață și o luă în brațe ca s-o sărute. Când termină, șopti:

– Noaptea trecută a fost cea mai minunată din viața mea, scumpo.

– Și a mea, dragule. Bunny își cuibări fața la umărul lui, jucându-se cu degetele în părul de pe pieptul lui. Care este numele Frumoasei tale Adormite? Ai trezit-o la viață pentru a intra în lumea magică pe care ai creat-o cu dragostea ta.

Strângându-i trupul mic în brațe, el oftă.

– Mi-aș dori ca noaptea care a trecut să dureze o veșnicie și totul să se repete la nesfârșit.

Amândoi tresăriră când soneria se auzi din nou. Bunny o opri. Alec își privi ceasul, mormăind:

– Data viitoare când vom construi o lume a viselor, nu crezi că n-ar trebui să ne trezim pentru a pleca la serviciu?

– Să sperăm că, folosind imaginația, voi alege momentul oportun.

– Momentul oportun, șopti el, mângâindu-i sânul cu degetul.

Mâna lui alunecă pe spate, revenind la sâni și coborând pe sub cearșaf ca să-i mângâie și restul corpului.

– Nu e păcat că nu avem mai mult timp pentru a afla dacă lupul mai poate fi mare și rău după o noapte ca aceasta?

Bunny era stăpânită de febra dorinței și râse încet, după care își strecură degetele sub cearșaf ca să-l mângâie.

– Din partea mea, lupul pare uimitor de mare și rău. Și din moment ce tu ești șeful, nu trebuie să dai explicații pentru întârziere.

Ridicând o sprânceană, și mârâind ca lupul, îi spuse:

– Hai să mai privim o dată bunătățile din coșuleț, scumpa mea Scufiță Roșie.

Întorcându-se spre ea, Alec îi acoperi gura cu sărutări dulci și tandre. Ridicându-se în genunchi îi sărută sânii și gâtul, înțepându-i pielea cu mustața.

– Iubește-mă, omule Golightly, șopti Bunny cu greu, în timp ce-i mângâia trupul cu mâinile. Iubește-mă din nou.

– Da, te vreau, prințesă, murmură el cu vocea răgușită.

Unindu-se într-o singură ființă dansară același dans străvechi până când Bunny ajunse la extaz. În final gemu cu putere în brațele lui și se pierdu pe culmile fericirii.

Puțin mai târziu Alec gemu și el fericit. Încet, blând, tandru, se întoarse la realitate și-i zâmbi cu ochi admirativi.

– Frumoasă doamnă, ești uimitoare. Te vreau și mâine în brațele mele, și toată viața de acum înainte.

Bunny îi puse un deget pe buze.

– Sst, să nu ne gândim la ziua de mâine. Să trăim toate clipele minunate în care suntem împreună.

Îi sărută degetul.

– Dar după această noapte mă voi simți destul de singur în tristul meu castel.

Bunny se gândi o clipă, după care-i zâmbi dulce.

– Trebuie să recunosc faptul că m-am simțit minunat când m-ai trezit cu un sărut.

– Dacă-mi amintesc bine, prințesa a trezit prințul cu un sărut de data asta, scumpa mea, murmură Alec cu vocea plină de dragoste.

– E o diferență?

– Nu. El îi atinse vârful nasului cu un deget.

– Bine, fiindcă mi-ar plăcea să am un prinț care să doarmă în fiecare noapte în căsuța de fildeș.

– Ce idee minunată, prințesă. Luând-o în brațe o sărută și-i mângâie brațele. De ce să nu schimbăm asta? Aseară mi-ai refuzat invitația.

– Știu, dar dacă mă voi muta în casa ta mare mă voi trezi la realitate, spuse ea gânditoare, după care zâmbi. Aceasta e căsuța mea, turnul de fildeș, locul perfect pentru un vis. Ce zici de asta?

– Cred că ai mare dreptate. Alec își înfundă fața în părul ei, zâmbind, parcă beat de fericire. După câteva clipe, respiră adânc și-i șopti: te iubesc, mica mea Frumoasă Adormită.

Inima lui Bunny tresări de fericire când îi auzi cuvintele, chiar dacă știa că e un joc.

– Și eu te iubesc, Făt-Frumosul meu.

Sărutându-i umărul moale, spera ca dragostea să nu fie cel mai mare vis pierdut.

Capitolul 11

Alec începu cursele între eleganta casă de granit, unde nu se simțea deloc bine, și căsuța care era un simbol al schimbării lui Bunny dintr-o femeie dinamică, preocupată de carieră, într-o gospodină drăguță și blândă. Treptat, hainele lui își făcură loc în dulap, iar trusa de bărbierit și celelalte lucruri personale se aflau în baie.

Cum zilele de iubire treceau repede, se întrebă cât timp va mai avea parte de toată bucuria și fericirea din lume. Înotau în piscină, stăteau în casa mare, mâncau acolo, aveau diferite activități, dar dormeau întotdeauna în căsuța mică. Era un vis extrem de seducător. Lui Alec i să părea că totul era o joacă de copii.

Dorea ca fragila lor legătură să dureze veșnic, dar timpul nu le oferea multe speranțe. Dacă nu plăteau împrumutul până la sfârșitul lui august, pierdeau Woodbox-ul. Pe de altă parte, contractul lui Bunny se termina curând. Spectrul vieții ei adevărate, dominată de preocuparea Falinei, îl ducea la disperare. Cu tot acest viitor nu prea frumos pe care-l întrezărea, tot nu putea aduce vorba despre căsătorie, deoarece ar fi trebuit să-i mărturisească adevărul stupefiant despre sine. Și asta făcea să nu-i poată oferi o viață plină în momentul în care dorea să devină cu adevărat femeie.

După programul încărcat pe care-l avea la Woodbox, lucrau împreună la cabina bărcii. Ca parte a campaniei de convingere a lui Bunny ca să rămână, Alec instală mai întâi cabina navigatorului, pe care o umplu cu hărți și cărți, un compas și un sextant. Spera că ea va începe să studieze cărțile de navigație și va fi fascinată. Într-o seară, termină de instalat masa și scaunele.

– Ce spui de asta?

Lasând ochelarii pe hărțile de pe birou, Bunny se ridică și veni lângă el, purtând un șort alb și o bluză scurtă.

– E la fel de frumoasă ca măsuța din casa de oaspeți. Îmi place foarte mult.

Mândru de realizările lui, Alec se așeză pe scaunul din fața ei, sprijinindu-se cu coatele pe masă.

– Studiezi cărțile de navigație de câteva săptămâni. Te-ai hotărât unde vom călători mai întâi?

– Nu m-am gândit unde, ci cum. Îi mângâie mâna cu un deget. Unde ai vrea să mergem?

El îi studie figura atât de minunată, care avea doar puțin ruj și o idee de fond de ten aproape invizibilă.

– Nu e o alegere prea grea. Tahiti. De când te-am întâlnit, mi te-am imaginat pe o plajă sălbatică, presărată cu nisip alb, valurile line ale tropicelor mângâindu-ți picioarele. Aveai o floare mare, minunată după ureche și purtai numai o bucată de pânză în jurul șoldurilor.

– Sună fascinant. Bunny îi privi tricoul negru cu care era îmbrăcat. Și tu ce vei purta?

– Nu m-am gândit și la mine, erai numai tu, spuse el. Ce-ai dori să port?

După ce zâmbi, ea murmură:

– O floare după ureche.

– Aha! dacă așa vor sta lucrurile, ar trebui să mă grăbesc să termin barca. Alec îi ridică mâna și-i sărută degetele. Ai plecat vreodată din America pentru a naviga pe ocean fără nici o țintă?

– Nu pe o barcă și nu spre Tahiti, dar George m-a dus în Europa de câteva ori.

Faptul că-l menționase pe tatăl ei o făcu să coboare cu picioarele pe pământ. Încercând să și-l șteargă din minte, se ridică și se îndreptă spre locul unde va fi bucătăria, care acum era plină de scânduri, cuie și așchii de lemn. Nu reușea, nu putea să nu-și amintească viața pe care o dusese înainte.

*
* *

Îngrijorat că uitase de realitate, Alec se simțea fericit cu Bunny tot timpul zilei, în fiecare zi, la muncă și acasă.

Într-o zi de miercuri, el se afla la bufet mâncând un sandviș și bând o cola. Bunny era alături, luând cu linguriță dintr-o cutie de iaurt dietetic cu cereale și bând apă minerală. Făcuse un tur de marketing și Alec se gândea că arăta minunat în costumul negru și bluza albă pe care le purta, împreună cu bijuterii de aur. Această femeie de carieră, care era a lui, se întorsese și lumea devenise iar plăcută, chiar minunată.

Întreruperea lui Jack Budd de la fabricare părea extrem de nepotrivită când se apropie și se așeză la masa lor, scoțându-și pălăria galbenă.

– Știi că n-am mai fost invitați de mult și de aceea trebuie să admiți ceea ce știe deja toată lumea, spuse el cu ochii strălucitori. Ei bine, ne-am decis că învingătorul e obligat să-și mărească puțina contribuție la acțiuni.

– Ah, chiar așa? mormăi Alec pe sub mustață. Lângă el, Bunny începu să râdă, încurcată.

– Așa e, și am aprecia dacă ne-ai spune când vom afla dacă am făcut o investiție bună. Jack bătu din palme. Relația voastră este ca un serial de suspans cu foarte multă acțiune, știi asta?

– Știu, încuviință Alec, împotriva voinței lui.

Jack privi graficul agățat pe peretele bufetului, parcă pentru a spune tuturor că erau foarte aproape de a primi fonduri suplimentare.

– Presupun că știi că banii au curs cu nemiluita la început, însă acum donațiile par să scadă din ce în ce mai mult.

– Am constatat de mai multe ori acest lucru. Alec mușcă încă o dată din sandvișul lui, cercetându-i conținutul care ajunsese aproape de sfârșit. Ne-au mai rămas treisprezece procente, ceea ce înseamnă că suntem mai aproape de realizare decât săptămâna trecută.

Jack încuviință.

– E adevărat, dar am început să credem că nu vom reuși niciodată să le acoperim pe cele rămase. Nimeni nu poate munci mai mult ca acum pentru realizarea comenzilor. Presupunem că ai câteva planuri pentru a face situația posibilă.

– Și eu și Bunny încercăm să găsim sursa de împrumut.

– Știm cu toții asta, spuse Jack plin de convingere. Dar în cazul în care nu veți găsi nimic, am discutat între noi și ne-am gândit să mai mărim investiția. Am fost delegat să împărtășesc această idee doamnei aici de față.

Bunny lăsă apa de o parte și ridică sprâncenele, încurajator.

– Ce sugerezi?

– Majoritatea angajaților merg la biserică și la cluburile din împrejurimi și ne întrebăm dacă ar fi bine să facem o loterie cu mobilier de la Woodbox pentru a aduce fonduri suplimentare.

– N-am experimentat nimic de genul loteriei până acum, deci va trebui să discut cu avocații corporației despre legalitatea acestei acțiuni înainte de a lua ideea în considerare. Se întoarse spre Alec. Ce crezi despre asta?

El ridică din umeri și respiră adânc.

– Cu tot respectul pentru meticuloasa producție de aici, vă întreb dacă totuși credeți cu adevărat că oamenii vor da banii pen-

tru un bilet cu care pot câștiga un articol de mobilier pe care va trebui să-l asambleze singuri?

Jack se așează mai bine pe scaun și își vârî mâinile în buzunarele bluzilor.

– Mă gândesc că orice proprietar al unei case are un depozit pe lângă garaj. Punând bucățile de mobilă acolo, cred că oamenii din aceste locuri vor cumpăra bilete numai pentru a ajuta la menținerea în funcțiune a Woodbox-ului. Zâmbi, foarte puțin îngrijorat. Mai ales dacă frumoasa doamnă consilier le-ar face această ofertă. Cine v-ar putea refuza, doamnă Fletcher?

Bunny își scoase ochelarii cu rame de aur și ridică o sprânceană.

– Bine, fă-mi lista bisericilor și cluburilor, iar dacă aflu că acțiunea este legală, voi trece la treabă.

După plecarea lui Jack, Bunny aruncă resturile prânzului și părăsi bufetul. Începuse să plouă și de aceea fugi cât putu de repede spre clădirea principală.

– Lucrurile nu merg chiar atât de bine azi, comentă Alec care i se alătură, ținându-și balonzaidul deasupra capului ei, ca pe o umbrelă.

– Ca să fiu sinceră, spuse ea când intră pe ușă, nu-mi amintesc ca vreun lucru anume să meargă bine la Woodbox de când am venit.

– Vino în birou să mai verificăm o dată cifrele și întreaga situație.

Agățându-și balonzaidul ud în cuier, Alec își suflecă mânecile cămășii albe, se așeză pe scaunul lui, pe care tot îl mai cataloga drept un loc de putere minoră.

– Jack are dreptate, mai avem numai o lună și nu știm cum să plătim a doua parte a datoriei. Se întâmplă să știi cum poți jefui o bancă?

– Nu, n-am experiența necesară, din păcate. Bunny se așeză cu grație pe scaunul din fața biroului și își încrucișă picioarele lungi și zvelte. Ce-ar fi să vindem acțiuni publice?

– Ca ultimă soluție. Nu vreau să cadă nici o bucată din această fabrică pe mâini străine sau, mai rău, să las pe altcineva să ne controleze interesele. Alec privi graficul datoriei montat pe peretele biroului lui. Cred că vinderea biletelor de loterie va aduce sume importante, ce spui?

– Trezește-te la realitate, omule Golightly, te agăți de ultimul pai. Cât de mulți bani ar aduce un lucru atât de neinteresant? L-am lăsat pe Jack să vorbească pentru că asta dă speranțe angajaților, atunci când văd că lucrurile nu merg în direcția dorită.

– Mulțumesc, aveam nevoie de încurajare, mormăi el strâmbându-se.

Chiar în clipa aceea, bâzâi interfonul.

– Nan vrea să te vadă, Alec.

– Spune-i să intre.

Nan își făcu apariția.

– V-am întrerupt.

– Nu, doar o discuție. Alec îi arătă celălalt scaun. Stai jos și vorbește. Ce s-a întâmplat?

– Voi sta în picioare, mulțumesc. Mi-e prea greu să mă ridic. Doctorul a spus că sarcina a evoluat mai repede decât credea și presiunea arterială e prea mare. Cred că mi-au rămas două săptămâni în care să fac mișcări în piscină și de relaxare cu picioarele pe perne. Urăsc să fac asta, dar...

Alec o opri, întinzând o mână.

– Nu mai spune nimic, Nan. Sănătatea ta e mai importantă decât blestematele afaceri de birou. Ești în concediu medical începând de acum. Ne vom descurca până când te vei întoarce.

Bunny se ridică s-o îmbrățișeze.

– Nu-ți face griji pentru nimic, voi prelua eu îndatoririle tale și voi instrui pe altcineva, spuse ea. Dar mă aștept să mă anunți de îndată ce vei avea un copil, fie zi, fie noapte. Bine?

– Bine, promit. Mulțumesc mult. Nan zâmbi. Dacă vi se va întâmpla și vouă acest lucru, voi avea grijă să vă înlocuiesc.

Trecându-și degetele prin păr, Alec mormăi ceva de neînțeles și sfârși cu:

– A naibii întâmplare, cum face totul să se năruiască!

– De îndată ce Nan ieși din birou, Bunny exclamă:

– Ce minunat! N-am ținut niciodată un bebeluș în brațe. Crezi că Nan îmi va da voie?

– N-aș fi surprins, din moment ce femeilor le place să-și arate copiii peste tot. Alec bătu cu degetele în birou, încercând să-și dea seama cum ar putea explica problema lui unei femei care probabil vrea să dea naștere la copii și să-și dezvolte simțul matern.

Interfonul bâzâi din nou.

– Dwight e aici, Alec. Vrea să-ți vorbească.

Se ridică și o privi pe Bunny cu sprâncenele ridicate de uimire.

– N-a mai venit niciodată aici. Ce crezi că vrea?

– De ce nu-l lași să intre pentru a afla?

– Trimite-l înăuntru.

Dwight năvăli înăuntru și se postă în fața biroului care-i venea până mai sus de mijloc, deoarece era destul de scund. Nefiind la fel de retardat ca ceilalți, totuși sindromul lui Down era destul de vizibil. Îl privi rugător pe Alec, cu ochii plini de lacrimi și vorbind tremurat.

– După ce-ai vorbit cu Tess și părinții noștri, am crezut că ne putem căsători. M-am interesat și putem locui într-un loc în care oamenii vor avea grijă de noi. Avem bani pentru a ne cumpăra ce ne trebuie. Îmi imaginez schimbările, totul. Dar părinții s-au răzgândit. Mi-au spus să stau cât mai departe de Tess.

– Oh, amice, asta te doare, nu-i așa? Alec înconjură biroul și își puse brațul pe umerii lui Dwight. O protejează foarte mult, dar nu renunța, voi vorbi din nou cu ei dacă vor vrea să mă asculte.

– Mulțumesc, omule Golightly. Figura lui Swight exprima mulțumirea. Îi voi spune lui Tess că vei rezolva totul.

După ce închise ușa după el, Alec își trecu mâinile prin păr.

– Nu pot rezolva totul! Nu-mi pot rezolva nici propriile mele probleme! Dar ce cred ei că eu fac miracole? Nu știam că am o asemenea reputație.

Bunny îl luă de gât.

– Tot ce poți face e să ajuți, dar nu poți schimba lumea.

El oftă.

– Acum s-a ivit și cel de-al patrulea necaz. Nu pot fi mai multe, nu?

Nu mai apucă să spună nimic înainte de bâzâitul interfonului.

– Alec, dacă doamna Fletcher este la tine în birou, spune-i că are o convorbire telefonică.

Alec apăsă butonul.

– Da, este aici și va răspunde.

– Ea ridică receptorul.

– George, ce surpriză să te aud!

Alec se așeză din nou la birou, ascultând uimit convorbirea care se desfășura mai mult la celălalt capăt al firului.

Închizând, Bunny spuse:

– George spunea că-i este atât de dor de mine încât s-a hotărât să ia avionul până aici după-amiază, ca să mă vadă. Va pleca imediat. Se întristă. Cele trei luni pe care mi le-a oferit Faline drept răgaz sunt pe terminate, deci, îmi imaginez că va face presiuni asupra mea pentru a-i accepta oferta.

– Aceasta este una din legile lui Murphy: nu are importanță cât de frumos este visul, realitatea tot își arată chipul urât. Alec își acoperi fața cu mâinile, convins că noua lui viață fericită nu mai atârna decât de un fir de păr.

Capitolul 12

În după-amiaza zilei următoare, Bunny luă mașina și plecă spre aeroport. În ciuda faptului că ținea la independența ei, simțea cum tremură în așteptare. Nu știa ce reacție va avea tatăl ei când îi va spune că s-a hotărât să rămână la Woodbox și că avea o relație fără viitor cu un bărbat; cel puțin în ochii lui George. Nu mai mesteca nici gumă, știind că el dezaproba asta. Era greu să se lipsească de vechiul ei obicei numai pentru a-i face plăcere.

Trecând de uși, George arăta la fel de demn în costumul albastru, cu cârlionții negri curgându-i pe ceafă, în timp ce tâmplele ai încărunțiseră. Figura lui se lumină de bucurie când o văzu.

– Mi-a fost dor de tine, puiule, zise el îmbrățișând-o.

– Și mie, spuse ea lăsându-și fața pe umărul lui și respirând aerul parfumului lui obișnuit. Îl iubea foarte mult, dar nu dorea să facă un obicei din aceste îmbrățișări, așa că se îndepărtă. Să mergem spre mașină. Abia aștept să-ți arăt casa lui Alec, căsuța de oaspeți și Woodbox-ul.

– Hmm, comentă George mirat. Ce drăguț.

Ghici că gândurile lui nu erau prea bune și nervii i se mai încordară puțin. Pășind repede pe tocurile înalte, începu să enumere argumentele la care se gândise și le pregătise.

– Știu că probabil crezi că totul e ciudat, dar am început să iubesc aceste locuri și îți voi arăta toate motivele în acest sens, zise Bunny, în timp ce ajungea cu mașina pe șoseaua care n-avea standardele celei din Los Angeles. Nu există nici smog, ai observat? Cel puțin nu în weekend, își spuse ea.

George nu părea impresionat.

Simțindu-se fără apărare, Bunny privi spre minunatul oraș înconjurat de păduri verzi și munți cu vârfurile înzăpezite.

– Există o minunată grădină japoneză și una de trandafiri în parcul aflat în mijlocul orașului. Portlandul este un oraș al trandafirilor, știai asta? În cele două turnuri ascuțite de sticlă se află noul centru al congreselor. Cred că arhitecții au fost bărbați, pentru că habar n-au avut cum e să speli geamuri.

– Hm... observă George, privind-o cu ochi uimiți.

Întorcându-i privirea, Bunny simți că vizita lui avea și alte scopuri în afară de faptul că-i simțise lipsa. Nu avea de gând să se certe cu el pentru că hotărâse să nu accepte oferta Falinei. Mai ales pentru că lupta cu propriile ei sentimente confuze. Amânând inevitabilul, pentru moment se opri la o trecere de pietoni și așteptarea începu s-o plictisească.

„Hmm" era tot ce spusese George atunci când terminase. O studia cu o curiozitate evidentă.

– Acum suntem în statul Washington, zise ea întorcând mașina spre est și pornind pe șoseaua de pe estuar, parcă în fața casei de granit. Și acum am ajuns.

– Dumnezeule, asta e casa lui Alec Golightly?! exclamă George, șocat de impresia greșită pe care și-o făcuse.

Mulțumită de reacția care nu-i era caracteristică, Bunny spuse:

– Da, a moștenit-o. Tatăl lui a fost un avocat de succes înainte de moarte. A studiat la Harvard. Poți vedea și barca pe care o construiește Alec în grădina din spate.

Era mult prea interesat de barcă pentru a spune un simplu „hm".

Coborâră din mașină în garaj.

– Hai să intrăm și să-ți arăt casa.

– Am crezut că locuiești în căsuța de oaspeți.

– Așa e, zise ea arătând cu mâna spre miniatura de granit în care-i aștepta Alec. Ajunseseră la concluzia că era mai bine să-i spună că au o relație înainte ca cei doi bărbați să se întâlnească. Spera să-i poată oferi lui George un pahar de băutură tare înainte de a deschide acest subiect.

Ajungând la intrarea în casa mare, Bunny îl lăsă să intre pe ușa din față. Continuând să întârzie inevitabilul, făcură un tur. Păși fără să comenteze prin foaier, prin holul mare, prin camerele largi, mârâind la fiecare comentariu al ei. Termină turul în spațioasa sufragerie.

– Ce părere ai?

– E o casă minunată, dar îți dă un sentiment de părăsire, răspunse el perspicace. Se pare că nimeni nu locuiește aici.

– Nu e părăsită, în bucătărie este o femeie care prepară cina. Zâmbi, supărată. De obicei suntem foarte ocupați, trăim foarte simplu, dar ne-am organizat pentru a te primi.

– Hm... răspunse el ridicând sceptic o sprânceană.

– Vrei să bei ceva, George? întrebă ea făcându-i semn să se așeze pe o canapea.

– Un whisky cu gheață ar fi binevenit, zise el, ca și cum avea mare nevoie.

Turnând băuturile din barul ascuns de un lămâi imens care ajungea până la tavan, îi dădu paharul cu whisky și se așeză lângă el, sorbind dintr-un pahar cu vin.

– Nu mai pot amâna asta, George, zise ea punându-și paharul pe masă. Casa are aspect părăsit pentru că Alec s-a mutat. Locuiește cu mine în casa de oaspeți. Ne-am îndrăgostit unul de altul.

Tatăl ei luă o înghițitură mare de whisky.

– Da, mă așteptam la asta.

Bunny se încruntă.

– Chiar așa?

– Cât de naiv crezi că sunt, puiule? întrebă el tăios, strâmbând un colț al gurii. Trăiesc într-o lume sofisticată de prea mult timp.

Bunny râse.

– Alec s-a oferit să se mute din căsuță cât timp vei fi aici, deci am făcut bine că nu l-am lăsat să facă asta. Ar fi fost o insultă adusă inteligenței tale.

– Da, sunt de aceeași părere. Luă o nouă înghițitură de whisky ca și cum asta ar fi rezolvat situația. Ești absolut sigură că este tot ce-ți dorești, Bunny?

– Da, așa cred. Ridicând bărbia, se sili să nu cedeze în fața dezamăgirii lui. Sunt mai fericită decât am fost vreodată, de când m-am întors la Alec. Respirând adânc, prezentă restul situației. Nu a fost o hotărâre ușoară, dar voi rămâne aici și-mi voi face o nouă viață împreună cu el.

– Știu că ai fost foarte stresată mult timp, puiule, și te-ai gândit mult la direcția în care trebuie să se îndrepte cariera ta, spuse George privind-o suspicios, ca și cum credea că poate rezolva situația. Înțeleg că-l iubești pe Alec, dar crezi că dragostea ajunge pentru a satisface darurile și calitățile tale?

După ce ezită, gânditoare, Bunny îl răspunse:

– Crezi sau nu, m-am atașat de cei de la Woodbox. Acest lucru, împreună cu Alec, sunt de ajuns.

Tatăl ei reuși să zâmbească.

– Atunci sunt foarte bucuros că ai descoperit în sfârșit ceea ce vrei de la viață.

Tăcerea care urmă o făcu pe Bunny să se mire.

– Asta-i tot? Mă așteptam la presiunile enorme pe care le-ai făcut asupra mea când am amânat oferta Falinei ca să mă întorc aici. Cel puțin la cele de gheață pe care le-ai risipit când ți-am făcut cunoștință cu Alec. Mi-am pregătit o mulțime de justificări.

George cedă și zâmbi strâmb.

– Unul din motivele pentru care am venit în vizită este să mă scuz pentru că am intervenit prea mult în viața ta. Sunt destul de vinovat pentru ceea ce ți s-a întâmplat. Știi mult mai bine ca mine care-i cel mai bun lucru pentru tine și îți urez mult noroc în alegerea ta. Buzele lui se strânseră dezaprobator. Chiar dacă asta înseamnă Woodbox-ul.

Vizita lui devenea stranie, dar Bunny n-avea de gând să stea să-și analizeze viitorul. Se bucura că el îi acceptase hotărârea.

– Se pare că te-am subestimat, zise ea deschizând brațele pentru a-l îmbrățișa.

– Nu, n-ai făcut asta, puiule, am făcut greșeli serioase în educația ta. George îi privi hainele simple, feminine, apoi machiajul discret, aproape absent. Am început să mă gândesc la asta când ai venit de la Disneyland. Nu te-am văzut niciodată atât de fericită și de independentă. Alec m-a pus în fața acestei situații, spunându-mi că nu crede să te mai fi distrat vreodată. Are dreptate, și este o constatare tristă a faptului că n-am știut să fiu tată. Te-am iubit, dar n-am fost un părinte bun.

Bunny nu-l auzise niciodată admițând că făcuse o greșeală și se întrebă dacă are o depresie nervoasă.

– George, te simți bine? Nu cumva ești bolnav?

– Nu, sănătatea mea este excelentă. De ce?

– Nu înțeleg schimbarea ta.

Un zâmbet trist îi întinse buzele fine.

– A fost chiar atât de uimitor?

Râzând, Bunny se ridică și desfăcu mâinile.

– Adu-ți aminte că tu ai creat lumea din jurul meu, nu eu. Hai să mergem să-l salutăm pe Alec care ne așteaptă în căsuță. Apoi îți voi arăta Woodbox-ul, chiar dacă vrei sau nu.

*

* *

Bunny făcuse toate planurile pentru cina care se va servi la ora șapte și care consta într-o mâncare mult mai rafinată decât îi ceruse Alec menajerei vreodată să gătească. Planificase toate durata vizitei tatălui ei, masa era plină de lumânări strălucitoare, porțelanuri albe, fine, chinezești, argint lucios și un buchet de trandafiri din grădină.

Rosie nu era prea rapidă în ceea ce făcea, dar avea un talent special de a găti. Își îmbrăcase uniforma alb cu negru de menajeră, în timp ce servea salata de lăptuci, somon cu garnitură de ridichi sălbatice și mazăre pe farfurii asortate.

Prezentarea mâncărurilor îl impresionă în mod evident pe George și manierele lui erau la fel de elegante ca întotdeauna. Dacă fusese șocat de relația fiicei sale cu un om pe care-l credea atât de prost crescut încât ar sta cu picioarele pe masă, ținuse asta pentru el.

Alec arăta stilat în costumul lui gri și cămașă albă asortate cu o cravată colorată de mătase. Turnând în paharele de cristal un vin franțuzesc, păstra un zâmbet ascuns sub mustață. Bunny știa că întreaga situație i se părea amuzantă.

Rugându-se ca nici unul dintre cei doi bărbați să nu-și piardă firea și se provoace o scenă, Bunny îi privea din capul mesei. Căutase mult o rochie simplă, neagră, prin șifonierul ei și găsise una care-i lăsa un umăr descoperit, făcând-o să arate incredibil de frumoasă. Inima ei tresălta de emoția acestui eveniment, deoarece se gândea cu nostalgie la săptămânile petrecute într-o dietă totală.

Spre surprinderea ei, George fu mai relaxat ca de obicei și râseră cu lacrimi de poveștile pline de haz din anii începutului de carieră. Ceea ce era mai curios, părea interesat de poveștile lui Alec despre călătoriile pe mare.

– Nu știam că te interesează corăbiile, spuse ea ridicând paharul.

– Nu ți-am spus că-mi plăcea să navighez când eram tânăr?

– Nu, cu siguranță nu! exclamă ea încercând să și-l imagineze pe tatăl ei călătorind pe ocean.

După ce își termină vinul, le spuse:

– O dată, am fost membru al unui echipaj înscris în Cupa Australiei.

Părerea lui Alec despre George începu să se schimbe.

– Să particip la Cupa Australiei este cel mai important vis al meu!

– Din păcate, am pierdut. Rezemându-se de spătarul scaunului ca s-o lase pe Rosie să-i ia farfuria goală, George îi zâmbi femeii. A fost o cină minunată, draga mea, zise el pe un ton blând. N-am mâncat nicăieri în lume o mâncare atât de bună.

Înclinând capul, Rosie roși de plăcere și se grăbi să se întoarcă în bucătărie. Bunny nu putea crede că tatăl ei rostise cuvinte atât de sensibile și amabile.

– Încep să cred că nu te cunosc deloc, George.

El îi zâmbi strengărește.

– Oare copii ajung vreodată să-și cunoască părinții?

Alec râse.

– Parcă îmi aduc aminte de mama, care spunea cam același lucru.

Rosie le servi plăcintă cu lămâie și cafea, după care ieși repede. Alec deschise o sticlă de vin pentru desert și abordă din nou subiectul lui favorit în timp ce umplea paharele.

– De ce ați renunțat la navigație, domnule?

– Tensiunea profesiei mele nu mi-a oferit prea mult timp liber. George își mușcă buzele. Soția mea nu era interesată de bărci. Am preferat să stau cu ea.

Bunny nu primise niciodată informații despre mama ei fără să le ceară și de aceea se grăbi să întrebe:

– Cum era mama? Ai iubit-o foarte mult, nu-i așa?

– Era o frumusețe de femeie, foarte energică, și da, am adorat-o. O studie pe Bunny o clipă, după care-și privi ceașca de cafea. Și-a împărțit numele, Bernice, cu tine, de asemenea, puterea intelectuală pe care o avea.

Alec se simțea apăsat de o mare greutate și acest sentiment îi strânse stomacul. Îndepărtând plăcinta neatinsă, se încruntă.

– Cum își folosea inteligența mama lui Bunny?

George îl privi intens pe tânărul bărbat din fața lui.

– Nu și-a folosit-o în afaceri, din păcate. Pe vremuri, femeile făceau colegiul pentru a-și găsi un soț bun, nu pentru a-și folosi calitățile naturale. A fost fericită un an sau mai mult, dar un soț, o casă și activitățile sociale nu au satisfăcut-o. Visa la carieră, dar lucrurile n-au mers conform planului ei. Atunci a crezut că un copil îi va umple viața.

– Eu, murmură Bunny.

– Da. Ne-a iubit pe amândoi, dar sunt mai mult decât sigur că a intrat cu mașina în acel parapet pentru a scăpa de o viață care n-o

satisfăcea deloc. Mă învinuiesc pentru că n-am luat destul de în serios nefericirea ei. O privi pe Bunny. De aceea am simțit că e vital pentru tine să-ți dezvolți capacitățile intelectuale. Îi zâmbi strâmb lui Alec. Așa cum mi-ai spus, te aprob acum. Trebuia să-mi las fiica să fie copil.

Absorbită de poveste, Bunny se întrebă dacă mama ei s-a simțit și ea captivă.

– Ce ciudat! Am avut educație și posibilitățile pe care le-a dorit mama. Și iată-mă aici, fericită că am ce a avut ea... o casă și o familie. Îl privi uimită pe George. În ciuda protestelor tale, știu că trebuie să fii dezamăgit pentru că visele tale în legătură cu Faline și cu mine n-au devenit realitate.

– Exact. Visele erau ale mele, nu ale tale. Pe fața atrăgătoare a tatălui ei apăru un zâmbet când îi privi pe rând. Ridicându-și paharul de vin pentru toast, spuse: Dacă acesta este visul tău, atunci vă urez la amândoi multă fericire.

Începură apoi să discute subiecte mai vesele. Dar îngrijorarea punea stăpânire pe Alec de câte ori întorcea capul și o vedea pe Bunny. Era atât de minunată și ambițioasă în rochia scumpă pe care o purta. În adâncul sufletului, nu se putea opri să nu se întrebe ce se va întâmpla dacă va deveni ca mama ei și dacă se va plictisi de o viață lipsită de stimulente și provocări.

*
* *

La câteva zile după vizita lui George, Alec se afla împreună cu ea în birou, Bunny mestecând gumă și privindu-l cum stătea în spatele biroului, pretinzând că este extrem de ocupat cu niște hârtii. Habar n-avea ce-l frământă.

Ocupați fiecare cu gândurile lui săriră ca arși când auzi bâzâitul interfonului.

– Alec, ai un telefon important.

– Cu inima tremurând, el ridică receptorul.

– Da, aici Golightly. Ascultă câteva minute. E minunat, omule! Felicitări.

În privirea lui se citea entuziasmul și bucuria atunci când închise și o privi pe Bunny.

– Era Chuck Turner.

– Și...? întrebă ea, bătând din palme de nerăbdare. Și?

– Nan are un copil. E băiat.

Bunny aproape strigă:

– Un băiat! Oh, Dumnezeule, e minunat! Abia aștept să-l văd.

*

* *

Nan aștepta să-i cheme în vizită după ieșirea din spital, mai mult decât bucuroasă să-și arate mândria și fericirea.

După orele de program, Alec se urcă împreună cu Bunny în Mustangul decapotabil. Nașterea acelui copil îl făcea să presimtă dezastrul care va urma, și să-i pună un nod în gât.

O privea tot timpul, mai mult pentru a se asigura că mai este acolo. Arăta minunat în costumul de mătase la care purta bijuterii din aur. Fața ei era în vânt și adierea acestuia îi unduia părul mătăsos, făcându-l să strălucească și să semene cu razele soarelui. Ea era puterea vieții lui, își spuse el trist. Zâmbetul îi dispăru complet.

Îl îngrijora gândul că Bunny va cădea în aceeași cursă ca mama ei dacă vor rămâne împreună. În inima lui știa că va trebui să se despartă de ea, dar limba refuza să articuleze cuvintele.

Ținându-se de mână merseră până la ușa lui Nan care locuia într-o căsuță modestă, dar plină de fericire. Debra, care avea șase

ani, era entuziasmată de apariția fratelui ei. Chuck le oferi țigări și Bunny luă una. Mama lui Nan se învârtea de colo-colo, făcând ordine. Nan stătea întinsă pe canapea ca o regină, din nou calmă, într-o rochie înflorată.

– Vreți să-l vedeți? îi întrebă ea zâmbind.

– Abia aștept! exclamă Bunny.

Coșulețul îmbrăcat în pături se afla pe podea și era împodobit cu ciucuri albaștri. Când Bunny privi înăuntru, văzu numai un pachet înfășurat într-o păturică bleu și un căpșor ca o minge, cu păr rar. Apoi se ridicară două mânuțe miniaturale, arătând că acolo se află o ființă vie.

– I-ai dat un nume? întrebă ea.

– Matthew, zise Nan, bucuroasă. Vrei să-l ții în brațe?

Cu frică și tremurând, Bunny ridică brațele pentru a primi micul pachet. După ce Nan o ajută inițiind-o cum trebuie ținut, copilul se modelă în brațele ei ca piesele unui joc. Era o experiență pe care n-o trăise niciodată.

– Îmi pot imagina întregul proces care a făcut ca femeile și copilul să se potrivească perfect, zise ea, privindu-l pe Alec cu un zâmbet tandru pe buze.

– Da, spuse el stând deoparte, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Cum poate o ființă atât de mică să trăiască? Cu ochii strălucind că două safire, privi micuța față roșie cu ochi mari, cu un nas aproape inexistent și obraji rotunzi. Nu e adorabil? Îl privi pe Alec râzând blând. Vreau și eu unul.

– Da, șopti el cu inima înghețată.

Tot ceea ce își dorise se afla în această cameră: Bunny, dragoste, familie, un loc care să-i aparțină în această lume. Zâmbetul și entuziasmul de pe fața femeii lui de carieră îi demostrară lui Alec că o făcuse să-și dorească un copil. Îl privi trist pe bebelușul care se

afla la un centimetru depărtare de sânul ei. Îl durea extrem de mult gândul că nu-și va vedea nici un copil acolo.

*
* *

Bunny încă mai plutea de fericire când ajunseră acasă. Se schimbă într-o rochie înflorată și începu să pregătească friptura la cuptor pentru cină.

– Tot nu pot să cred cum m-am simțit când am ținut acel miracol în brațe, spuse ea privindu-l pe Alec.

Îmbrăcat în șort și tricou, el se gândea la aceleași lucruri și la faptul că o va dezamăgi. Se opri lângă fereastră și dădu perdeaua la o parte.

– Da.

Oprindu-se din tăiatul unei lămâi, Bunny îl privi cu insistență.

– Toată ziua ai spus același lucru. Ai ceva în gât, sau ți s-a întâmplat ceva?

El reuși să zâmbească vag.

– Da.

– Deșteptul Alec. Întorcându-se cu spatele la el, începu să-și pună o mie de întrebări. Punând cartofii în cuptorul cu microunde, îl privi din nou, strâmbându-se. Te deranjează faptul că rolurile noastre s-au schimbat de când am venit aici?

– Ce vrei să spui? o întrebă Alec, așezându-se pe scaunul de la masa deja aranjată cu față de masă și farfurii.

– Am venit ca expert și ți-am ținut destinul în palme, zise ea aranjând salata într-un castron. Acum tu ești șeful și eu am devenit ceva în genul unei gospodine de succes.

– Da. Alec oftă adânc, gândindu-se cât de mult se străduise pentru a amâna producerea acestor evenimente.

– Nu m-am gândit la asta înainte de a ține copilul în brațe. Bunny începu să taie legumele. Oprindu-se, întoarse capul spre el și-i zâmbi. N-ar fi drăguț să ne căsătoritm și să avem și noi copii?

Alec tresări, gata să cadă de pe scaun. Spuse printre dinți:

– Asta nu se va întâmpla niciodată!

Bunny nu știa dacă auzise bine. Punând cuțitul pe masă, se întoarse cu fața spre el.

– N-am înțeles.

El stătea în picioare și își ținea palmele reci, ude de transpirație, pe tricou.

– Ți-am spus despre sora mea retardată genetic. Nu te-ai întrebat niciodată dacă nu sunt și eu afectat, dacă n-am asemenea gene? M-am hotărât să n-am un copil, cu un astfel de handicap. Respiră adânc, cu gura uscată. Am făcut o vasectomie înainte de a-mi începe viața sexuală.

– O vasetocmie... repetă Bunny pentru a se convinge de implicațiile acestui lucru.

El își vârî mâinile în buzunare.

– Chiar așa, prințesă. Nu-ți pot oferi copiii pe care-i dorești.

Fața lui palidă și tensionată îi spuse lui Bunny cât de dificil fusese pentru el să facă această confesiune. Privindu-l cu blândețe, se îndreptă spre el cu brațele deschise. Alec, nu mă interesează.

Uimit, el se îndepărtă din calea ei.

– Nu-mi spune că nu-ți pasă. Am văzut expresia feței tale când ai ținut copilul în brațe. Ești o femeie prea sensibilă pentru a face față unei relații sterile.

– Alec, te iubesc și asta e tot ce-mi trebuie. Trecu prin bariera formată de mâinile lui și-i înconjură mijlocul cu brațele.

– Și eu te iubesc, scumpa mea. te iubesc atât de mult! șopti Alec.

dar nu reuși să-și îndepărteze din minte povestea pe care o spusese George despre mama ei și care ajunsese să-l obsedeze.

Capitolul 13

La mijlocul lui August, Bunny intră în birou îmbrăcată într-un costum gri cu croială bărbătească, ținându-și servieta în mână.

– M-am întors.

– Văd. Alec stătea pe scaunul lui, cu coatele pe birou și cu picioarele încrucișate. Se părea că are treabă cu sortarea actelor, dar în realitate se gândea la viața împreună cu Bunny. Încă mai stăteau și se iubeau în căsuță, dar o disperare mută își făcuse loc în relația lor. Ființa lui se înfioră când îi văzu expresia chipului dulce ca razele soarelui. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu cum ar trebui să fiu: uimită sau triumfătoare, spuse ea colorând cu un marker roșu graficul montat pe peretele camerei. Ridicându-și ochelarii pe frunte, traversă biroul și-și îmbrățișă șeful, sărutându-l lung, cu patimă. Apoi se urcă pe birou și se așeză lângă el.

– Ei bine, am umplut golul. Avem suma pentru achitarea împrumutului și banca ne va ajuta cu restul. Woodbox e salvat!

Bine dispus de îmbrățișarea ei, Alec își puse picioarele pe podea neîncrezător și se ridică.

– Glumești!

– Am glumit eu vreodată?

Mintea lui începu să gândească.

– Dar dacă suntem atât de aproape de a stăpâni fabrica, ar fi mai bine să avertizez angajații și consiliul pentru mărirea producției care va ajunge în magazinele Priceroad. Va trebui să mai angajez oameni la asamblare pentru a ajuta echipa specială să monteze piesele. În sfârșit, lucrurile au devenit interesante.

– Desigur, vom produce mai multe piese de mobilier, spuse ea zâmbind la entuziasmul lui. Și când te gândești că Jack Budd m-a pus să organizez o tombolă pentru strângerea de fonduri.

– Așa ai reușit?

– Da. N-am putut să cred la început, dar toate biletele care au fost vândute în biserici și cluburi, angajaților Woodbox-ului și la magazine au adus sume mai importante ca vânzările din cele mai mari centre comerciale ale lumii. Nu e incredibil sprijinul angajaților pentru funcționarea fabricii? Râzând bucuroasă, desfăcu o lamă de gumă. Cei care au cumpărat au fost preocupați mai mult de depozitarea mobilei, decât de câștigarea unui premiu la tombolă.

Alec încercă să râdă, dar această glumă nu i se mai părea amuzantă.

– Se pare că a sosit momentul adevărului. Am înfăptuit ce aveam de făcut, numai noi doi. Se sili să continue. Și cele trei luni de rupere de viața ta reală se apropie de sfârșit.

– Rupere? repetă ea întrebător. Numeam aceste trei luni petrecute împreună într-un alt fel.

Respirând adânc, știa că acum, pentru că deschisese subiectul, trebuia să continue, spre binele ei.

– M-am gândit mult de când tatăl tău a fost în vizită și ne-a vorbit despre mama ta. Tot ce am reușit să înțeleg e că vei fi mai fericită să te întorci acasă și să lucrezi cu Faline.

Stând pe birou, în fața lui, Bunny încremeni auzind primele cuvinte care prevesteau dezastrul. Își scoase guma din gură și o aruncă la coșul de hârtii.

– Credeam că totul a rămas stabilit. Intenționez să rămân aici, cu tine.

– Prințesă, imaginează-ți că Woodbox-ul va deveni plictisitor când va ieși din criză. Cât timp crezi că va fi satisfăcută o femeie ca tine cu un post fără perspective?

Ea ar fi vrut să protesteze, dar nu deschise gura. Luă în stilou dintr-un sertar și începu să se joace cu el învârtindu-l între degete, cu colțurile buzelor lăsate, gândindu-se.

– Da, situația va fi foarte diferită de acum încolo, dar...

Alec plecă de lângă ea și traversă biroul pentru a privi pe fereastră. Luna august avea o vreme frumoasă și soarele strălucea prea tare pentru a se potrivi cu emoțiile pe care le trăia. Ideea de a o îndepărta pe Bunny și de a se întoarce la vechea lui viață singuratică îl deprima.

– Dacă îmi terminam barca mă puteam înscrie în cupa Australiei.

Întorcându-se pe jumătate ca să-l privească, Bunny spuse:

– Nu vei putea călători nicăieri dacă nu mă vei avea pe mine navigator.

– Așa cum merg lucrurile, probabil ne vom trezi la Polul Sud, mormăi el vârând mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Așadar, n-avem viitor. Desigur, soarta face să nu putem atinge realitatea, spuse Bunny, cercetând îngrijorată figura lui aspră.

– Acesta e un vis, zise Alec sprijinindu-se cu spatele de fereastră. Acum e timpul să facem față realității. M-am îndrăgostit de o femeie strălucitoare, plină de succes, și nu-mi pot imagina cum George a stat cu mâinile în sân în loc să împiedice moartea mamei tale.

Sărind în picioare, Bunny traversă repede camera și-l îmbrățișă punându-și capul pe umărul lui.

– Oh, Alec, știu. Și eu m-am gândit la asta, spuse ea cu tristețe. Ideea aceasta m-a speriat.

– Așa și trebuie, prințesă. Trăgând-o mai aproape de el, îi cuprinse spatele cu brațele puternice. Se pare că George n-a suportat asta prea bine, deoarece nu s-a recăsătorit. Făcu o pauză scurtă. Doresc din tot sufletul să rămâi cu mine, dar n-aș suporta să văd cum te afunzi în disperare și îți pierzi dorința de a trăi.

Ridicând capul, Bunny îl privi în față neliniștită, tandră și blândă, după care se desprinse din îmbrățișare și se dădu înapoi, rămânând în picioare.

– Nu sunt genul de femeie cum a fost mama, omule Golightly. Știi că nu sunt o martiră și că nu mă împotrivesc voinței mele când nu merg pe drumul care trebuie. Buzele ei tremurară într-un zâmbet. Te iubesc. Voi fi fericită.

– Mama ta l-a iubit pe George. Iar eu și Woodbox-ul nu suntem nici jumătate din omul de afaceri care este el. Alec își încrucișă brațele pentru a nu le întinde spre ea. Când ai venit prima dată, am crezut că o femeie de carieră e tot ceea ce-mi lipsea, dar n-am crezut că această femeie are nevoie de stimulente. Nu vei avea nici unul la Woodbox.

Bunny își înfipse degetele în brațele lui.

– Alec, Portlandul nu e la capătul lumii. Sunt multe lucruri pe care le pot face în caz că mă plictisesc.

Dorind s-o poată îmbrățișa, el oftă.

– Bunny, când ai venit aici, erai într-o mare criză de identitate care te măcina, erai foarte vulnerabilă. Dar n-ai putut șterge faptul că nu avuseseși copilărie, fiind crescută pentru a ocupa o poziție superioară în producția cinematografică. După câțiva ani, vei regreta că ți-ai abandonat visul.

– Nu! exclamă Bunny, gândindu-se totuși că era ceva adevăr în spusele lui; ochii i se umplură de lacrimi. Presupun că oferta Falinei ar fi fost extrem de tentantă dacă nu te-aș fi cunoscut pe tine

mai înainte. Dar asta s-a întâmplat și nu mai sunt aceeași femeie acum. Am alte interese. Vreau un cămin, pe tine și...

Se opri repede, dar nu suficient de repede; trupul lui Alec se încordă.

– Da, ce ai de spus despre copiii pe care-i dorești? Woodbox-ul nu-ți poate umple viața, iar eu nu pot umple acel gol din viața ta. Privind-o, Alec se ura pentru că provocase lacrimile care-i brăzdau obrajii. Ai de gând să renunți la orice șansă să devii mamă?

– Dragul meu, eu... începu Bunny, apoi ezită, gândindu-se la ceea ce simțise ținându-l în brațe pe micul și dulcele Matthew.

– Așa credeam și eu, zise el pe un ton rece.

– Alec, nu e corect! strigă Bunny încleștându-și dinții pentru a nu lăsa să iasă vaietul care-i creștea în gât. Mi-ai pus întrebări importante, care-mi afectează viitorul, și eu n-am avut șansa de a cerceta soluțiile simple și logice care trebuie să existe.

– Crezi că eu nu m-am tot gândit, stând treaz noapte de noapte, agonizând aproape scumpa mea? spuse el trist. Nu există decât un singur răspuns. Te iubesc prea mult pentru a te lăsa să rămâi aici și să renunți la tot.

Oftând sfârșit, o strânse și mai tare de brațe.

– Mă faci să mă simt mizerabil.

– Și eu mă simt la fel, prințesă, șopti el, ridicând din umeri. Ai insistat să avem o relație de serviciu la început. Trebuia să lăsăm lucrurile așa. Poate că ne era mai ușor să ne despărțim.

– Nu știu ce vrei să spui, zise ea privindu-l cu ochii tulburați ca marea pe furtună.

– Vreau să spun că te voi concedia. Tremurând pe dinăuntru, Alec îi luă mâinile de pe brațele lui și se îndreptă spre birou ca să se așeze. Luă două hârtii dintr-un dosar. Acesta este contractul pe care l-ai semnat, fiind de acord să fii consilier pe perioada crizei, nu mai mult de trei luni. Ai fost de acord, în scris, că eu sunt șeful și

iau deciziile finale. Ei bine, am hotărât că această criză a luat sfârșit. Îți voi trimite salariul și părțile care ți se cuvin de cum se vor termina legalizările. E în ordine?

– Da. Avea impresia că altcineva fusese de acord și nu-și recunoștea vocea.

Următoarele cuvinte îl omorâră pe Alec.

– Ar fi bine să pleci spre căsuță și să-ți strângi lucrurile. Cu cât vei întârzia, cu atât despărțirea va fi mai grea.

– Căsuța? Bunny se prinse cu mâna de tocul ferestrei, cu lacrimile curgându-i pe față când se gândi câtă dragoste trăiseră, câtă fericire, câtă bucurie. Am fost o proastă când m-am gândit la ziua de mâine, omule Golightly, zise ea cu voce stinsă. Nu voi reuși niciodată să uit clipele pe care le-am trăit împreună.

Mușcându-și buzele pe sub mustață pentru a le împiedica să tremure, el își prinse capul în mâini.

– Dacă te vei întoarece acasă și vei accepta oferta Falinei vei fi atât de ocupată încât vei uita imediat.

Bunny îngenunche lângă el punându-și mâinile în jurul trupului lui?

– Tu cât de curând mă vei uita, dragul meu?

Alec o îmbrățișă și își lăsă fața în buclele ei parfumate.

– Niciodată.

– Atunci te voi uita și eu.

Ridicându-i bărbia cu o mână, o sărută pe gură și se sili să se îndepărteze.

– Ar fi mai bine să pleci, prințesă.

Simțind încă atingerea mustății lui pe față, Bunny abia reuși să se ridice în picioare. Amețită, își puse ochelarii, își luă servieta și se îndreptă spre ușă. Ezită o clipă cu mâna pe clanță, după care se grăbi să iasă închizând-o în urma ei.

Alec rămase nemișcat mult timp. Durerea pe care o simțea nu-l mai lăsă să respire. Într-un târziu, puse mâinile pe birou, își lăsă capul să cadă și plânse în hohote.

*
* *

Lui Bunny i se rupse inima când își luă la revedere de la echipa specială. Tess o strânse tare în brațe, plângând amarnic. Dwight o privi în singurul mod în care își putea exprima emoțiile. Bunny nu suporta gândul că și dragostea lor era la fel de pierdută ca a lor. Jack deveni timid și-i făcu semne disperate cu mâna. Ceilalți o atinseră blând, cu tristețe și mirare pe față. Când plecă, simți că se rupe în bucăți.

Bucățile se sparseră și mai tare zburând în vânt când trecu pentru ultima dată prin micile camere ale căsuței. Atinse aparatul de ras al lui Alec aflat în baie și își imagină mustața lui. Ridicând tricoul pe care acesta îl aruncase pe marginea dușului de dimineață, mirosi parfumul lui și se simți ca un suflet pierdut.

Lacrimile se opriră într-un târziu, dar durerea nu încetă. Era adevărat, fusese educată pentru a face carieră și nu putea șterge ceea ce era. Dar cum se putea întoarce la vechea ei viață după ce omul Golightly o învățase să se distreze și să se joace, să fie vulnerabilă? În vârtejul acestor gânduri, uită să-și compună imaginea de gheață pentru a se proteja. Trebuia să suporte durerea cum suportase fericirea de a trăi.

Incapabilă să mai rămână acolo un minut, Bunny își aruncă lucrurile în valize și cutii, împachetă hainele de afaceri în saci de plastic și legă bicicleta de capota mașinii. În timp ce se îndepărta de căsuță, lacrimile îi inundau ochii încât nu vedea aproape nimic.

*
* *

Târziu în seara zilei următoare, Bunny intră în casa din Beverly Hils, simțindu-se sfâșiată și străvezie ca o stafie. Nu avea energie nici pentru a mesteca gumă. Intră în biroul lui George. El sări de pe scaun și o luă în brațe.

– Arăți îngrozitor, Bunny, parcă n-ai viață. Ce cauți acasă?

Îndepărtându-se de el, Bunny se apropie de birou pentru a studia portretul primei Bernice, etern tânără, pentru totdeauna frumoasă, atât de nefericită încât îi afectase pe cei din jur, care aveau foarte mare nevoie de ea. Se întoarse și-l privi pe George.

– Lucrurile n-au mers între mine și Alec.

– Îmi pare foarte rău, spuse George cu tristețe.

Rămase o clipă nemișcată, cu ochii închiși, cu sufletul transformat în gheață. După care se plânse:

– Oh, George, Alec e viața mea, totul. De ce n-am putut fi un alt fel de om? De ce el nu s-a aflat altundeva? De ce nu ne-am întâlnit într-o altfel de împrejurare?

Tatăl ei își scoase ochelarii și îi puse în buzunarul hainei. Apoi o luă în brațe și o strânse cu putere.

– Las-o să iasă, puiule, lasă durerea să iasă.

Când râul de lacrimi se revărsă, ea se prăbuși într-un fotoliu.

– La început am crezut că Alec e un fluturaș care vrea să seducă o femeie frumoasă, dar e mai departe de aceste lucruri decât poate fi un bărbat.

George se așeză pe un scaun și se aplecă spre ea cu coatele sprijinite de genunchi, privind portretul Bernicei.

– Întâlnești foarte rar un tânăr care să iubească atât de mult o femeie încât să se despartă de ea pentru a-i reda fericirea.

Ea scoase un sunet care semăna a vaiet.

– Mi-aș fi dorit ca Alec să fie destul de egoist pentru a mă lăsa să rămân. Voiam să fiu cu el indiferent ce s-ar fi întâmplat.

George o privi insistent.

– Oricâte greșeli am făcut ca tată, n-am crezut că te-am educat pentru a renunța! Du-te și odihnește-te ca să poți gândi limpede și a rezolva această prostie.

– Nu pot gândi când inima mea a fost rănită de Alec.

*
* *

Alec era atât de ocupat făcând o muncă dublă, preluând contabilitatea până când Nan se va putea întoarce, încât nu avusese timp să se gândească ce face Bunny, dacă-i era dor de el, dacă reușise să se integreze în vechea ei viață. Reuși să-și ocupe tot timpul până când Henry se întoarse de la pescuit din Alaska, plictisit și gata să preia unele îndatoriri din fabrică.

Weekendul fusese îngrozitor. Se plimba prin căsuța părăsită auzind ecourile râsetelor lui Bunny, simțindu-i sărutările, văzând-o gătind în bucătărie. Privea pe fereastra de la care îi plăcea să privească muntele Hood și râul. Intră în dormitorul unde făcuseră dragoste de atâtea ori. Pernele brodate, picturile cu flori și draperiile bogate pe care le aranjase ea pentru a face din căsuță un cămin se aflau acolo, dar viața parcă dispăruse.

După ce își mută lucrurile înapoi în casa mare, urcă scara ca să ajungă la barcă. Știa că este pe punctul s-o termine și că va putea călători pe năvalnicele valuri albastre. Era un gând tentant, pentru că în afară de asta nu-i mai rămăsese nimic în viață.

Coborând în cabină, găsi o carte lăsată pe biroul navigatorului și un loc marcat cu o gumă de mestecat. Cabina era plină de parfumul minunat al lui Bunny. Amintirea primei dăți când făcuseră dragoste trăia încă în locul acesta.

Căsuța îi amintea de ea, barca la fel, grădina și piscina, de asemenea. Stând pe una din canapelele aflate în livingul mare și pustiu, privea în gol, fără să realizeze cum trece timpul, din cauza

durerii. Un sărut pe obraz îl trezi la viață. Privi în sus, prea deprimat pentru a fi surprins.

– Bună, mamă, spuse el apatic.

– Bună, dragul meu, m-am întors din Machu Picchu, zise Frances. Purta o bluză brodată cu motive inca, o fustă, și sandale legate pe glezne. Ce s-a întâmplat, fiule?

Alec oftă și își lăsă mâinile să cadă la întâmplare.

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

– Am știut în clipa în care mi-ai spus mamă în loc de Ma, și arăți de parcă moartea a coborât asupra ta. Frances privi prin living, înțelegând totul. Te-ai îndrăgostit de Bunny și ea te-a părăsit pentru Falina, nu-i așa?

– N-a vrut să plece, dar am făcut-o să înțeleagă că este spre binele ei, spuse el sfârșit.

Frances se așeză pe canapea și puse un braț pe umărul lui pentru a-i da senzația de încurajare.

– Pot să te întreb de ce ai făcut acest lucru atât de ridicol?

Îndepărtându-se de spătarul canapelei, Alec se rezemă cu coatele pe genunchi și mâinile îi rămaseră atârnând între picioare. Povestindu-i numai lucrurile esențiale pe care le trăiseră în timpul relației lor care nu durase mult timp, își privi mama ca și cum aceasta avea un răspuns pentru frământările lui.

– Acum ai înțeles de ce a trebuit s-o gonesc?

– Nu, nu pot spune că am înțeles. De ce n-ai plecat în sudul Californiei împreună cu ea?

– N-am putut părăsi echipa specială. Tu trebuie să înțelegi mai bine decât toți oamenii acest lucru.

– Alec, împărtășesc aceleași sentimente ca și tine pentru retardați. Carol a fost fiica mea, nu uita. Dar am reușit să mă descurc fără a-mi sacrifica întreaga viață. Te porți de parcă ai vrea să repari greșelile unui alt om. Echipa se poate descurca și fără tine, știi bine.

– Ia-o cum vrei, poate ai dreptate, dar nu pot schimba faptul că Bunny își dorește copii, iar eu nu-i pot oferi.

– Fiule, mă faci să-mi pierd răbdarea! exclamă Frances scuturându-i brațul. Când vei lăsa în urmă trecutul pentru a-ți trăi viața.

Alec oftă din nou, indiferent la toate.

– E prea târziu. Probabil că Bunny a acceptat contractul și e ocupată cu Faline.

*
* *

Bunny privea mereu filmele Falinei la video. Directorul de producție era un talentat feminist, cu destulă sensibilitate pentru a transpune problemele obișnuite ale femeilor în film. Bunny o admira enorm. După ce se gândi până își simți creierii arzând, se hotărî ce are de făcut. Ridicând receptorul telefonului, spuse:

– Este o onoare pentru mine să lucrez cu tine, dar nu-ți pot accepta oferta.

Răspunsul veni repede:

– Oh, Doamne, presupuneam că se va întâmpla asta dacă te voi lăsa să pleci în nord la acel Golightly, despre care mi-ai vorbit. Nu te mișca din loc, Bunny Fletcher. Vin chiar acum la tine acasă pentru a rezolva problema.

– Nu! Așteaptă... Auzind tonul, Bunny mormăi. De ce nu se poate ca lucrurile să fie simple?

– O oră mai târziu, Faline se afla la ușă, o femeie slabă, puțin peste patruzeci de ani, îmbrăcată în blugi, și într-un tricou lung, gri, decorat cu frunze și flori. Gropițele îi înfloriră în obraji când zâmbi.

– Sunt așteptată la o recepție mai târziu, deci hai să lămurim prostia imediat, zise ea când Bunny o conducea spre living și o poftea să se așeze într-un fotoliu confortabil. Mă voi așeza și te voi lăsa să-mi spui de ce nu intri în prospera asociere. Și nu încerca să mă duci cu vorba, ai auzit?

– Nu mai sunt persoana căreia i-ai oferit postul. Bunny se așeză oftând și își încrucișă picioarele, trăgându-și în jos fusta scurtă roz,

Faline fusese răbdătoare și merita o explicație, astfel că îi povesti cu lux de amănunte ce se întâmplase la Woodbox. După cum vezi, acum simt că mă aflu între două lumi, neștiind căreia să-i aparțin.

– La vârsta de treizeci de ani, fiecare se întreabă ce-și dorește de la viață. Faline se ridică și-i strânse mâna. Cred că ai avut noroc că ai realizat în trei luni ceea ce alte femei nu descoperă o viață.

– Dar n-a fost bine deloc. Bunny râse amar. Parcă am trecut printr-o revoluție. Cred că ești atât de feministă încât crezi că am fost nebună când am început să doresc să fiu o simplă gospodină și mamă.

– Dragă, drepturile femeilor înseamnă că oricare dintre noi are puterea de a hotărî ce e bine pentru ea și să ceară respect. Dacă o femeie vrea să fie soție și mamă, nimeni nu are dreptul s-o facă să se simtă vinovată pentru asta. Ridică sprâncenele. Asta vrei cu adevărat?

– Oh, Dumnezeule, acum îmi pui niște întrebări la care n-am răspuns. Bunny își acoperi obrazul cu mâna. Nu vreau neapărat să devin soție și mamă. Vreau asta numai cu Alec. Vezi, așa am ajuns în această situație jalnică. Vreau și ceea ce-mi oferi tu. Dar un lucru fără altul se pare că n-are nici un sens.

– Mm... Faline se așeză din nou în fotoliu, cu un aer gânditor. Hai să punem totul într-o perspectivă mai bună. O femeie deșteaptă se duce să lucreze cu o echipă de retardați și cu omul Golightly. Ei au învățat-o cum să se relaxeze și să-i placă frecatul podelei și valurile piscinei. Acum îi face plăcere orice lucru pe care nu-l cunoscuse până atunci, în locul stresului și competitivității din carieră. Oare nu putem face un film din asta?

– Nu! sări Bunny ca arsă, începând să umble prin cameră cu brațele strânse în jurul taliei. Poate dacă ar fi existat un sfârșit fericit... dar nu! Nu în felul acesta!

Faline îi cercetă expresia.

– Ei bine, eu sunt o femeie inteligentă și creativă. Dacă ați dorești un sfârșit fericit, trebuie să găsești o soluție.

Se întoarseră amândouă când George apăru în ușa livingului, venind de la lucru într-un costum gri de mătase și cravată cu cămașă asortate, arătând bine, în ciuda părului cărunt de la tâmple.

– De ce, Bunny, de ce încetinești lucrurile? murmură Faline zâmbind când văzu petele roșii din obrajii săi. Cine *este* acest bărbat atrăgător și sexy?

Bunny nu ezită să facă prezentările.

– Este tatăl meu, George Fletcher. George, ea e Faline Morris.

Faline se ridică și făcu un pas înainte, cu grația ei caracteristică, chiar dacă purta blugi și cămașă.

– Am auzit pe toată lumea lăudându-l pe domnul „Promovare" în toți acești ani! În sfârșit am ajuns să vă întâlnesc.

Pentru început, George păru că-și pierduse glasul și scoase repede mâinile din buzunare ca să-i strângă mâna.

– Bunny mi-a povestit... dar nu m-am așteptat la o astfel...

– La o astfel de frumusețe a sudului? N-am fost născută și crescută în sudul Californiei, dar sper că acest lucru nu lasă pe nimeni să creadă că sunt proastă.

– Reputația dumitale e formidabilă, murmură el, cu ochii incredibili de albaștri, devenind calzi sub genele lăsate. Se pare că am o înclinație deosebită pentru femeile deștepte care fac carieră.

Respirând adânc, Bunny simți că cineva îi dăduse un pumn în stomac. Devenea furioasă când își auzea tatăl folosind aceleași expresii ca Alec atunci când flirta.

– Programul Falinei este încărcat, începu ea. Trebuie să ajungă la o recepție.

– Draga mea, în situația dată mi-aș putea schimba întreg programul pentru a-mi urma instinctele, zise Faline clipind din gene spre George. Dacă nu te deranjează că femeia face primul pas, ți-aș putea cere să mă inviți la cină?

– Aș fi încântat.

Bunny îi privi cu inima strânsă cum se îndreptau spre ușă. Dacă domnul „Mândrie" nu putea ieși cu orice frumusețe a sudului pe care o întâlnea, această femeie pare că-i era destinată.

Dezamăgirea pusese stăpânire pe ea și reuși să gândească limpede abia după mai multe săptămâni. Bine sau rău, ea alesese ca lumea să se învârtească în jurul Woodbox-ului și al directorului ei. Ridică receptorul pentru a-l suna pe Alec, dar realiză că el nu-i dorea prezența.

Apoi, soluția fericită pentru rezolvarea tuturor problemelor lor străluci în mintea ei ca un bec cu lumină sclipitoare.

*
* *

La două săptămâni după vizita lui Frances, soluțiile se iviră în mintea lui Alec tot ca niște becuri strălucitoare. O zi întreagă se aflase în febra planurilor, după care îl sună pe Henry la birou.

– Ultima rată a împrumutului a plecat spre Eleganté și actele vor sosi curând. Fabrica are un contract serios cu magazinele Priceroad. Acum eliberez funcția de director general.

Henry sări în sus.

– De ce naiba te retragi?

– Nu mă retrag, mă mut. Cu succesul pe care l-a avut Woodbox sub conducerea mea, cred că mă voi putea descurca și în sudul Californiei. Nerăbdarea îi făcu mustața să tremure. Oricum, totul depinde de Bunny, care ar putea să nu mă mai accepte. Vrei să conduci fabrica timp de câteva săptămâni în care să-mi lansez barca la apă și s-o răpesc dacă va fi necesar, ca s-o conving că sunt un om serios?

– Desigur, dar n-ar fi mai simplu să dai un telefon pentru a lămuri lucrurile?

– Nu înțelegi. Am concediat-o. Dacă aș suna, probabil mi-ar spune că am avut o șansă care nu se va mai întoarce.

Henry își ridică ochii spre tavan.

– Și eu care credeam că pensionarea e un lucru complicat.

Capitolul 14

Lansarea bărcii era un lucru pe care Alec îl aștepta de patru ani. Acum, tot ce simțea era nerăbdarea, în timp ce alerga pe lângă rampa pe care va aluneca barca pentru a se lansa cu grație pe apele râului. Păși pe punte și intră în bucătărie, privind dezordinea de acolo. Febra pusese stăpânire pe el și abia aștepta să navigheze în josul coastei. Pielea lui se făcu de găină când se întrebă dacă sentimentele lui Bunny pentru el rămăseseră aceleași, din moment ce se întorsese acasă și își reluase viața de succes. Nesiguranța îl tortura.

Privi nervos norii care creșteau la orizont. Acum era septembrie și vremea se schimba din nou. Sperând că va ajunge în ocean înainte de venirea furtunii, ridică pânzele ca să grăbească înaintarea bărcii. Aproape termină treaba când se auzi radios, cerându-i să răspundă. Nerăbdător, alergă spre receptor și-l ridică.

– Da, aici Golightly. Ce doriți?

– Aici Henry. S-a întâmplat ceva amuzant. Eleganté ne-a trimis înapoi banii. Când i-am sunat persoana importantă cu care am vorbit mi-a spus că unul din angajați a plătit suma restantă mult mai devreme decât au primit cecul cu suma depusă de noi. M-a informat că și actele sunt pe drum. Henry făcu o pauză, gânditor. Sunt

sigur că nici un angajat de la Woodbox nu avea atâția bani... probabil că e vorba de un înger păzitor coborât din ceruri.

– Înger păzitor pe naiba! Alec își rezemă spatele lat de perete în timp ce ținea strâns microfonul. Dacă cineva ne va controla interesele și conducerea fabricii, poți foarte bine și crezi că ei au fost interesați de acest lucru. Mai ales pământul nostru, care se întinde până la râu, este foarte valoros.

Mutându-se de pe un picior pe altul, privi pe fereastra cabinei, încercând să uite de problema eternă a Woodbox-ului. Oftă, știind că nu le poate întoarce spatele.

– Voi ajunge acolo în scurt timp.

Sărind în Mustang, Alec se grăbi să treacă podul și să se îndrepte spre fabrică. Privind din nou norii care se îngrămădeau pe cer, parcă în curte la Woodbox. Inima îi tresări când văzu BMW-ul negru plin de praf, identic cu cel al lui Bunny. Dacă ea se întorsese din nou ca o persoană sofisticată, purtând un costum bleu și apărându-se cu imaginea rece pe care și-o refăcuse... Intrând repede în clădirea principală, Alec se simțit dezamăgit și suspicios pentru că nu se considera potrivit pentru modul ei de viață. Cu barcă sau fără.

Era atât de preocupat, încât ajunse în mijlocul biroului înainte de a realiza că Bunny se afla la geam. Era potrivită cu amintirea lui în blugii simpli și cămașa galbenă, îmbrăcăminte deloc sofisticată. Ochelarii cu rame aurii erau urcați în creștetul capului.

– Prințesă...? reuși el să spună, lipsit de speranță.

– Da, eu sunt, zise ea blând, simțindu-se slabă și pierdută când îl privi. Fața lui frumoasă era neliniștită, ochii încercănați și tulburi, deoarece și lui îi fusese foarte dor de ea. Nedorind să se certe, își ridică bărbia și continuă: Nu mi-a plăcut să stau departe de tine, deci m-am întors.

– Te-ai întors? Revenind la viață, Alec făcu un pas înainte și-i lipi corpul de al lui adulmecându-i parfumul fin pentru a simți că e lângă el. Oh, mi-a fost atât de dor de tine, șopti el cu buzele în părul ei de aur. Te iubesc, Bunny, scumpa mea.

– Și eu te iubesc, dragul meu. Agățându-se de el, își ridică fața pentru a-i primi sărutul și mângâierea mustății. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji îngemănându-se cu ale lui. După un timp, își îndreptă capul și-i privi ochii de un verde intens. Nu m-am simțit bine de când am plecat din acest birou, în urmă cu o lună.

– Trebuia să te simți bine pentru că sufletul meu a plecat cu tine în acel moment, zise el sărutându-i fiecare centimetru al feței. De aceea eram în drum spre Los Angeles, ca să te regăsesc.

– Dar sunt aici, spuse ea cu un accent întrebător.

Un zâmbet tremura pe buzele lui.

– N-aș știut asta până acum câteva clipe. Am demisionat de la Woodbox și mi-am pus casa în vânzare. Am câteva oferte, deci nu va dura prea mult.

– Ce-ai făcut? exclamă ea văzându-și planurile spulberate de ultimile noutăți. Ai pus casa în vânzare? Și căsuța mea?

– Fac parte din proprietate, iar acela fusese numai un vis, amintește-ți. Un zâmbet apăru pe buzele lui, după care dispăru, făcând loc îngrijorării. M-am decis să părăsesc aceste locuri pentru a-mi folosi potențialul. Așa cum m-ai sfătuit tu.

Oftând din cauza noilor complicații, Bunny îi atinse nasul, sprâncenele groase, obrajii mătăsoși.

– Dar poate că ești un om prea bun pentru a te înscrie într-o astfel de cursă.

Inima lui se opri.

– Vrei să spui că nu mă voi potrivi cu viața pe care o duci?

– Nu, spun numai că nici eu nu mă mai potrivesc cu ea, deci... îndepărtându-se de el, începu să facă pași prin încăpere gândindu-se la felul în care îi putea explica fără a deteriora lucrurile. Vezi tu, continuă ea, m-am atașat și eu de echipa speciale. Nu mi i-am putut scoate din minte pe Dwight și Tess.

– Atunci, te vei bucura să auzi că părinții ei au declarat că el și Tess sunt destul de responsabili pentru a preveni nașterea unui copil. Acum aranjează o nuntă simplă.

Un zâmbet mulțumit apăru pe fața ei.

– Mi se pare ciudat faptul că ai apărut chiar în această zi, când aveam din nou necazuri.

Îl privi nedumerită.

– Ce necazuri?

– Cineva a preluat controlul intereselor fabricii și Dumnezeu știe ce are de gând să facă mai departe.

Bunny își aranjă buclele care-i cădeau pe față și se așeză pe un scaun.

– Nu vă controlează interesele, are numai cincizeci la sută.

Alec o privi uimit câteva secunde.

– Despre ce vorbești?

– Am avut ceva bani pe care i-am moștenit de la mama și puținii pe care nu i-am investit în întreprindere, plus procentul de la studiourile de film Montano. De aceea, am plătit eu pentru Woodbox.

La cuvintele ei, prima reacție a lui Alec a fost de furie.

– De ce n-ai sunat să-mi spui ce ai de gând să faci, în loc să mă întorci din drumul meu spre mare.

Bunny bătu în retragere.

– De ce nu m-ai sunat să-mi spui spui că părăsești Woodbox-ul și că îți vinzi casa?

– Pentru că am crezut că o să-mi închizi telefonul.

– Exact de asta nu te-am sunat. Erai atât de înverșunat să mă gonești de aici, încât mi-am riscat întreaga viață luptându-mă cu propriile sentimente.

Alec oftă, întrebându-se dacă ea cumpărase jumătate din Woodbox pentru a-l pedepsi că o gonise.

– Nu puteai cumpăra acțiuni. Numai un angajat putea, și tu nu erai unul dintre ei. Din câte-mi amintesc, te-am concediat acum o lună.

Ridicându-și picioarele, Bunny își așeză gleznele pe birou.

– Contractul meu spune că sunt angajată până la mijlocul lui septembrie și nu avea clauze privind concedierea. Dacă ai intenția să te superi din cauza asta, am destule procente din fabrică pentru a te concedia eu, dacă vreau.

– Mi-am dat deja demisia, nu-ți amintești? Apropiindu-se de birou, o privi insistent. Dintr-o dată, realiză că femeia dinamică de carieră de care se îndrăgostise prima dată, nu-și pierduse aceste calități chiar dacă era îmbrăcată în blugi și tricou.

– De ce dracu' ai cumpărat jumătate din fabrică, Bunny?

– Pentru că am vrut să fiu cu tine, fără să mă intereseze ce crezi tu că e mai bine pentru mine! Oftă. Dar se pare că lucrurile s-au schimbat.

Alec realiză ce se întâmplase. Totul avea să fie bine, dar dorea s-o audă pe ea spunând acest lucru.

– Ești o femeie deșteaptă și ambițioasă, iar fabrica aceasta mică nu te va stimula deloc.

Bunny se așeză din nou.

– Dacă vrei să discutăm complicațiile care mă vor deranja să știi că putem rezolva toate problemele. Da, sunt o femeie inteligentă, dar dacă eram atât de ambițioasă pe cât crezi tu, n-aș fi ajuns niciodată la Woodbox. Am dreptate sau nu?

– Da, spuse el zâmbind pe sub mustață. N-ai ajuns numai o dată, ci de trei ori până acum.

– Cred că fabrica are mult potențial. Se ridică și începu să se plimbe prin birou, cu ochii strălucind de entuziasm și legând cu ușurință cuvintele. Am putea construi încă o clădire și instrui și alți retardați pentru o meserie ca a celorlalți. Putem mări producția. Stilul suedez de care ai râs când te-am întrebat ce mobilă produci este la modă dacă folosim lemn în loc de prefabricate. Sau pin alb în loc de stejar, din moment ce există o grămadă în Oregon.

– Planurile tale sunt realizabile și foarte interesante. Alec își privi zâmbind iubita care se învârtea prin birou. În ceea ce o privește nu avea nimic dinamic, dar el nu-și putea stăpâni amintirile. Tot nu am încă cum să-ți ofer un copil, preciză el.

Bunny se opri și-l privi, apoi figura i se lumină într-un zâmbet.

– Îți trebuie mult timp și mult talent pentru a crește un copil așa cum trebuie. Știu asta încă din copilărie. Nu vreau să încerc până

nu voi fi sigură că voi fi o mamă bună. Apoi, dacă ne hotărâm să avem un copil, există și însămânțare artificială. Am dreptate?

– Da, la asta m-am gândit și eu într-una din nopțile în care n-am dormit pentru că mi-era dor de tine. Îi privi fața adorabil de frumoasă. Mai trebuie să aflu și alte planuri și decizii?

Stând în fața lui, Bunny îi strânse mâna cu care el își sprijinea greutatea pe colțul biroului. Îi cercetă figura cu ochii ei albaștri ca marea.

– M-am gândit la un nume mai potrivit pentru Woodbox. Styc. S-T-Y-X.

Alec ridică o sprânceană.

– Nu cumva Styx e numele râului din infern?

– Da. Iadul era acolo unde aș fi lucrat dacă te părăseam definitiv.

El o luă în brațe și o strânse cu putere.

– Aș fi mers până la capătul pământului pentru a rezolva problemele noastre. Te iubesc atât de mult, nimic nu e mai important decât prezența ta.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, șopti ea îmbrățișându-l atât de tare încât aproape-i opri respirația.. Și eu te iubesc foarte mult.

Sărutând-o apăsat, Alec îi sorbi gustul minunat al buzelor. Ridicând apoi capul, îi sărută fața, părul, iar mâinile îi mângâiară linia frumoasă a taliei.

– Ce se va întâmpla cu micuțul cămin curat?

Bunny râse cu blândețe.

– Încă îl mai port în suflet, omule Golightly. Încerc să găsesc o cale de mijloc plăcută între cele două lumi.

– Sunt atât de încântat să te aud spunând asta, scumpa mea. Apropo, poziția de director va fi ocupată de tine.

– Nu, nu sunt o persoană făcută pentru marketing. Poți găsi pe altcineva care să accepte această funcție, care acum va lua un curs interesant, nu? Își așeză mâinile pe pieptul lui musculos.

Mustața lui se ridică la colțuri.

– E o treabă murdară, dar m-aș putea gândi la întoarcere. Nu mi-am dorit niciodată o cursă rapidă, însă o fac de dragul tău.

Bunny îl privi gândindu-se la trecutul lui.

– Cred că în afară de mine, ai părăsit fabrica și din alte motive.

– Da, într-un fel. Oftând, Alec traversă camera și privi pe fereastră. Apoi continuă: După vizita mamei m-a cuprins un sentiment patetic. M-a durut foarte mult când tatăl meu a părăsit-o pe Carol, dar am mers mai departe și te-am gonit din aceleași motive. Trebuia să mă ascund în spatele handicapului genetic.

Bunny se apropie de el.

– Dar tu ai făcut-o din dragoste, nu din egoism.

– N-are importanță, m-am purtat ca bărbatul pe care l-am urât toată viața. Alec râse scurt. Totodată, mi-am spus că n-ar fi trebuit să-l urăsc din moment ce trăiesc în casa lui și-i conduc Mustangul. Am încercat să-l aduc pe tata înapoi, asta cred. Dar n-a ținut. Nici măcar nu-mi mai plăcea casa, din moment ce tu nu mai erai acolo.

– Da, înțeleg de ce o vinzi, dragul meu, zise Bunny, încuviințând. Fericirea nu constă într-o casă mare și o căsuță de oaspeți, sau o slujbă, sau un succes. Trebuie să rămânem împreună.

– Asta spune totul, prințesă. Îi puse un braț pe umeri. Să înțeleg că ai refuzat-o pe Faline?

– Nimeni n-o refuză pe Faline, spuse ea surzând. Acum e absorbită de ideea transpunerii poveștii mele în film. De asemenea, George a privit-o o singură dată și visul i-a devenit realitate. Da, pot spune că el și Faline au un viitor.

– Ai renunțat la șansa vieții tale, asta cred.

– Șansa vieții mele este să te ajut să-ți termini barca și să navigăm pe năvalnicele valuri albastre.

– E amuzant că ai adus vorba de asta, spuse Alec luând-o de mână și îndreptându-se spre ușă. Hai să mergem.

*

* *

Stând pe balustradă, Bunny privi mișcarea grațioasă a navei lui Alec pe curenții lenți ai apei. Cu pânzele întinse, aceasta arăta ca un pescăruș alb. El îi înconjură umerii cu un braț și își mângâie obrazul de părul ei.

– Îți place numele ei? *Aurora*; am botezat-o după Frumoasa mea Adormită.

– Sunt extrem de impresionată, dragul meu, dar cred că ar trebui să lăsăm visele la o parte și să trăim în realitate.

– Da, bine, lasă-mă să-ți povestesc despre vise. El privi oamenii care se agitau în port. Îți pot explica mai bine în cabină.

– Oh, minunat, abia aștept s-o văd terminată. Părăsind puntea, îl urmă pe căpitan pe scara care ducea la cabină. Alec închise oblonul pentru a rămâne în lumea lor izolată și aprinse lumânările.

– Nu pot să cred! oftă Bunny. Uimită, se plimbă prin cabină, privind tablourile cu flori, pernele ei brodate pe pat și draperiile de galerie. Prosoapele liliachii și perdeaua cu violete se aflau la dușul din colțul opus patului. Draperiile dese opreau intrarea luminii de afară. Pe navă se afla un tablou cu Făt-Frumos care o trezea pe Frumoasa Adormită cu un sărut.

După ce făcu câteva piruete, Bunny se aruncă în brațele lui.

– E turnul meu de fildeș! Dragul meu, cum aș fi putut supraviețui fără tine după ce mi-ai învățat cum să trăiesc?

Strângând-o la pieptul lui, Alec șopti:

– Nici nu vreau să mă gândesc cât de aproape era să te pierd, prințesă. Viața mea ar fi fost un imens pustiu.

– Și a mea la fel. Își sprijini capul de umărul lui. Vreau să-mi petrec tot restul vieții cu tine.

Alec îi ridică bărbia cu degetele pentru a-i întâlni ochii.

– Acesta este începutul, nu e un joc sau un basm. Eu nu sunt Făt-Frumos, ci doar un bărbat obișnuit. Iar tu ești o minu...

Bunny îi tăie vorba.

– Sunt doar o fată obișnuită, iar strălucirea pe care mi-am creat-o este tot un vis.

Alec încuviință.

– Vrei să te căsătorești cu mine, Bunny? Vom face luna de miere pe *Aurora.*

– Îmi doresc acest lucru mai mult decât orice pe lume, dragă Alec, spuse ea, încântată. Continuă apoi, neliniștită. Trebuie să-ți spun ceva. Am... treizeci și unu de ani. Te deranjează că sunt mai bătrână decât tine cu patru ani?

Alec zâmbi.

– Ți-am verificat datele și am știuy de la început ce vârstă ai. Dar eu am avut mai multe necazuri și am devenit mai bătrân și mai înțelept.

– Și mă tot tachinai cu asta! exclamă ea.

Mustața lui tremură de râs.

– Ce ai de gând să faci în această privință.

– Îți voi arăta, zise ea. Ai descheie nasturii cămășii și i-o scoase dintr-o mișcare. Privindu-i cârlionții care-i acopereau pieptul, ridică o sprânceană. Ți-ai imaginat vreodată că ești Robinson Crusoe, aruncat pe o insulă pustie, și aș fi...?

– Ai greșit visul. Vineri era bărbat. Cuprins de dorință și surânzând fericit, Alec îi scoase hainele pe rând, apoi și le scoase pe ale lui, până rămăseseră goi unul în fața celuilalt. Imaginează-ți. Tahiti. Adam și Eva într-o grădină tropicală.

– Mă voi putea apăra de șerpi? murmură Bunny privindu-l trupul atletic.

– Trebuie să înveți multe despre vise, prințesă. Trecându-și degetele prin părul ei bogat, Alec își înclină capul și o sărută.

Toți șerpii sunt prietenoși. Și toți cei care știu asta trăiesc veșnic fericiți.

Sfârșit